

לחיפוש נצחיות רוח קדשו של אור האורות הנחל נובע מקור חכמה

אבק שדה

אוצר היראה מתגלה מחדש

ר' נתן בורשטיין חושף בשיחה מיוחדת את פרויקט הענק של 'אוצר היראה השלם' העומד לקראת סיומו

לא תשכח התורה

האהבה הנצחית לרשב"י שהתגלתה בשדות וביערות // שלוש סיפורים מיני רבים

התורה מאתגרת

על מסע החיים המרגש של ר' שמואל לייב מרגוליס מקייב ועד להרי הקודש של צפת • שנים מבניו בראיון מיוחד

100 שנים להדפסה

תיאור מיוחד של חגיגת הדפסת ה'ליקושי מוהר"ק' בפולין בשנת תרפ"ד - מכתבי ר' יצחק מאיר קורמן // במדור 'בית הגנזים'

לא תרצה	אנכי ה'
לא תנאף	לא יהיה
לא תגנב	לא תשא
לא תענה	זכור את
לא תחמד	כבוד את

20

לא תשכח התורה

שלוש סיפורים מיוחדים
על יהודים שיצאו ליערות
בואסה מודון בל"ג בעומר
// מלאכי

28

יהודי אחד ותורה אחת

שיחה מיוחדת עם שני
בניו של ר' שמואל לייב
מרנולים מקיבוץ להרי צפת
// מרטיט

35

אוצר של ידאת שמים

מכון 'תורת הנצח' מספק
הצצה מיוחדת לפרוייקט
הענק שכבר מגיע // מרגש

ד"ר ע"י
מערכת אבקשה
טל: 02-539-6363
פקס: 077-318-0237

©
כל הזכויות שמורות.
הענקת קטעי מאמרים,
או תמונות, אך ורק
באישור בכתב מהמערכת.

הגליון מודפס ע"י מ.א. הפקת
דפוס - כל סוגי ההדפסות
במחירים זולים
לקבלת הצעת מחיר משתלמת
במיוחד פנו לטלפון
052-7631367

עיצוב גרפי ועריכה גרפית
E&LUM
ייעוץ שיווקי:
דוד קניג קמפינים

כאן מתחדשים! מוקד ברסלב
02.999.3.148
חדשות | ראינות | שיעורים
קו אחד חסידי ברסלב לשעבר

הקו של בני העלייה
לאודו של משה ר"ן מברסלב
07.99.4000.36

הקו של בני העלייה
לאודו של משה ר"ן מברסלב
02.560.7387

15 'ברסלב' כפשוטו'
סודה של ההיטהרות במקווה

39 את שאהבה נפשי
התקרבות של הרד"ג ר' אליעזר שטרנבוך

42 במסילות הנערים
מה עושים כדי שהילד יקשוב

44 ילדי שעשועים
אהבת תורה לזהטת // מאמר
המקנה המסחור // סיפור
האוצר הטמון // שעשוען

מדורים מלאי דעת מאזדה:

03 'חברותא בליקוטי'
הלכות'

הדרך האמיתית לקבלת התורה
- מדור חדש

06 יתבררו ויתלבנו
ספר המוסר שלי - לימוד התנ"ך

16 הדפסה של קיום התורה
תיעוד מיוחד משמחת סיום ההדפסה
של הליקוטי מוהר"ן במדור
בית הגנוזים // מיוחד

לתרומות
ושותפות
בבית אבקשה
פנו עוד היום:
בארץ ישראל
02-6237686
בארצות הברית
845-650-9368

אם אתם שותפים ומכל סיבה
שדוא לא קבלתם את הגליון לביתכם
נא השאירו הודעה
בנוסף 026237686 שלוחה 3

להפוך את האין ליש

התגלות פלאי פלאות בדבר סודה של קבלת התורה והעצות שלא יזפרו לעולם אשר הכזה תקוותו של כל איש ישראל גם כי שנתשב ל'אין' מוחלט ואפסה תקוותו לנצח // בהלכות ברכת הריח הלכה ד'

האמונה – התקשדות בעולם העשייה הגשמי להשי"ת

ברוך אלוקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מהתועים בדרכי א-ל, ונתן לנו את תורתו במעמד הר סיני, בהתגלות אלוקית נפלאה ונוראה, ונטע בנו את אמונתו בייחודו היחיד, ובתורתו הקדושה, ועבדיו וצדיקיו האמיתיים שבכל דור ודור.

והאמונה פלאית היא, הלא דבר הוא, יצירה פלאית שיצר הבורא בעולמו, שיוכל האדם הרחוק אלפי רבבות פרסאות ומדריגות מהבורא ית', וממקומו הנמוך זוכה הוא להתקשר ולהאמין בבורא הכל, האין סוף ואין תכלית לגדולתו, 'הלא ידעת אם לא שמעת אלהי עולם ה' בורא קצות הארץ' (ישעיה מ, כח) 'כי צמצם את האמת בחכמה נפלאה, בצמצומים רבים ושונים, בדרךים נפלאים ונוראים, עד שנתהוה מדת האמונה, שפחכתו הנפלאה האירי בהאדם מדת האמונה הקדושה שיש בנשמת האדם ושימה מאמתת אלקותו יתברך, שעל ידי זה יש לו כח להאמין בהאמת, אף על פי שאינו רואה האמת עדן בדעתו' (ליקו"ה הל גילוח ה' ד, ב).

וכאשר אנו רוצים לעמוד ולהביט בסודה של האמונה, מתגלה לעינינו דבר פלאי, שהלוא באם הדבר שאנחנו מאמינים בו נמצא בהשגת שכלנו, שאנו יכולים להסביר אותו בשכל המתיישב על הדעת, הלא אם כן, חכמה היא זו ואין זו אמונה. ובאם הדבר אינו בהשגת שכלנו, אם כן כיצד האדם יכול להשיג ולדעת דבר שאינו מושג כלל בשכלו?, הלא כיצד תהיה לו אחיזה בדבר בו הוא מאמין? ובעיקר צפה ועולה השאלה הכיצד ניתן לזכות לדבר הנעלה כ"כ מבחינתו.

כי אם תשא אף המאמין איזה טעם באמונה, ודאי אינו יודע להשיב לך טעם, כי אמונה אינו שיק אלא בדבר שאינו יודע טעם. ואף על פי כן: וגלוי - הינו שאצל המאמין

הדבר גלוי, כאלו רואה בעיניו את הדבר שהוא מאמין בו, מחמת גדל אמונתו השלמה (ליקו"מ סי' סב, ה).

*

רבינו הקדוש, צדיק יסוד עולם, בצוואתו הקדושה בתורה האחרונה שאמרה במסירות נפש עצומה, להנחיל לדורות עולם את אור האמונה הקדושה, קורא ומכנה את האמונה בשם 'כח המדמה'. הווי אומר, על אף שאין האדם מבין את הדבר בשכלו ואינו יכול להשיג את הדברים בדעת אנוש, אבל על ידי הכח המדמה שברא והטביע השי"ת באדם, בכוחו יכול האדם לדמות ולהקיש את חובת האמונה בדברים שהוא רואה שהם אמיתיים ושייכים אליו.

וכיצד ניתן לזכות לבירור הכח המדמה? הלא כמובן וכידוע, מוחם של בני האדם בעולם השקר וההבל, מלא בכזב ודמיונות שווא, עד שאפילו השכל והדעת של האדם שלא זכה להיות נקי מן החטא כדוגמת הצדיקים האמיתיים יחידים הדורות, אף הוא מלא עקמומיות ובלבולים רבים, ולא ניתן לסמוך עליו (ליקו"מ סי' כד), וכפי שאמר רבינו הקדוש: ההולך אחר שכלו יכול ליפול בטעותים ומכשולות רבים (ליקו"מ תנינא י"ב)

ואם כן, מגלה רבינו הקדוש בהמשך דבריו, 'הדרך לזכות לבירור המדמה ולאמונה הקדושה והאמיתית היא על ידי הרוח הקודש, רוח הנבואה, ששורשה ב'מדמה' כידוע. הרוח הקודש הוא נמצאת אצל הצדיקים האמיתיים ואנו יכולים לזכות אליה על ידי שאנו מתקרבים אליהם ודבקים בהם ורק כך אפשר לזכות לאמונה באמת.'

וכפי ההתקרבות של היהודי אל הצדיק, כן הוא זוכה להאמין באמונה שלימה שאין שום טבע בעולם והכל מתנהג ברצונו הפשוט של הבורא יתברך וית', שזו היא אמונת חידוש העולם' - להאמין שיש

דרך זו פותחת בפנינו את ההודמנות לשעים מהתורה והעצות הקדושות שלא יזפרו לעולם, להמשיך את קיום התורה בכל מצב שהוא, ולזכות להתגבר על המפריעים שעומדים בפנינו

שה' ית' מחדש ובידו לחדש כרצונו, והוא יתברך יכול להושיע אותך בכל רגע גם מהמקום שאינך רואה שם שום קצה חוט לישועתך, ואדרבא, אולי דווקא משם, מהמצב של חוסר ועיכוב הישועה שמצטייר בעיניך כ'איך' מוחלט, שאין בו כל תקווה, ברצונו ית' גם זה יכול להפוך ל'יש' - לישועה שלימה בניגוד לכל הגיון וסברה אנושית, כשהכל יתהפך לטובה. ואדרבא אז תזכה לישועה נפלאה עוד יותר מכל ישועה אחרת שהיתה נראית בעיניך. וְאַמְרַתְּ בַּיּוֹם הַהוּא אֲוֹדָךָ ה' כִּי אֶנְפַּתְּ בִּי יֵשֵׁב אִפְּךָ וְתִנְחַמְנִי (ישעיה יב, א), דווקא ה'איך' שחשבתי עליו - בין אם הוא צרה גשמית או מצוקה רוחנית - דווקא כאן טמונה היתה כל תקוותי, דווקא זה הוא המקום הנכון שעל ידו אוכל לעבוד את ה' באמת. והישועה שחייכתי לה בצורה הגשמית שציירתי לעצמי שמא היא רק היתה מרחיקה אותי מטובתי השלימה.

את האמונה הזו שאינה תלויה בהתפתחות גשמית כזו או אחרת, שהיא תלויה אך ורק ברצונו הפשוט הבורא ומחדש את עולמו ויוצר 'יש מאין' מוחלט, את האמונה הזו מנחיל הצדיק למתקברים אליו.

הדרך לאמונה בצדיקים

אחר שנתבארה בטוב טעם ודעת תקוותינו הנצחית לגאולת עולמים ולאמונה אמיתית בכח ההתקרבות לצדיקים שזכו לרוח נבואה ובירור המדמה בשלמות צפה ועולה לה השאלה, הלוא 'אם' ההתקרבות לצדיקים היא הדרך לזכות לאמונה, מקשה רבי נתן, אם כן 'כיצד נוכל לזכות להתקרב ולהאמין בצדיקים, מאחר שהאמונה תלויה בכח המדמה, ומכיוון והמדמה של בני האנוש פגום הוא ומבולבל מאד, ואם כן, כיצד ניתן לברר את המדמה ולדעת מי הוא הצדיק, ולהתקרב אליו, ולברר את המדמה על ידו, הלא בשביל להתקרב לבד, צריכים אנו לברר את המדמה שלא נשגה בדמיונות כזב, ולהתקרב למי שאינו ראוי, ואם כן כיצד נזכה לתיקונינו הנחוץ לנו לחיי עולם?!

את התשובה לשאלה מייסד מוהרנ"ת מתוך דברי המדרש על קבלת התורה.

על הפסוק 'דבר צויה לאלף דור' מגלים חז"ל כי תכליתה של התורה היתה להתגלות רק אחרי שיעברו אלף דורות מבריאת העולם אך מאחר וראה הקב"ה שאין העולם מתקיים ללא התורה, הוקדמה התורה וניתנה לאחר עשרים וששה דורות בלבד, וכל אותם הדורות שהיו אמורים להיות ללא התורה הם בטבעם עזי פנים, שאינם שייכים לקדושת התורה, ואת אותם העזי פנים שהיו צריכים להיות בדורות המאוחרים פיזר הבורא בדורות הבאים.

ומקשה מוהרנ"ת על דברי המדרש תמיהה עצומה: הלא התורה היא קיום העולם. ואם כן כיצד יתכן שהבריאה תחזיק מעמד אלף דורות בלי שתיתן תורה, באיזו זכות יתקיים העולם באותם זמנים?! 'אלא', מגלה רבי נתן 'אלמלא הרשעים שבכל דור הרי יכולים היו כל

מחדש לעולם ובידו לחדש דבר כרצונו והוא איננו מחויב לשום מציאות טבעית. ועל ידי זה מתגלה קדושת ארץ ישראל שמתנהגת בהשגחה נפלאה, 'אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ דִּרְשׁ אֶתָּה תִּמְד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּה' (דברים יא, י), והיא שורש חידוש העולם, וכשתתגלה אמונה זו בשלמות, אזי יתעורר שיר חדש, שיר שיתער לעתיד, כאשר כל העולם יראו כי אך ה' מנהיג ואין בלתו. 'אֲשֶׁרִי אֶזְנִים שִׁשְׁמְעוּ זֹאת, אֲשֶׁרִי הַמְּחַפִּים וְהַמְּצַפִּים וְהַמְּקוֹיִם לָזֶה, אֲשֶׁרִי תִבְחַר וְתִקְרַב, שִׁיזְכֶּה לְהִצִּיץ מִן הַחַרְפִּים לְרֵאוֹת וְלִשְׁמֹעַ מְחֹל הַצְּדִיקִים בְּעַת שִׁתְּנִיגַן לְפָנֶיהֶם הַשִּׁיר הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ לְעוֹלָמִי עַד' (ליקו"ת ח"ב נ).

ואורו של השיר הזה נמשך ומאיר לנו גם במעמקי הגלות ומכוחו אנו זוכים להאיר את האמונה שלעתידי, אמונת ההשגחה והנהגת העולם ברצונו הפשוט, ולהמשיך את האמונה לתוך החיים הפשוטים והמציאות היום יומית.

יש מאין יש מישי

בספרו של התלמיד הגדול בהלכות ברכת הריח הלכה ד', צולל הוא למעמקי המים האדירים שאין להם סוף, ובכח ביטולו המוחלט לרבו הגדול מוציא הוא לאור תעלומה ומבאר ומגלה בדבריו הקדושים של הנחל נובע עיינות ותהומות המביעים עצות דרכים ונתיבות בהיכלה של האמונה, עדי תכבוש ותאיר את העולם במהרה.

כי הלוא בעולם הזה כפי הנראה לעינינו הגשמיות, ההנהגה טבעית היא הנהגה של 'יש מישי', דהיינו, בהנהגת העולם בצורה הטבעית איננו יכולים להצביע על דבר כל שהוא שנוצר מאין. אכן, אנו רואים בעינינו חידושים נוראים ונפלאים, כיצד גרעין קטן מוליד בעקבותיו עץ ענק עם מאות פירות במשך שנים, או הכוח המוטבע בשמש שניתן להפעיל על ידו מכוונת אדירות, וכהנה. אך ההנהגה הניסית של 'יש מאין', שתראה לנו כיצד נוצר הגרעין הראשון, או כיצד נוצרים בנס כוחות חדשים ויצירות שלא היו מקודם, את זה אין אנו רואים בגלות הזו עד לחידוש העולם שיתגלה לעתיד בשלמות.

ברוב החיים, תופסת האמונה של 'יש מישי' מקום עיקרי. כי בוודאי מאמינים אנו שה' יתברך הוא זה שנתן לרופא את הכח לרפא ואת הכח לגרעין להצמיח פרי, אך כפי הסתכלות שכלנו, הישועה מוגבלת היא לבוא אך ורק דרך הטבע הקיים מכבר, קשה עלינו לקוות לרפואה שתבוא מאליה או לפרנסה שתצמח מן השמים. לעיתים אף אנו מגדילים לעשות, מסדרים אנו במוחנו את צורת הישועה לה אנו מחכים, ומבקשים מיוצר הכל שרק יאשר את התוכנית שהצענו, כאילו ואין ישועה אחרת שתוכל להוציא אתנו מצרתינו.

ולמקום הזה, באה רוח הנבואה והנהגת 'חידוש העולם שלעתידי' שממשיך הצדיק הגדול לחיינו בגלות העכשווית. לתוך כל השכלים וההשגות מאירה דעת חדשה שעדיין לא התגלתה, ידיעה פשוטה

ומאיך, הדרך השנייה, החדשה והנוראה, שנמשכת מהשיר שיתעורר לעתיד לבוא, וממשיכה משם את אמונת ההשגחה של חידוש העולם, ושל הנהגת העולם בדרך של 'יש מאין', דרך זו פותחת בפנינו את ההזדמנות לטעום מהתורה והעצות הקדושות שלא יופרו לעולם, להמשיך את קיום התורה בכל מצב שהוא, ולזכות להתגבר על המפריעים שעומדים בפנינו.

ובכן, הבה ניחל בעת הקדושה הזו לשאוב מלא חופנים של רוח נבואה שתקרב אותנו לצדיקים אמיתיים, והם, ורק הם, יהיו אלו שימשיכו לנו עצות שלמות ומתקנות שיש להם קיום בכל מצב ובכל דרגה ואין שום מונע וחולק שיכול להפר אותם, כי כל זמן שהאדם דבק בצדיק האמת, ובכל עת הוא עוסק לחפש ולחזור אחר דעתו הקדושה, ממילא בכל ירידה וכל מחלוקת שלא תהיה עליו, בכל צרה אליה יקלע וכל דבר שלא יפגוש אותו, גם שם ובכל מקום תגיע כוחה של התורה הנצחית והאמיתית, וגם ה'אין' הכי גרוע שבעולם יהפוך הצדיק האמת ל'יש' של התקרבות אמיתית.

על כגון דא הוורו לנו חכמינו ז"ל 'קרא ושנה ולא שימש תלמיד חכם הרי זה עם הארץ', כי כאשר האדם סומך על התורה שהוא מקבל והוא מנסה להבין אותה בעצמו, הרי שבמוקדם או במאוחר יתגברו עליו המחלוקות והמפריעים מצד עצמו או מצד הרע שבבריאה ויכבידו עליו בקושיות והסתרות עד שלא יוכל לעמוד מפניהם מחמת כוחם הגדול.

אך כאשר כל תקוותו של האדם היא לקבל את התורה על ידי משה רבינו, וגם לאחר נתינתה להיות מתלמידיו של משה ולחפש אחר הבנתו והשגתו בתורה לכל מצב ולכל עת ממנו ומפי תלמידיו ממשיכי דרכו המורים בכל עת את המעשה אשר יעשון בעת הזאת, ממילא בכל מקום שהוא, יאיר שם אורו של השי"ת ש'בידו לחדש דבר כרצונו' ושם יתגלה רצון ה' האמיתי כי הוא חפץ בתשובתם של ישראל מה שיאיר לאדם את הדרך לתשובה השלימה במהרה.

התקווה העצומה הזו מונחת במקווה של שבועות. לאחר שזכינו לארבעים ותשע השערים שהם בבחינת 'נגלה' לעומת שער החמישים שהוא נעלם לגמרי, ואנו ממשיכים את שער החמישים העליון והנסתר, שהוא כביכול מעל הטבע, מעל הבריאה, ומשם אנו ממשיכים את אור הנהגה של לעתיד לבוא בהשגחה נפלאה, אנו ממשיכים אותה לחיינו הפשוטים והנגלים, בתוך כל הטבע והנהגה היום יומית.

הסוד הזה טמון דווקא בטבילה ב'מים', שלעומת כל הבריאה שאותה התורה מכנה בשם 'ברא' ו'יברא', ככל הבריאה שנוצרה בבחינת יצירת 'יש מיש', אך המים קדמו להם והם הבריאה הראשונה ולכן הם בבחינת 'יש מאין', ולכן בשבועות אנו טובלים במים שהם הסוד של התקווה המופלאה שגם האין הגמור הקב"ה יהפוך אותו ליש מופלא. וגאולת עולם על ראשם במהרה בימינו אמן. ■

ישראל לקיים את התורה כמו האבות שזכו לקיים את התורה עוד בטרם ניתנו המצוות, כשעל ידי דבקותם בהשי"ת השיגו וקיימו את כל פרטיה ומצוותיה המעשיים, ואף כל ישראל היו זוכים לקיום התורה והמצוות על ידי דבקותם בצדיקים, כי הצדיקים היו זוכים לכך בשלמות כמדרגת האבות ואף כל כלל ישראל היו מקבלים מהם מהם הארה זו ועל ידי זה היה קיום לעולם. ואז, לאחר אלף דור, היו זוכים להתגלות התורה בשלמות עם כל פרטיה וסודותיה, באופן שתהיה שלמה ומושלמת שאין יכולת לבטלה ולהפירה בשום דרך, תורה שעזי הפנים אין להם אחיזה בה, ואין שום מפריע שיכול לעמוד כנגדה ולבטל אותנו מקיומה.

אך מאחר וראה הקב"ה שאין העולם מתקיים, משום שהרשעים שבדור חולקים על הצדיקים ומסתירים את אורם, וממילא לא שייך לזכות לקיום התורה, משום שמתרחקים מהצדיקים, ולכן חמל עלינו ה' יתברך והוריד לעמו חביבו את התורה הקדושה באתערותא דלעילא, והמשיך לנו בקבלת התורה את עשר הדברות, שבהם כלולים עשר מדרגות של נבואה, שעל ידם זוכים לבירור המדמה. וכך יוכלו החפצים באמת להתגבר על העזי פנים שבדור המגבירים את בלבול המדמה ומרחיקים מהצדיקים, ועל ידי בירור המדמה שזכינו במתן תורה בכח זה נזכה להתקרב לצדיקים, וממילא תתחזק אמונתנו בזכות הצדיקים, ואז אנו זוכים לבירור המדמה בדרגא יותר גבוהה, עד שנזכה לגאולה שלמה בב"א.

בשביעת זוכים לאמונה חדשה

לאחר ארבעים ותשע ימי הספירה זוכים אנו למתנה מופלאה. למול ההסתרה האיומה שחופפת על אורו של צדיק האמת והאמונה שהוא מבקש להנחיל לעם ישראל, אמונה שלמה, של שיר חדש, של חידוש העולם שיתגלה לעתיד. כנגד ה'עזי פנים' המבקשים לייאש את האדם ולצמצם את תקוותו רק לפי שכלו המוגבל והבנתו הדלה, כנגד המאיימים להכריע אותו פעם אחר פעם מאחר ש'הרי ממילא הוא לא בדרך הנכונה', כנגדם מופיעים ומאירים עשר מדרגות הנבואה, כח חדש וסיוע דלעילא להתקרב לצדיק האמת, הזדמנות לחזור מחדש אחרי תקווה אמיתית ונצחית, הנובעת מהתורה שתתגלה לעתיד, התורה שלא תופר לעולם.

ישנם שני דרכים שעומדות בפנינו, כיצד לגשת למועד הקדוש שמתרגש עלינו כעת. האחת, היא הדרך הישנה והנוחה המוכרת לנו כל כך, להמשיך לצפות לישועות של 'יש מיש', לקוות שהרופא יתן לנו את התרופה המתאימה, וההשתדלות הגשמית או הרוחנית תצליח ותניב פרי תביא שפע חיובי לחיינו. דרך זו, ששורשה הוא מהנהגה של ימנו אנו, שאיננו רואים ומשיגים בעינינו כיצד נעשה 'יש מאין', רק כל השגתנו היא בדרך של 'יש מיש', ודרך זו כביכול עלולה להיות מופרת, שכן עדיין יש בה אחיזה של העזי פנים, שהם מפירים ומפריעים בכוחם לקיים את התורה כראוי.

בריד רחמנא דיהב אוריאן תליתאי

לכבוד חג השבועות בו
קיבלנו את התורה הקדושה,
ואשר בכלילנו אנו לומדים
תחילת וסוף כל ספר
מכ"ד ספרי התנ"ך, נקדיש
מאמרינו זה לענין
לימוד התנ"ך.

בהגיענו לזמן מתן תורתנו, פיננו מלא שבח והודאה
להשם יתברך:

בריה רחמנא דיהב אוריאן תליתאי לעם תליתאי, על
ידי תליתאי, ביום תליתאי, בירחא תליתאי.

(שבת פח ע"א)

ופירש רש"י:

אוריאן תליתאי - תורה נביאים וכתובים.

(רש"י, שם)

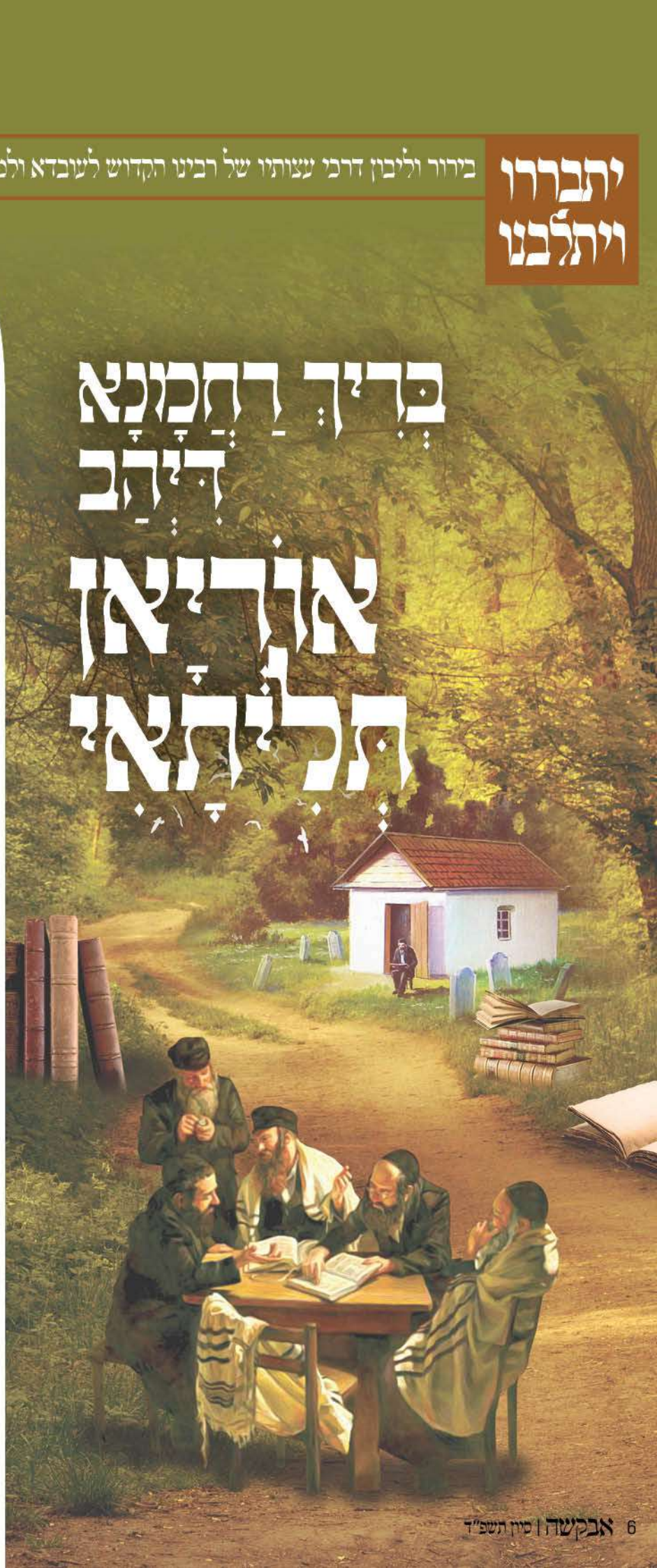
התורה שקיבלנו - משולשת היא; תורה נביאים
וכתובים. ועל שלשתם כאחד אנו מודים ומברכים לה,
ושמחים ביום מתן תורתנו.

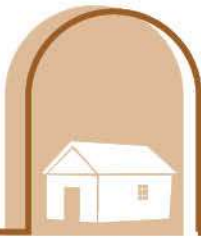
ועל כן אומרים כליל שבועות ההתקלה והסוף
מכל ספר מעקרי התורה, שהם: תנ"ך וששה סדרי
משניות, שבהם כלול כל התורה בלה פירוש. כדי
להזכיר לפני ה' יתברך את כל החסד והטובה שקבר
עשה עמנו, שקבר זכינו שיצא מכת אל הפעל תורה
קדושה ומתוקה בואת. ועל ידי זה אנו מקיים ומצפים
גם עתה בראון חזק וכסופים עצומים, שגופה ביום
המחרת, ביום השבועות הקדוש ומן מתן תורתנו,
לקבל מחדש את כל התורה הקדושה, באופן שגופה
לקימה מעתה ולעלות מדרגא לדרגא.

(ליקוטי הלכות, הכשר כלים ד, כו)

כך שהזמן גרמא להתבונן במתנה ה'משולשת'
שקיבלנו, ולבאר גודל מעלת וחובת לימוד כל התנ"ך
כולו.

נתחיל בס"ד במילים קצרות על חובת לימוד
ה'תורה', ולאחר מכן נמשיך בס"ד ללימוד נביאים
וכתובים.

לחיות עם פרשת השבוע

וזאת למודעי:

'פרשת השבוע' אינה רק חלוקה שבועית סתמית, אלא היא זו שמחיה ומנהיגה את השבוע!

שכן, החיות של השנה כולה, היא התורה אותה אנו מסיימים מדי שנה; החיות של השבוע, היא פרשת השבוע; והחיות של כל יום, הוא החלק היומי של פרשת השבוע.

וכפי שכותב מוהרנ"ת:

וזה בחינת מה שקוראין הפסוקא בכל שבוע מ"בראשית" עד "לעיני כל ישראל", עד שגומרין את התורה בכל שנה. פי מבאר בהתורה הנ"ל שצריך כל אחד לקשר את עצמו להנפקדה השקד לבלו בעת הזאת וכו', פי הנפקדה מאירה כפי העת והיום וכ"ל. ועקר הנפקדה הוא התורה כ"ל, ועל כן צריכין לקרות ולגמר הפסוקא בכל שבוע עד שיגמרו כל התורה בכל השנה, וכן לעולם.

פי הפסוקא שבכל שבוע מנהיגת כל השבוע, פי כל ימות השבוע מקבלין חיות מהנפקדה שמאירה בהם על ידי קריאת אותו הפסוקא, פי כפי הנפקדה שצריכין לקבל באותו השבוע כן היא הפסוקא שהולקת באותו השבוע. וכן מתנהג כל ימות השנה, וכן לעולם. נמצא שכל ימות השנה מקבלין חיות מהתורה שהיא כלל הנפקדה. וכל שבוע ושבוע מקבלת מספר מיוחד, וכן כל יום מפרשה מיוחדת, פי שבעה פרשיות שבכל סדר הם כנגד שבעת ימי השבוע, שבכל יום ויום צריכין לקבל הנפקדה מפרשה מיוחדת, וכן בכל שבוע מספר מיוחד. וכן בכל שנה מפלל התורה שהוא כלל הנפקדה, כלל השנה.

(ליקוטי הלכות, נשיאת כפים ה, כז)

ומדבריו אתה למד, שעל האדם להיות 'מקושר' ומהובר לפרשת השבוע, אשר היא ה'נקודה' המחיה את אותו שבוע.

ואכן:

טוב לבלות הרבה בפרשת השבוע עם התרגום ורש"י הקדוש, שמוהרנ"ת אומר בליקוטי הלכות שהסדרה של השבוע היא הנפקדה השקת לבלו בעת הזאת, שמבאי רבנו בסימן ל"ד, פי דברי רבנו פולקלים ענינים אין קץ. והמהשבות צריכות לשוטט במשך השבוע בהסדרה של השבוע, ולהיות בקי גם בהתרגום ופרש"י על כל פסוק. וידוע שתלמידי הבעל של שם טוב עסקו הרבה בהמשך רש"י.

(אוסף מכתבים, מכתב קס)

וכפי שאנו רואים גם במכתביו של מוהרנ"ת לבניו, שכשהוא מעורר

סיום חמשה חומשי תורה מדי שנה

המנהג בכל תפוצות ישראל לסיים את כל התורה כולה מדי שנה מ'שבת בראשית' עד 'שמחת תורה'. כלשון הרמב"ם:

המנהג הפשוט בכל ישראל שמשלמין את התורה בשנה אחת, מתחילין בשבת שאחר חג הסוכות וקורין בסדר בראשית, בשנייה אלה תולדות [נח], בשלישית ויאמר ה' אל אברהם [לך לך], וקוראין והולכין על הסדר הזה עד שגומרין את התורה בחג הסוכות.

(רמב"ם תפילה יג, א)

ואין די במה שהאדם שומע קריאת התורה בשבת, אלא מוטלת החובה על כל יחיד ויחיד ללמוד מדי שבוע את ה'פרשה' - שנים מקרא ואחד תרגום - עד שייסיים את כולה מדי שנה.

וכפי שנפסק להלכה בשולחן ערוך:

אף על פי שאדם שומע כל התורה בלילה כל שבת בעצמו, חייב לקרות לעצמו בכל שבוע פרשת אותו השבוע שנים מקרא ואחד תרגום אפילו עטרות ודיבן.

(שולחן ערוך, אורח חיים, סימן רפה סעיף א)

ואין להסתפק ב'קריאת' פרשת השבוע, אלא צריך גם ללמוד ולהבין. ואכן מפני כך ראוי ללמוד את פירוש רש"י על הפרשה, כנפסק בשולחן ערוך:

וירא שמים וקרא תרגום וגם פרוש רש"י.

(שם, סעיף ב)

ובאמת כן ראוי לנהוג לכל אדם, שילמד בכל שבוע הפסוקא עם פרוש רש"י, לבר התרגום, פי יש כמה פרשיות בתורה ובפרט בחלק ויקרא שאי אפשר להבינם קלל על ידי תרגום להוד.

(משנה ברורה, סימן רפה ס"ק ו)

ואם אינו מבין את דברי רש"י, עליו ללמוד פירושים אחרים המובנים לו היטב, כמו שכתב המשנ"ב:

מי שאינו בר הכי שניבין את פרוש רש"י, ראוי לקרות בפרוש התורה שיש בלשון אשכנזי בזמנינו, כגון ספר 'צאינה וראינה' וכיוצא בו, המקבאים את הפרשה על פי פרוש רש"י ושאר חכמינו ו"ל התנאים על יסוד התלמוד.

(שם, ס"ק ה)

כלל הדברים:

יהודי צריך ללמוד ולסיים מדי שנה, בהבנה, את כל החמשה חומשי תורה.

א. ואף שבתחילה נהגו בני ארץ ישראל לסיים רק מדי שלוש שנים, כדאיתא בגמרא: "בני מערבא דמסקי לדאורייתא בתלת שנין" (מילה כס ע"ב) ופירש רש"י: "מסיימין חמשה חומשין פעם אחת לשלש שנים, ולא בכל שנה כמו שאנו עושין". הרי שנתפשת המנהג כבניי בבל לסיים בכל שנה.

ב. ומסיים וכתב: "יש מי שמשלים את התורה בשלש שנים, ואינו מנהג פשוט".

ג. וגם אם נאנס וחיסר באחד מהשבועות מללמוד את פרשת השבוע, עליו להשתדל להשלימו עד לשמחת תורה; כנפסק להלכה: "מצוה מן המובחר שישלים אותה קודם שיאכל בשבת, ואם לא השלים קודם אכילה ישלים... עד שמעי עצרת" (דהיינו בשמחת תורה, שאו משלמים הציבור) (שם, סעיף ד).

ד. וכמה עלינו להודות לה' אשר בדרונו נתחדשו פירושים וביאורים נפלאים על החומש ועל פירש"י, אשר על ידם יכול כל אחד להבין את הפרשה על בוריה בבהירות נפלאה. ה. תורה ל"ד בליקוטי מוהר"ן.

ו. ומן הענין לציין למש"כ במכתב אחר, דבר נפלא: "מענין חומש רש"י, סיפר לי איש אחד שפעם שאל אותו הגה"צ רבי יוסף צבי דושינסקיא זצ"ל, אם הוא כבר גמר את הפרשה של השבוע. והשיב לו, אכן כן סיימתי. ושוב שאלו כמה פעמים למד את הפרשה, והשיב לו: פעם אחת, כרגיל. ואמר לו הרב דושינסקיא זצ"ל על עצמו שהוא כבר גמר השבוע את כל הסדרה שמונה פעמים!

אתם על קדושת המחשבה, הוא מדריך אותם לחשוב על פרשת השבוע

וכך הוא כותב לבנו ר' יצחק:

נצרך לך ביותר להתגבר מאד לתפס המחשבה בכתג ורסן לבל תלך לחוץ חס ושלום ... להזהר לתפסה בנריות ולהטותה אל הדרך הישר להשב בתורה, כגון: איזה סדרא קורין בשבוע זאת, או איזה דבר תורה שלמדת בקמך.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ר"ח תמוז תקצ"ט)

כך הוא כותב גם לבנו ר' דוד צבי:

ותשמר עצמך מאד מאד ממשבשות רעות ובפרט מהרהורים חס ושלום, ותמשיך מחשבתך מרע לטוב, ותזכר תמיד הסדרא של אותו השבוע ומה שכתוב בה.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ג' תצא תר"א)

מדברי מוהרנ"ת בליקוטי הלכות אנו לומדים גם, שמלבד הקשר הכללי שיש בין הפרשה לשבוע, יש גם קשר פרטי בין כל חלק משבעת חלקי הפרשה לכל יום משבעת ימי השבוע.

וכפי שכבר העתקנו את לשונו:

וכל שבוע ושבוע מקבלת מסדר מיוחד, וכן כל יום ויום מפרשה מיוחדת, כי שבועה פרשית שבכל סדר הם כנגד שבועת ימי השבוע, שבכל יום ויום צריכין לקבל הנקדה מפרשה מיוחדת, וכן בכל שבוע מסדר מיוחד.

(ליקוטי הלכות, נשיאת כפים ה, כז)

כך שראוי ונכון ללמוד בכל יום את החלק של פרשת השבוע השייך לאותו יום; ביום ראשון מ'ראשון' עד 'שני', וביום שני מ'שני' עד 'שלישי', וכן הלאה.

זאת מלבד קריאת "שנים מקרא ואחד תרגום", אשר אותה יש לקרוא ברציפות מתחילה ועד סוף ביום שיש דווקא!

פנודע מאזהרתו [של רבינו] וּמְאֲהָרַת הָאָרִיז'ל שֶׁהֶחִירוּ מְאֹד עַל אֹדוּת הַהִקְנָה הַזֹּאת שֶׁמְחַיֶּבֶת לְהִיזוּת בַּיּוֹם הַשִּׁישִׁי, אִם לֹא בְּאַנְסֵי גֹדֶל.

(חכמה ותבונה, סימן א')

חובת לימוד נ"ך

אחר שביארנו ענין לימוד התורה מדי שנה, נבוא לבאר בס"ד מעלת וחובת לימוד ספרי הנביאים וכתובים.

ובכן, חובת לימוד כ"ד ספרי התנ"ך, נפסקה להלכה בשולחן ערוך:

חַיֵּב אָדָם לְשַׁלֵּשׁ לַמּוֹדוֹ, שְׁלִישׁ בַּתּוֹרָה שֶׁבְּכֹתֵב, דְּהֵינּוּ הָאֲרָבַעָה וְעֶשְׂרִים.

(שולחן ערוך, יורה דעה, סימן רמו סעיף ד')

וכבר דרשו חכמינו ז"ל על הפסוק וַיִּתֵּן אֶל מֹשֶׁה כָּכֹל וְלִדְבַר אֲתוֹ בְּהַר סִינַי שְׁנַי לַחֹת הָעֵדוּת:

כְּכֹלְתוֹ - כְּכֹלְתוֹ פְּתִיב חֶסֶר ... מַה פְּלֵא מִתְקַשְׁטֵת בְּכ"ד קְשׁוּטִין, אֶף

תְּלִמִּיד חֶכֶם צָרִיךְ לְהִיזוּת בְּכ"ד סְפָרִים.

(רש"י על שמות לא, יח)

ואכן, כך עונה הרמח"ל לתלמיד ששואל "הואל נא והודיעני איזה סדר אקח ללימודי למען אצליה"א:

הנח מה שצריך כל הרוצה להיות חכם ב'ישראל' לדעת תחלה, הוא כ"ד הספרים עם באגריהם הראשיים.

(דרך חכמה להרמח"ל, בסופו)

וּבְיָדָאֵי שְׁלֹמֹד הַמְּקָרָא הוּא הַלְמוּד הָרֵאשׁוֹן וְהַעֲצָמִי לְכָל אִשְׁרֵי יִרְצֶה לְהִיזוּת שֵׁם בְּעַל תּוֹרָה, וְגַם מַה צְדָבָר וּמַה בְּצִטְדָקָה, שְׂאֵנוּ מְשַׁלְּכִין אַחַר גְּוִינֵי תוֹרָתוֹ, הַדְּבָרִים שֶׁיִּצְאֵוּ מִפִּי וְיִתְבָּרַךְ בְּעֵצָם וְרֵאשׁוֹנָה ... וְאֶף לְמִי שֶׁתּוֹרָתוֹ אֲמִנּוּתוֹ, אִי אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה שׁוֹם לְמוּד בְּעוֹלָם הוּמָה לְגַמְרֵי לְלִמּוּד הַמְּקָרָא, דְּהֵינּוּ תּוֹרָה נְבִיאִים וְכַתוּבִים מְתַחֲלָתָן וְעַד סוּפָן, וְשִׁיחָה בְּקִי בְּהֵם, וְעַל כֵּן אִין שׁוֹם טַעֲנָה וְהַתְנַצְלוּת בְּעוֹלָם לְפִטְרֵי הָאָדָם עֲצָמוֹ מִזֶּה.

(הגהות יש נוחלין, אות מ)

והפחורים אשר אומרים כי חרפה להם ללמוד ב'ישיבה פרשה המש עם רש"י וקפ"טל הנביאים וכתובים, לו חכמו וישפילו היו לומדים זה ראשונה מפל.

(פרי מגדים, אגרות, אגרת ה)

ואכן, מוהרנ"ת היה לומד תנ"ך מדי יום ביומו, עד כדי כך, שכאשר הושיבוהו בבית האסורים והשתדלו אנ"ש להעביר לו פנימה את "הספרים אשר היו צריכים לו בכל יום", מופיע ספר התנ"ך בראש הרשימה...

וכמוסופר:

כן סיפר לי האיש הנ"ל שהיה מתלמידי ישיבתו של הרב, ומהו רואים כמה היראים מתדבקין בהסדרה של השבוע" (אוסף מכתבים, מכתב קסד).

ז. אמנם, מעיקר הדין יוצאים בקריאת 'שנים מקרא ואחד תרגום' מתחילת השבוע, כנפסק בשו"ע: "מיום ראשון ואילך חשוב עם הציבור" (סימן רפה סעיף ג). וכתב המש"ב: "חשוב עם הציבור - כמה אחרונים כתבו דמן המובחר הוא לקרות בערב שבת ועיין בשע"ת, ובספר מטה יהודה כתב דאם הוא קורא מתחילת השבוע והלאה הוא ג"כ בכלל מצוה מן המובחר, וכמו שכתב בב"י דמוכח כן מדברי הרמב"ם. וכן בספר מעשה רב כתב בהנהגת הגר"א שהיה נוהג תיכף אחר התפילה בכל יום לקרוא מקצת מהסדרה שנים מקרא ואחד תרגום ומסיים בערב שבת" (שם, סי"ח).

וכמוכן, שמי שאין באפשרותו לקרוא את הפרשה כולה שנים מקרא ואחד תרגום ביום שיש, יכול לסמוך על דעה זו. וכן כתב רבי יעקב מאיר שכתר שליט"א במכתבו לאחד: "על ידי שתעבור בכל יום פרשה וחומש ותרגום - תעבור בכל שבוע את כל הסדרה ביישוב הדעת ולא יהיה עליך עול" (אוסף מכתבים, מכתב קפב).

ח. עיי"ש סוד הדבר, ועיין עוד בב'יאוור הליקוטים על תורה י"ט שהעתיקו שם מתוך מכתבו שכתב: "בענין השלמת הפרשה המחויבת בדברי רז"ל, ועל פי האריז"ל בערב שבת דייקא".
ט. אמנם, עיי"ש באריכות בדברי המחבר, והרמ"א כתב שם בסוף הסעיף: "וי"א שבתלמוד בבלי שהוא כלול במקרא במשנה וגמרא, אדם יוצא ידי חובתו בשביל הכל". וראה מה שהבאנו בזה להלן מדברי ההגהות יש נוחלין.

י. ועל גודל בקיאותו של רבינו ככ"ד ספרי התנ"ך, מספר מוהרנ"ת: "היה מתמיד בלימודו מאד, ולמד הרבה מאד, ש"ס ופוסקים ותנ"ך ועין יעקב, וספרי הזוהר ותיקונים, וכל כתיב האר"י ז"ל, ושאר ספרים הרבה מאד, וספרי מוסר הרבה מאד ... וגודל בקיאותו בכל הספרים, כפי מה שראינו בעינינו קצת, היה בלי שיעור. ובפרט בספרי תנ"ך ועין יעקב וכל כתיב האר"י, וספרי הזוהר ותיקונים, לא נמצא דוגמתו בעולם. כי כל התורה כולה היתה מוכנת לפניו ושגור בפיו כשולחן הערוך ממש דבר המונח לפני האדם לפני עיניו, שיכול ליקח לעצמו מה שירצה, כן ממש היו כל הספרים הקדושים מוכנים לפני עיני שכלו הקדוש בכל עת שרצה. וקצת מזה יכולים לראות ולהבין בספרי הקדושים" (שבת ה"ד, ט).

יא. דעת לבנו נקל, שלא באנו בדברינו אלה - אשר העתקנו להלן מהרמח"ל, ההגהות יש נוחלין, והפרי מגדים - להורות להלכה למעשה בסדר הלימוד (אשר כבר יש בזה אריכות בספרי האחרונים, ואבמ"ל, אלא לעורר את הלבבות על גודל מעלת לימוד תנ"ך, ודי לחכימא.

יב. ספר יש נוחלין הוא צוואת אבי השל"ה הקדוש, ובנו - אחי השל"ה - רבי שעפ"טל זיע"א כתב הגהות על ספר זה, הידועים בשם 'הגהות יש נוחלין'.

קאפיטל ליום, אם וכולים. ואם לאו, אפילו פסוק ביום, העקר שעור קבוע, ולהמשיך אפילו עשרים יום פסוק אחד ליום עד שיהיה קאפיטל. ולהבין כפי מה שאפשר. ולעבר אחר כך ענין או פסוק במחשבה, עד שהמחשבה תקלט הלמוד באיזו הבנה שתהיה, אפילו הבנה קלושה. פי אי אפשר לגמר את כל התנ"ך פי אם באפן זה. ואחר שגומרים את כל התנ"ך, נתחדש המוח על ידי זה, ומתחילין באותו הדרך ובהבנה יתרה. (אוסף מכתבים, מכתב רלא)

מלבד הלימוד היומי בתנ"ך, מצאנו הנהגה בדברי רבינו: לסיים את התנ"ך כולו בימים הנוראים, מראש חודש אלול עד הושענא רבה^{טו}.

וכמוכא בשיחותיו הקדושות:

בימי אלול ועשרת ימי תשובה ימים נוראים עד הושענא רבא, צוה לכמה אנשים לומר אי כל ספרי תנ"ך מתחלקים ועד סופם. וגם הוא בעצמו נהג כך כמה פעמים.

(שיחות הר"ן, רנא)

והנהוג כך, זוכה לסיים ביום שמחת תורה - מלבד חמשה חומשי תורה, גם - את כל התנ"ך כולו!

וכפי שכותב גם רבי חיים פלאגי זיע"א:

זהר ללמוד כל הארבע ועשרים (נביאים וכתובים) בשלמות, מראש חודש אלול עד אשמורת הושענא רבא, דאז יקרא הפסוק האחרון של דברי הימים ב' ויאמר קדיש. והמשה חומשי תורה אין צריך לקרות. דכבר קורא שנים מקרא ואחד תרגום בכל שבוע^{טז}, ובתנאי שימת דעתו דאם נאגס שבוע אחד ולא קרא שנים מקרא ואחד תרגום, דיטלים בעת שיהיה.

(מועד לכל ח, סימן יא סעיף יב)

כלל הדברים:

יש ללמוד תנ"ך מדי יום, ואשרי המסיימו מדי שנה.

וכבר אמרו חכמינו ז"ל:

הקדוש ברוך הוא נתן לישׂראל תורה נביאים וכתובים, אמר: כל מי שמתניע בהן, אין קץ למתן שכרו^{יז}.

(מנורת המאור, אות צו. בשם הספרי)

ביום ד' פרשה הצ"ל לקחו אותה להתפיסה להטורמע וענו אותו שם מאד כי הושיבו אותו בין גולגלים ורוצחי נפשות, ובלים הראשון היה כמעט מספן על ידי הענניים שענו אותו. עד שקמל השם יתברך וימן אותו לחן בעיני שר בית הסהר והושיבו בתדר מיוחד, והניח שיתנו לו כל הספרים אשר היו צריכין לו בכל יום, היינו: תנ"ך, ואחד מהארבעה חלקי שלחן ערוך הגדולים, וגמרא, וזהר וכתבי האר"י זכרנו לברכה, וכיצא עוד ספרים הן מנגלה והן מנסתר. (עלים לתרופה, הוספת המעתיק אחר המכתב של יום א' מסו"מ תקצ"ה)

ואף ביומו האחרון עלי אדמות ביקש ללמוד תנ"ך, כמסופר במכתב ההסתלקות את אשר אירע בשעותיו האחרונות:

ואחר כך אמר לנחמן בן עזר, שימת לו 'כל טוב', ולא ידע מה הוא רוצה, ופרש לו: תן לי התנ"ך, זהו כל טוב!

(עלים לתרופה, מכתב ההסתלקות)

כך גם הדרך את בניו, ללמוד תנ"ך "בכל יום", כמובא בכמה ממכתביו:

נא בני חביבי חזק ואמץ לבך להתחיל מעתה לעסק בזה, ולקבוע עתים ושעות על כל דבר. דהינו ללמוד פוסק בכל יום ב' או ג' דפיין לפחות, וללמוד חמש ונביאים וכתובים בכל יום.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ד' עקב תר"א)

תראה מעתה על כל פנים להרגיל עצמך ללמוד יותר בכל יום תלמוד ופוסק בכל יום, והמש עם פרוש רש"י ונביאים וכתובים, וגם ספרי רבנו ז"ל תלמוד בכל יום למען ישיב לך לעד ולנצח.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ב' בלק תר"ב)

יש לך כמה בלילות היום; בשלשה תפלות ביום, ובלמוד שלחן ערוך, ותנ"ך, ושאר ספרים קדושים אם יהיה לך פנאי, ובפרט ספרי אדונו מורנו ורבנו זכרנו לברכה, ומה שצרכנו לחדש ולבאר בהם.

(עלים לתרופה, מכתב מיום ב' קדושים תר"ד)

וכפי שגם הדריכו רבים מגדולי החסידות, ללמוד תנ"ך מדי יום ביומיו^{יח}.

ומעתה, ראו ונכון לכל אחד:

ללמוד תמיד חמש ורש"י, ושעור נביאים וכתובים, לפחות

יג. כך הוא כותב גם בתפילתו: "זוכה ללמוד כל ספרי תורתך הקדושה בכל יום, תנ"ך וש"ס ופוסקים ומפרשיהם, וכל ספרי המדרשים, וספרי הזוהר הקדוש ותיקונים, וכל כתבי האר"י ז"ל, וכל ספרי הצדיקים האמתיים שבימינו, וזוכה לגמרם ולהתחילם כמה וכמה פעמים כל ימי חיניו" (ליקוטי תפילות, תפילה קי).

ומן הענין לציון ללשון החדיד"א שכותב: "זהר לקרוא מקרא כל כ"ד תנ"ך חזר חלילה, והראשונים היו קורין לכ"ד מקדש י-ה" (עבודת הקודש, מורה באצבע, סימן ג אות קיח).

יד. כמובא בהנהגותיהם וצוואותיהם המלוכטים בספר "הנהגות צדיקים", והרי כמה מהם: הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלצטשוב זיע"א מורה בהנהגותיו (מא 1): "למוד בכל יום תנ"ך, הרה"ק רבי חיים חייקא מהמדורא כותב בהנהגותיו (1. מא): "גם יקבע את עצמו בכל יום ללמוד תנ"ך", והרה"ק רבי מנחם מענדל מוויטעפסק זיע"א כותב (1. מא): "ללמוד בכל יום תנ"ך עד שידגיל בהם". וכן עוד כמה וכמה צדיקים (כניהם): הרה"ק רבי מנחם נחום מסטרנאביל זיע"א, והרה"ק רבי מרדכי מלעבוויטש זיע"א.

טו. ועצה טובה קמ"ל, שבשנים האחרונות יצא לאור "תנ"ך מבואר" המחולק באופן שלומדים בו דף ליום ומסיימים בשנה. כך שהלומד ממנו י"ב דפים ביום מסיים תוך חודש, וכן הלאה.

טז. אמנם, יתכן שע"פ דעת רבינו יש לקרוא באלול גם חמשה חומשי תורה, גם אם כבר קרא אותם במשך השנה, כי אין זה מטעם השלמת התורה אלא מטעם הסגולה שבאמירת התנ"ך. ויתכן שאפשר לדייק כן משיחתו הקדושה, שהרי בוודאי היה קורא שמו"ת בכל שבוע, וכן תלמידו, ואע"פ"כ נהג וכן הורה להם לנהוג לומר את כל התנ"ך, ולא רק נ"ך. וצ"ב.

יז. והדבר אף מסוגל לעשירות, כמו שכתב הרוקח: "וכנגד כ"ד ספרים יש פסוקים במש"ל כ"ד [פעמים תיבת] עושר, ואלו הם ... כנגדם כ"ד שעות ביום

“מנעו בניכם מן ההיגיון”

במאות השנים האחרונות, התמעט לימוד התנ"ך אצל רבים משלומי אמוני ישראל, וזאת עקב התפשטות תנועת ההשכלה הארורה, אשר עשתה שימוש בלימוד התנ"ך כקדרום להרוס בה את החינוך הטהור ואמונת ישראל סבא".

כפי שכבר מקונן חזק מוהרנ"ת בתפילתו:

ובכן תרחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית ישראל, ותגן ותשמר ותציל את כל ילדי עמך בית ישראל, מן כל הקטות הרעות של החכמים להרע המתפשטים עתה בעולם בעונותינו הרבים... המתנקרים בכל עת לתורה נגרי בני ישראל בדרביהם הרעים והמרים, להרחיקם מלמוד תורה שבעל פה, ולקבלי ללמד כי אם תנ"ך עם חכמת הדקדוק. וגם זה רק שעה מועטת בי"ום, ולבלות עקר הזמן על למוד חכמות היצוניות ולשונות, העוקרים את האדם משני עולמות. או לעינים שפך ראות, או לאינים שפך שומעות.

(ליקוטי תפילות, צ)

בתחילה העמידו פנים כחפצים בטובת ילדי ישראל, אך כוונתם הרעה הייתה לעקור מהם את האמונה בקדושת תורה שבכתב ושבעל פה.

ואף על פי שהם רוצים לכסות השקר והאפיקורסות שלהם באמת, דהינו שמתחלה מטעים את בני ישראל ואומרים שרוצים ללמד מקרא היטב בכל דקדוק הלשון, אבל באמת כל כוונתם להרע. וזה עקר האפיקורסות שלהם, שכופרים בתורה שבעל פה לגמרי כמו הקראים ממש, וגשופים בתורה שבעל פה או ממילא הם כופרים בתורה שבכתב, כי אין יודעים שום דבר מתורה שבכתב פלי דברי רבותינו זכרונם לברכה בגמרא ומדרשים שהיא תורה שבעל פה.

(ליקוטי הלכות, תפילה ד, ז)

ואם בתחלה מרמים את אביהם ואומרים שילמדו עמכם גם למוד התורה, אבל הכל הוא צביעות ושקר, כי מעט שלומדים עמכם הוא רק מקרא עם פרושים ובאוריהם הרעים שיצאו מאפיקורסים גמורים מפרסמים, וקצתם מהם המירו דתם והקרו באורים ותרגומים על תורה נביאים כתובים, במפרסם כל זה לבני ישראל הפשורים.

(ליקוטי הלכות, פריה ורביה ה, ג)

כשכוונתם העיקרית, בכל ביאוריהם ותרגומיהם, הייתה ועודנה: לערטל את המקרא מקדושתו, ולצייר את התנ"ך כפי הבנתם המגושמת והחיצונית, ולא כפי שיציירו וביארו אותה חכמינו ז"ל בתורה שבעל פה.

שמה נמשך כל האפיקורסות והכפירות של המחוקקים והפילוסופים שמהפכים דברי אלקים חיים, ומהפכים דברי התורה הקדושה לאפיקורסות וכפירות שלהם בחמא לצל. ועל כן הם רוצים לתנף את הקנים בלמוד מקרא לך בלי פרוש רבותינו זכרונם לברכה שפגמרא ומדרשים ואגדות, כי הם רוצים לצייר חס ושלום אור התורה כפי עליהם הרעות, כפי מחיהם הפגומים והמקלקלים מאד מאד על ידי רבוי תאות נאוף שהם משקעים בה מאד במפרסם וכאשר הם יודעים בעצמם, ועל כן אינם רוצים שיעסקו בניהם בגמרא ומדרשים של רבותינו זכרונם לברכה שכתב התחילו לצייר אור התורה קצת ולפרשה לטובה.

(ליקוטי הלכות, קריאת שמע ד, יב)

הן על כך כבר הזהירו רבותינו הקדושים בזמנם:

ומנעו בניכם מן ההיגיון.

(ברכות כח ע"ב)

ופירש רש"י:

לא תרגילום במקרא יותר מדאי, משום דמשקא.

(רש"י, שם)

כשעיקר הכוונה - לדברי מפרשים רבים - היא, ללימוד מקרא באופן פשוט, המביא לידי הבנה וציור לא נכון.

וכדברי המאירי:

צריך אדם להזהר בכבוד חבריו ולגדל את בניו לתלמוד תורה, ולחנכם מילדותם שלא לפתור פסוק בצורתו, בכל דבר שפשוט מוכיח איזה צד של כפירה. והוא שנאמר כאן "מנעו בניכם מן ההיגיון", רצה לומר: מפתרון הפסוק כמו שהוא נקרא.

(בית הבחירה למאירי, ברכות כח ע"ב)

כך שבמיוחד בימינו אלה, אשר רבו המשכילים הסכלים הרוצים לפרש את המקרא כפשוטו, ולצייר בציור מגושם, עלינו למנוע את בנינו מן ההיגיון.

וכדברי הצ"ח:"

רש"י ד"ה מההיגיון, לא תרגילום במקרא יותר מדאי משום דמשקא. נראה לפי ענין דעתו משום שלמוד המקרא גם האפיקורסים לומדים בשביל הלשון כמו שלומדים שאר לשונות, ואם לא תלשיח על בנה בילדותו רק על למוד המקרא, יכול להיות שתתקח לו מלמד אחר משלהם כי גם הם יודעים ללמוד, ומתוך כך בנה נמשך אחריהם גם בדעות נפסדים. ובפרט בזמנינו שנתפשט התרגום אשכנזי וזה מושך לקרות בספרי הגוים כדי להיות בקי בלשונם, ולכן הזהיר מזה, אבל חנף לצער

ובלילה לעסוק בכ"ד ספרים, ואז יתקיים בו אורך ימים בימינו ובשמאלה עושר וכבוד" (ספר השם' לבעל הרוקח, עמוד קסח).

י. והדברים ארוכים ורחבים, ואין כאן המקום לסקור את כל פרשת 'ביאורי' התנ"ך שכתבו המשכילים, כמשה מנדלסון שר"י וכ"ו, ומלחמת הצדיקים במ.

י. ה"ה בעל הנודע ביהודה, אשר יצא בחריפות נגד תרגומו של משה מנדלסון שר"י על התורה, ואשר עליו הוא מתכוון לכאורה בדבריו אלו.

כ. בענין 'מלמדים' אלו, ראה מה שכתב בעל הבני יששכר בתקנותיו (1788): "מלמדי מקרא יהיה לימודם בפירושי רבותינו הקדושים נוחי נפש אשר כל בית ישראל נכון עליהם, כגון פירוש רש"י ורשב"ם ורד"ק וכיוצא. לאפוקי המלמד אשר נסתה כף רגלו ללמוד תנ"ך בפירושים זרים בלשונות זרים אשר נתהוו לקוץ ממאיר לבית יעקב בעוה"ר. הרחק ירחיקו המלמד הוא מאהליהם, אפילו אם יקבלו עליו שלא יעסוק עוד בפירושים הללו, כי חזקה שכל מעשיו מקולקלים".

על פי דרכי התורה והשכיבוס בין ברפי תלמידי חכמים, גם בילדותם בלמדם מקרא קח לו מלמד תלמיד חכם ורגילו תכף גם במשנה וגמרא. והרבה יש להוכיח על זה בדרונו שפשתה המספחת מאד, ומן השמים ירחמו.

(צ"ח, ברכות דף כח ע"ב)

ואכן, מפני כך לא נהגו כלל ישראל בדורותינו אלה, ללמוד עם התשב"י את כל התנ"ך, וכלשונו הזהב של בעל ה"בני יששכר":

וזאת לדעתי גם פן אשר מעולם תמהתי על מנהגנו משנים קדמוניות, פאשר אנו מהנכים את בנינו לתורה אזי תכף אחר שלומדים עמהם פרוש המלות מאיזה פרשיות שפתורה מתחילין ללמוד עמהם גמרא, והיה הדבר הזה בעיני לפלא, ועלה בדעתי שמהראוי ללמוד עם הנער בסדר כל התנ"ך עד גמרא עד שיהיה מרגל בהם, וכאשר יתרגל במקרא יתחילו ללמד גמרא, והיה זה הדרך נקל להם להבין תכף המשא ומתן של הגמרא, והיה בדעתי להתנהג בדרך הנה עם בני בתי החילום ללמוד ספר, וכן מצאתי בספר נוי העמודים להגאון מו"ה שעפטייל ז"ל, והיה לתימה בעיני מנהג אחינו שפגולה.

אבל שבעתי וראיתי ונתישבתי בדעתי וברכתי "בריה הבורח בישראל ובמנהגייהם", כי חז"ל אמרו "מנעו בניהם מן ההגיון", על פן יש ללמד ולתנ"ך את הנער תכף בהתחילו להגיון, פרה השכל להיות בקי בשוואת החכמים ומדקדשות חז"ל בתורה שבעל פה, עד שיהיה תקוע בלב פשטיות הפקראות, ואז ידע להבין שטחיות המקראות ודברי נבואה על פי קבלת חז"ל, וזה שאמרו רבותינו ז"ל "מנעו בניהם מן ההגיון". המשפיל יבין.

(מעין גנים, פרק יב)

זוהי גם הסיבה מדוע אין אנו מרבים בלימוד חכמת הדקדוק - מפני אותם אפיקורסים המשתמשים גם בחכמה זו לעקור את החינוך הטהור.

כי בתחלה מתלבשים עצמם בפרמאות, ואמרים שרוצים בתקנות הנערים,

ומטעים שרוצים להרריכם בדרך הנשר ללמדם חכמת הדקדוק, ולבלות זמנים על חכמה זו, שאינה מברחת כל פה. ומרקיזין עמה ישראל מעשר הלמוד הקדוש המברכה שהוא גמרא ופוסקים, שהם עקר יינה של תורה, וששם כלולים כל התורה שבכתב ושבעל פה. ואחר כך מוסיפים פשע על פשע, ומפתיים ללמוד עמהם לשונות הגוים וכתבם, עד שמכניסים אותם בחכמת האפיקורסית, ושוחטין את הילדים בידים ממש, ונוחרים ודורסים וטורפים ועוקרים אותם בידים משני העולמות.

(ליקוטי תפילות ח"ב, תפילה ד)

ומעתה, נלך גם אנו בדרכי אבותינו, ללמד את בנינו גמרא ופוסקים ו"מעט" מקרא, כלשון מוהרנ"ת:

אשרי מי שזיפה בדורות האלה להתחזק עצמו בה' יתברך ולילך בדרך הילשר והאמת בתמימות ובהרף הילשר אשר דרכו בו אבותינו מעולם, ויתנהג את בניו בתורת ה' בלמוד גמרא ופוסקים, וימעט מקרא, כמו שנהגו בו אבותינו מעולם, ואזי זה וזה יתקם בידו.

ולא כמו האפיקורסים שעושים עקר מלמוד המקרא וחכמת הדקדוק, ומבטלים עקר הלמוד שהוא גמרא ופוסקים. ורבותינו זקונים בברכה אמרו "מנעו בניהם מן ההגיון", ואמרו שתלמוד בכלי בלול מהפך מקרא ומשנה וגמרא.

(ליקוטי הלכות, גביית חוב מהיתומים ג, ה)

אמנם, פשוט וברור שאין בכל זה, לבטל או להחליש חס ושלום חובת ומעלת לימוד כל התנ"ך כולו, לכל איש ישראל מגדול ועד קטן. וכפי שכבר זוהיר מוהרנ"ת עצמו את בניו להתמיד בלימוד התנ"ך בכל יום.

ואין הכוונה אלא לשים את עיקר הדגש על לימוד ש"ס ופוסקים, ולמנוע את בנינו מן ההגיון, לבל ילמדו את התנ"ך בהבנה שטחית ומגושמת ויצטיירו הדברים בעיניהם בציור מעוות רח"ל, אלא ירבו בלימוד דברי חז"ל ומתוכם ילמדו להבין נכונה את התורה שבכתב כנתינתה מסיני.

כא. ה"ה הרה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב ז"ע, תלמידים של החוזה מלובלין ועוד צדיקים. חי בזמנו של רבינו מוהרנ"ת (נולד בשנת תקמ"ג ונלב"ע בח"י סבת שנת ת"ר א').

כב. וכמו שהאריך שם בספר מעין גנים, והלשונו: "ויותר מזה אודיעך, הנה חכמת הדקדוק הוא פינה גדולה לתורה, אבל להיות שראיתי שערויה בדור הזה שרוב הפוקרים מתחכמים לדעתם בחכמת הדקדוק, ועל"ז הם מלעיבים במלאכי אלקים, הן המה חז"ל בדרשותיהם, באומרם ראה שאין הדרשה הזאת מוסכמת על פי חכמת הדקדוק, והם לא ידעו ולא יכינו אנו פעולת ד' שהשפיע להחכמים הקדושים שהם דורשים חסידות ויתרות וגוירות שוות המקובל להם ושאר המדות, מיליין, וחילופי אלפי" ביה"ת, טנת"א, לפופות דבוקות עקומות, הכל בכתב מיד ד' עליהם השכיל, ואין יבוא הפתי הסכל להתחכם על דבריהם בשכל האנושי המזוהם, אין להם שום מבוא בחכמות התורה ובסודותיה, ובאיו חכמת הדקדוק שמכניסם בפשטיות כמעט קט מלעיגים על דברי חז"ל המקובלים האמיתיים.

על אי אומר לך בדור הנרוע הזה מהראוי להרחיק את הבנים גם מחכמת הדקדוק, רק תיכף מנעווי ירגילוהו רק בפניות התלמוד וסודותיו בהרי קודש, ובכל יום מעט מן המקרא נביאים וכתובים עד שיהיה שגור בפיו כל המקרא (וחץ התורה הקדושה צריך ללמודה כולה מראש ועד סוף בהתחלת הלמוד כשיש לבר דבר לפי שכל) ויודיעוהו בימי נעוריו מדקדוק הנצרך מאוד דהיינו דגוש ורפה, וסגולת אותיות אה"י, ונח ונד ונוכח ונסתר, ונפעל, פועל עומד ופועל יוצא, וניגוני העטמים וסגולתם. וכשיגדל בדרכי התורה, התורה תלמדהו דעת כל פניות חכמת הדקדוק, כי זה מסגולת התורה להבין על ידי לימודה כל החכמות מבלי יגיעה רק בה ובהבנתה.

וכבר כתב החוות יאיר בתשובתו: "ולמוד חכמת הדקדוק מיעוטו יפה ומוכרח לכל בר דעת לדעת הכללים, הן בכנייים יחיד ורבים זכר ונקיבה עבר והוה ועתיד נוכח ונסתר מדבר בעדו ואותיות המשמשות ומקומן, אבל לבלות ימיו בבנינים שונים שזכרו המדקדקים כולו שלא לצורך. וכן בנקודות דגש ורפה וכללותיהן מוטל על איש באשר הוא אדם ונפש חיה כתרגומו לידע... אמנם לידע כל סעיפים וסעיפי סעיפים והוצאים מן הכללים אין לבלות הזמן בהם, כי ידעתם רבת המוכה ומעט התועלת. ויש שפרשו על זה מה שאמר ריב"ז מנעו בניכם מן ההגיון."

כג. וכאן המקום להביא את דברי בעל הישבט הלו"י זצ"ל, שכתב: "קיבלתי מכבודו כו"כ מכתבים בניין חיזוק לימוד הנ"ך ודקדוק לשון הקודש בדורינו, ולא השבתי ע"ז מאותו טעם שכי הגר"י שפירא שליט"א כי כבר קבעו לנו גאוני צדיקים קדם דרך סלולה בזה, ופשוט להלכה דאע"פ שאמר ר"א בברכות כ"ח ע"ב מנעו בניכם מן ההגיון, שלא להרגיל במקרא יותר מדאי משום דמשבא ע"כ בפרש"י, היינו יותר מדאי, אבל רוב יסודי המקרא במידת המספיק אנו חייבים. וכבר ידוע שאע"פ שמרן החתם סופר ז"ע בדרוש המפ" פ' בשלח בדרשת הח"ס מחזק מאד דרך הלימוד לעשות עיקר לימוד מש"ס ותורה שבע"פ ורק אח"כ יסודי המקרא, בכל זאת ידוע מאד שמרן ז"ע וגדולי תלמידיו היו בקיאים עצומים בתנ"ך, ובפרט גאון ישראל המהר"ם שיק ז"ע כאשר קיבלתי נאמנה. ומו"ר הגאון החסיד מרא וכולא תלמודא ר' שמעון הלוי מזיעליחאב ז"ע הי"ד מלובלין היה יודע כל התנ"ך בצורתו בע"פ באופן מהיל. ומה אארך בדבר שמקובל אצל כל גדולי ישראל. אלא שמקצתם הסתירו ידיעתם בתנ"ך ודקדוק הנצרך עכ"פ לידעת התורה, מחשש שדבר זה יחזק האפיקורסים והמנינים שאחזו לפנים בתנ"ך ודקדוק וע"ז פקרו עוד יותר, אבל עצם הצורך גם כהוא זה של תורה לא להסכמתו צריך" (שו"ת שבט הלוי חלק ח סימן רז).

[עוד אתנו מקום להביא את דברי הרה"ק בעל הדברי יואל מסאטמאר זצ"ל שכתוב ב"סדר הנהגה למלמדים ותלמידים" (הובא בספר הנהגות צדיקים) ח"ל: "בענין לימוד תנ"ך, מלבד טעם הנ"ל, בהיות שהכ"ד ספרי קודש ניתנו ללמוד והוא חלק מהתורה, על כן ההכרח ללמוד עם הילדים תנ"ך. ואף שהיו צדיקים שאמרו שלא ילמדו תנ"ך באשר האפיקורסים לקחו לעצמם הדרך ללמוד תנ"ך באופן לא טוב, ע"כ אמרו אל תרגילו במקרא יותר מדאי, וכן באגדות הש"ס שיש בו הרבה פנימיות וסודות נפלאות ואי אפשר ללמוד זאת בפשטות, וכמו מעשה דראובן נקרא ולא מתרגם, לכן ייראו מזה מאוד שחששו שילמדו תנ"ך ולא יבינו שמה שכתבו בהפוסקים אינו כל כך בפשטות, אך עכשיו האפיקורסים אינן קשורים כלל עם התנ"ך ואינם יודעים כלל, ואפילו לשונם אינו מהתנ"ך, וכולם עמי הארץ וטועים בגמרא, על כן אין לירא מזה ויכולים ללמוד עם הילדים תנ"ך".]

ואלו הם דבריו הנוקבים של אחי השל"ה, בהגות יש נוחלין, על אלו המתרשלים מלימוד תנ"ך:

ואם נאמר שהם תולין עצמם במאמרם ו"ל שאמרם "העוסק במקרא מדה ואינה מדה", ואמר עוד "מנעו בניכם מן ההגיון" ופרש רש"י ו"ל מן למוד המקרא, וכן מה שפיתחו הפוסקים בשם רבנו תם ו"ל שתלמוד בבלי בלא במקרא במשנה ובתלמוד ואדם יוצא בו ידי מקרא משנה ותלמוד, ועוד אמרו שתקנו למר כל יום פרשת התמיד ומשניות אינהו מקומן וביתא דרבי ישמעאל במקום מקרא משנה תלמוד - הנה בודאי מי שירצה לקמח על אלו המאמרים כדי לפטר עצמו מלמוד המקרא, טעות הוא בוד!

פי מצאנו מאמרים נגדיים לזה, שאמרו החכמים במקום אחר שצריך אדם לשלש שנותיו, שליש היום במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד, ובהדיא אמרו ודרשו על פסוק ככלתו לדבר אתו "מה פלה מקשטת בכ"ד קשטין אף תלמיד חכם צריך להיות בקי בכל כ"ד ספרים", ומביא רש"י ו"ל בפרשת פי תשא. והנה המאור הגדול הנה בעצמו בכבודו, וגם שאר המאורות הגדולים, חבריו הגאונים שבחכמי התלמוד עליהם השלום, למה הטריחו עצמם והוציאו זמנם ועשו פירושים על כל עשרים וארבעה ספרי המקרא!?

אלא בודאי הכין הוא קושטא המילתא, שהמאמרים הנזכרים מיורי דוקא פשאדם רוצה לעסק כל ימיו או אפילו רבן, ולקבע רוב למודו במקרא, על זה סובבים והולכים המאמרים הנזכרים. וכן דברי רבנו תם ו"ל הם בגנין על יסוד מאמרם ו"ל שאמרם שהאדם צריך לשלש שנותיו שליש היום במקרא שליש במשנה שליש בתלמוד, על זה אמר רבנו תם ו"ל שמי שפלא פרסו ממעדי המקרא ובקי בכל כ"ד ספרי הקדש כלה בכ"ד קשטין, אז אין צריך לעסק בכל יום שליש במקרא פי תלמוד בבלי בלא מהכל. אבל שלא לשום לב על ספרי המקרא להיות בקי בכ"ד קשטין הפלה הפלולה מהכל, חלילה להעלות זה על הלב ולפרק על תורה!

(הגות יש נוחלין, אות מ)

לימוד תנ"ך ע"פ חז"ל

לא רק את בנינו עלינו למנוע מן ההגיון, אלא גם אנו עצמנו - עלינו להישמר ולהיזהר לבלי ללמוד את התנ"ך, רק עם הציור הנכון שציררו וביארו לנו חכמינו בתורה שבעל פה.

ואכן, מפני כך יש ללמוד רק את פירושו של רש"י, ולא פרשנים אחרים הנוטים מדברי חז"ל והולכים בדרכי החקירה.

כמובא בשיחותיו של רבינו הקדוש:

בענין שהיו מספרים לפני רבנו ז"ל והיו משבחים מאד את פרוש רש"י, ושאינו צריכין ללמוד פרוש אחר על המקרא על פי פשוט, כי שאר הפשטנים רבם הולכים על פי דרכי החקירות וכו'. (פגנת הדברי, כי יש כמה פשטנים שהם כנגד דברי רבותינו ז"ל, והם הולכים על פי דרכי החקירה קצת כפמה מקומות, פי היו מחקרים, ואין צריך לפושטם. ואילו הפשטנים אין צריכין ללמוד אותם כי אם רק פרוש רש"י ז"ל). ענה ואמר רבנו ז"ל: זה אינד יודע שרש"י ז"ל הוא כמו אחיה של התורה הקדושה, פי כל תינוקות של בית רבן וכל ישראל פלם לומדים את התורה שבכתב ושבעל פה עם פרוש רש"י. ומה מובן עצם גדלת רש"י ז"ל.

(שיחות הר"ן, רכג)

וכן מטו משמיה דהגר"א:

תנ"ך, ללמוד עם פרוש רש"י ומצודותיו ורד"ק, אף כל זה אינו מעכב, ושלא לדרוש אחר פרושים שונים, שזה בכלל מאמר חז"ל "מנעו בניכם מן ההגיון", ושלא יהיו הם ושלום יצא הפסדו בשבחו.

(כתר ראש, אות נח)

ואף אלו הפירושים שלא הלכו בדרכי החקירה חז"ל, אך נטו מדברי חז"ל ופירושו על פי פשוט, יש בהם סכנה בימינו. כמו שכתב בעל הבני יששכר:

ובתנ"ך, נראה לי בעתים הללו ימעט בלמוד פרושי הפשטנים חוץ פרוש רש"י שהוא פרכא דכלא ביה, כלול בנתיבות חז"ל חכמי האמת, ודבריו לפי הפשט מוסדים על אדני האמת ואינם נוטים מדרכי נתיבות אמתיות דברי חז"ל. מה שאין פן שאר בעלי הפשט, הנם שלפי דורם גם עליהם יתאמר מאמר חז"ל "אין מקרא יוצא מידי פשוט", אבל בודותינו אלה שבזוונותינו הרבים נתרבו כמות המפקרים ההולכים אחר שרירות לפם ובהפקרא ניהא להם, לא רציני להרחיב הדבור בהם, מחיב כל אחד להגות בתנ"ך על פי סודות חז"ל, ובשביל זה צונו לנו חז"ל "מנעו בניכם מן ההגיון". בין והתבונן.

(הוספות מהרצ"א, סימן פו אות ד)

ועל אחת כמה וכמה שיש להתרחק בתכלית הריחוק מלימוד המפרשים ההולכים בדרך החקירה רח"ל.

ופעם אחת בראש השנה דבר רבנו זכרוננו לברכה גם פן מזה, מגדל האסור ללמוד אלו הפסוקים המפורשים את התורה על פי דרכי המחקרים, (בגן ספרי האבן עזרא, ובפרט הפרש הרע שעליו הנקרא תרגום רעה, וספרי הרלב"ג שפסקם לכל מה שכתב בו כנגד התורה הקדושה, שחייב אדם לקרע קששומע חס ושלום דבאר אחר מדברים אלה, וכיצא בזה שאר ספרים ההולכים בדרך זה) אשר כל ההקדמות שלקדם לקחו מאריסטו הין ימח שמו ונמח זכרו, ושאר האפיקורסים המפרסמים

ואמת, שגם בעל הבני יששכר שהובאו דבריו לעיל בהערה, כתב בתוך דבריו: "בדור הגרוע הזה מהראוי להרחיק את הבנים גם מחכמת הדקדוק, רק תיכף מעורויו ויגלוהו רק בפניות התלמוד ויסודותיו בהרי קודש, ובכל יום מעט מן המקרא נביאים וכתובים עד שיהיה שגור בפיו כל המקרא".

די בכל זה לחכימא, לבלי יטה לא לימן ולא לשמאל. כד בפשוטו בא דברים אלו לבאר ולשלול שלא יטעה הקורא שהכוונה גם על פירושים נאמנים המיוסדים על דברי חז"ל, כדוגמת המצודות דוד וכיו"ב (כלולין בהשגה הבאה). ולכן בא לבאר שאין הכוונה אלא על הפירושים אשר הם "נגד דברי רבותינו ז"ל והם הולכים על פי דרכי החקירה".

כה. פשוט וברור הדבר, שפירוש המצודות הוא יקר ונחמד, ולא עליו כיוון רבינו באמרו שאין ללמוד כי אם פירוש רש"י, כי לא נתכוון אלא על הפירושים ההולכים בדרך החקירה, כמבואר שם בלשון (ובפרט בסוגריים, עיי"ש).

וכן מצאנו פעמים הרבה שהזכיר מוהר"ת דברי המצודות, והרי כמה מהם: בהלכות בכור בהמה טהורה הלכה ד' (בסופו, אחר אות כז) כתב: "אחר כך מצאתי בספר מצודות דוד שמפרש המקרא מעין זה, עיין שם". בהלכות אונאה הלכה ג' (בתרא) כתב: "כשהוכיח הנביא את ישראל קראם העיר הינה' לשון אונאה, כמובא במצודות ציון שם, על שהניחו להונות את עצמן ולא השתדלו להינצל מאונאתו". בהלכות ג"ח מלקוחות ואפותיקי הלכה ה' (תרמ) כתב: "ועיין הפירוש בפירוש רש"י ומצודות דוד שפירשו וכו'".

כו. וכן כתב במעין ג' (פרק יב): "אמרת בעוניי, הגם שעד היום נתתי מקום לפירושי בעלי הפשט בפשטות הפסוקים מתנ"ך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל אין מקרא יוצא מידי פשוט, זה הנה היום שראיתי כמה וכמה שעוריות בפיושי הרבה מהפסוקים, המשכיל על דבר לא ילמוד לבנו פירושים שונים מבעלי הפשט כי אם פירוש רש"י וכדומה פירושי הקדמונים אשר בשרד חז"ל פשטו הפסוקים ויפירוהו בדבריהם הנעימים קרוב לפשוטו ומחבבים מדרשות חז"ל בכל מקום, באומים הדושה תירש כי התורה כפטיש יפוצץ סלע. אבל אלו בעלי הפשט החושבים להתחכם בחכמתם ולהוציא הפסוקים לגמרי מדברי חז"ל, הרחק תרחיקו את בניכם מזה. זה לדעתי מה שהזהירו רבותינו ז"ל מנעו בניכם מן ההגיון".

שְׁהָיוּ קִצְתָם קִדְם חֻכְמֵי הַתְּלִמּוֹד וּקְצָתָם בְּיַמֵּיהֶם ... וְאִיךָ יִשְׁלַח עַל דַּעַת מִי שְׂרוּצָה לְהִיּוֹת יְהוּדִי לְעֵין בְּסַפְרִים כְּאֵלוֹ הַבְּנָיִים עַל יְסוּדוֹת רָעִים שֶׁל אֲפִיקוֹרְסִים מְפָרְסְמִים שְׂמֵהֶם נִמְשָׁכִין כָּל הָאֲפִיקוֹרְסִים וְהַכּוֹפְרִים שֶׁבְעוֹלָם.

(חיי מוהר"ן, תי)

יְזַכּוֹר נִזְכּוֹר:

אֵין שׁוּם אִפְשָׁרוֹת לְהַבִּין אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתַּנ"ךְ עַל פִּי פִי שְׂטוּסִים לְבַד. שִׁכּוֹן:

כָּל דְּבֹר וְדְבֹר שֶׁל הַמִּקְרָא שֶׁבְּכָל סִפְרֵי תַנ"ךְ, שֶׁבְּדֹאֵי בָּלָם מְלֵאִים סוּדוֹת נוֹרְאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת שְׂאֵי אֲפִשֶׁר לְתַפֵּס בְּמַח, אֲבָל עַל פִּי פִי שְׂטוּטוֹ אֵין לָהֶם קִשְׁר וְחִבּוּר וְסִדּוּר כָּלֵל עַל פִּי דְרָכֵי הַמְּלִיצָה, וְהֵם מְלֵאִים פְּלִיאוֹת וְתַמְיֵהוֹת נִשְׁגָּבוֹת. וְאֵף עַל פִּי שְׂאֵמְרוֹ רְבוּתֵינוּ וְזָרוּנֵם לְבָרְכָה "אֵין מִקְרָא יוֹצֵא מִיָּדֵי פִי שְׂטוּטוֹ", הֵינּוּ שֶׁבְּדֹאֵי כִּנְתוּ בְּפִשִּׁיטוֹת אֲמֵת, אֲבָל מַה שְׂאֵמֵר בְּלִשׁוֹן זֶה שֶׁמְלֵא קִשְׁוֹת וְתַמְיֵהוֹת, זֶה אֵי אֲפִשֶׁר לְתַרְץ בְּשִׁלְמוֹת בְּשׁוּם אֲפֵן בִּי אִם עַל יָדֵי סוּדוֹת הַנִּשְׁגָּבוֹת, הַנִּסְתָּרוֹת וְנִעְלָמוֹת בָּהֶם, בְּכָל דְּבֹר וּבְכָל פְּסוּק וּבְכָל אוֹת וּנְקֻדָּה וְכוּ.

וְאֵין צְרִיךְ לְבַאֵר כָּל זֶה, וְגַם כִּי אֵין פֶּאֶן מְקוּמוֹ, אֵף הַכְּרָחֵתִי לְצֵאת מִן הַעֲנָן לְדַבֵּר קִצְת מַחֲמַת כִּי אִשׁ תִּיקַד בְּקִרְבִּי מַעֲצֵם הַצָּרוֹת שֶׁנִּתְפָּשְׁטוּ עָלַי עַל יָדֵי פְרִיזֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם כְּתוּת הָאֲפִיקוֹרְסִים הַמַּעֲזִיזִים עָלַי בְּיוֹתֵר, שֶׁהֵם חוֹתְרִים לְפָרֵשׁ הַמִּקְרָא רַק עַל פִּי פִי שְׂטוּטוֹ, עַל פִּי דְרָכֵי הַמְּלִיצָה, וְהֵבֵל יִצְעָה פִּיהֶם, וְאִם לְשׁוֹנֵם תִּמְקַ בְּפִיהֶם מִרְבִּי דְבָרֵיהֶם שֶׁל הַבַּל, לֹא יִיכָלוּ לְהַכְנִים בְּלִב בַּעַל שֶׁכָּל אֲמֵת שֶׁהַמִּקְרָא מִתְּפָרֵשׁ בְּשִׁלְמוֹת עַל פִּי דְרָכֵי הַמְּלִיצָה.

וְכִי יִשְׁלַח עַל הַדַּעַת שֶׁמִּשָּׂה רַבְּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם שֶׁהָיָה רֹאשׁ לְכָל הַנְּבִיאִים וְלְכָל בַּעֲלֵי מְלִיצָה שֶׁל אֲמֵת, כְּאֲשֶׁר הֵם בְּעֵצְמָם מְכַרְחִים לְהוֹדוֹת עַל זֶה וּמִשְׁבַּחֵיהֶם וּמִפְאָרִים מְאֹד מְאֹד הַמְּלִיצָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁל מִשָּׁה רַבְּנוּ, כְּתַב עַל פִּי דְרָכֵי הַמְּלִיצָה, חֵם וְשְׁלוֹם, בְּהַתְּרָה הַקְּדוּשָׁה "שִׁשְׁת יָמִים תֵּאָכֵל מִצוֹת", וְסוֹתֵר דְּבָרֵי עֵצְמוֹ שֶׁכְּתַב כְּמָה פְּעָמִים "שִׁבְעַת יָמִים תֵּאָכֵל מִצוֹת". וְכֵן "וּבִשְׁלֵת וְאִכְלֵת", וְהֵלֵךְ כְּתִיב "אֵל תֵּאָכֵלוּ מִמֶּנּוּ נֹא וּבִשָּׁל מִבְּשָׁל כִּי אִם צְלִי אִשׁ" וְכוּ. וְכֵן הִרְבֵּה. וְכֵן בְּהַסְפָּרוֹתֵי; לָמָּה לוֹ לְהֵאָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר בְּאֵרִיכוֹת כְּזֶה כָּל דְּבָרֵי אֲלִיעֵזֶר עֶבֶד אֲבָרְהָם מַה שֶׁכְּבָר מְבַאֵר בְּפִרְשֵׁה הַיִּטֵּב, וְכֵן בְּהִרְבֵּה מְקוּמוֹת מֵאֲרִיךְ הִרְבֵּה וּבְכִמְהָ מְקוּמוֹת מְקַצֵּר מְאֹד.

וְכָל מִקְרָא וּמִקְרָא מְלֵא פְּלִיאוֹת נִשְׁגָּבוֹת אֲשֶׁר אֵי אֲפִשֶׁר בְּשׁוּם אֲפֵן לְתַרְצֵם בְּשִׁלְמוֹת עַל פִּי פִי שְׂטוּטוֹ, כִּי אִם עַל פִּי שְׁלִשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהַתְּרָה נִדְרָשֶׁת בְּהוֹן שֶׁדְרָשׁוּ בָּהֶם רְבוּתֵינוּ וְזָרוּנֵם לְבָרְכָה בְּתִלְמוּד, וְהֵלֵךְ אֲמִין שְׁנֵי בָּהֶם סוּדוֹת נוֹרְאוֹת וְנִשְׁגָּבוֹת בְּכָל תְּבֵה וּבְכָל אוֹת, וְהָיָה מְכַרַח עַל פִּי סוּד לְכַתֵּב "שִׁשְׁת יָמִים תֵּאָכֵל מִצוֹת" וְלְסַמֵּךְ עַל רְבוּתֵינוּ וְזָרוּנֵם לְבָרְכָה שֶׁמֶסֶר לָהֶם לְדַרְשׁ בְּזֶה מִדָּה מְשֻׁלֵּשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁהוּא דְּבָר שֶׁהָיָה בְּכָלֵל, וְכֵן בְּכָל הַתְּרָה בְּכָלֵל.

וְכָל זֶה מְבַאֵר וּמְיַסֵּד בְּלִב כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּאֲמוּנָה שְׂלֵמָה, כִּי כָּל קוּיִם הַתְּרָה תְּלִיזָה בְּזֶה. אֵף הַפְּתוּת הַרְעִים

הַנ"ל רוֹצִים לְהַפְּךְ הַקְּעָרָה עַל פִּיהָ, חֵם וְשְׁלוֹם, וּיְכַבֵּר הִטְעוּ כְּמָה נַעֲרִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַבְּלִיחָם, ה' יִתְבָּרַךְ יִצְיָל הַשָּׂאֵר מֵהֵם וּמֵהַמּוֹנֵם וּמֵהַמְהֵם, עַל כֵּן לֹא יִכְלָתִי לְהַתְּאָפֵק מִלְּדַבֵּר פֶּאֶן בְּזֶה קִצְת.

(ליקוטי הלכות, שו"ת פנים בקרקע ד, א)

וְתַפַּח רִוְחָם וְנִשְׁמַתָּם שֶׁמְכַרְיָחִים עֵצְמָם תְּמִיד לְפָרֵשׁ הַמִּקְרָא עַל פִּי דְרָךְ הַפְּשׁוּט דִּיקָא, כְּלִי שׁוּם דְרָשָׁה מְדַרְשׁוֹת רְבוּתֵינוּ וְזָרוּנֵם לְבָרְכָה, וּפְנִימִיּוּת כִּנְתוּם הִרְעָה נִפְר לְעֵין כָּל לְמִי שֶׁבָּקִי בָּהֶם קִצְת וּבְדַרְכֵיהֶם הַרְעִים, שֶׁכָּל כִּנְתוּם לְפָרֵשׁ הַמִּקְרָא עַל פִּי דְרָכֵי הַמְּלִיצָה לְבַד כְּאֵלוֹ אֵין בָּהֶם שׁוּם פְּנִימִיּוּת חֵם וְשְׁלוֹם.

(ליקוטי הלכות, תפילה ד, ז)

כך שהדרך היחידה להבין נכונה את התנ"ך, הוא רק ע"י לימוד המפרשים המיוסדים על דברי חכמינו ז"ל בתורה שבעל פה, ובראשם פירוש רש"י הקדוש, אחיה של התורה.

תנ"ך - ספר מוסר!

כהמשך לכך, עלינו לדעת ולזכור:

את התנ"ך אנו לומדים, לא לשם ידיעת העבר בלבד, אלא כדי להתעורר לתשובה וללמוד אורחות חיים בעבודת ה'.

שכן, כל נבואה ונבואה שנכתבה בתנ"ך, לא נכתבה רק לזמנה אלא לדורות עולם, ללמדנו "תשובה או הוראה".

פְּתַנְתֵּינָא: הִרְבֵּה נְבִיאִים עָמְדוּ לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל, כְּפִלִּים כִּיּוֹצֵאֵי מִצְרַיִם, אֵלֵךְ, נְבוּאָה שֶׁהַצְּרָכָה לְדוֹרוֹת - נִכְתְּבָה, וְשִׁלָּה הַצְּרָכָה - לֹא נִכְתְּבָה.

(מגילה יד ע"א)

ופירש רש"י:

נְבוּאָה שֶׁהַצְּרָכָה לְדוֹרוֹת - לְלַמֵּד תְּשׁוּבָה אוֹ הוֹרָאָה.

(רש"י, שם)

כך שאין שום דבר בתנ"ך שלא תהיה בו לימוד והוראה לעבודת השם.

כִּי כָּל הַכְּתוּב לְחַיִּים בְּתַנ"ךְ אוֹ בְּתוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּה הֵבֵל הוּא רַק עֲנָן עֲבוֹדַת הַשָּׁם.

(ערבי נחל, פרשת ויצא)

וכל כולו הוא "ספר מוסר" המעורר את הלב לעבודתו יתברך. וכפי שמספר רבי אברהם ב"ר נחמן:

שְׁמַעְתִּי מֵאִבִּי ז"ל שֶׁשָּׁמַע מֵהָאִישׁ שֶׁנִּשְׁלַח מֵהַרֵּב הַקְּדוּשׁ רַבִּי שְׁלוֹם מְפָרַא בִּישְׁטֵשׁ ז"ל לְשִׁבּוֹת אֲצֵל רַבְּנוּ ז"ל, וְהָעִיד שֶׁשָּׁמַע בְּזֶה הַלִּשׁוֹן מִפִּי רַבְּנוּ ז"ל: מִיִּן מוֹסֵר סִפְרֵי אִזוֹ תַנ"ךְ = הַסִּפְרֵי מוֹסֵר שְׁלֵי הוּא תַנ"ךְ!

(כוכבי אור, שיחות וסיפורים, כא)

וכפי שניתן לראות בחוש:

שְׁגָלוֹי וְיָדוּעַ שֶׁלְמוּד הַמִּקְרָא מְלַבְּשֵׁתוֹ לְאָדָם הַכְּמָה וְיִרְאָה גְדוּלָה וְהַכְּנָעָה יִתְרָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ, וְהַתְּרָדָה וְהַפְּחָד מֵהַעֲנִשׁוֹן עַל עוֹנוֹתָיו, וְהַחֲרָטָה הַגְּמוּרָה מִמַּעֲשָׂיו

הָרָעִים וְעֹזִיבֵי הַחֲטָאִים וְהַתְּעוֹרְרוֹת הַתְּשׁוּבָה
וְהַרְחַקַת הָעֵבְרוֹת וְזִרְיוֹת הַמַּעֲשִׂים. וְבוּ יִשְׁגוּ
וְיִרְאֶה הָאֱדוֹם, אִף לִפִּי פְשׁוּטֵי הַעֲנִינִים, גְּדֵלַת אֱלֹהֵינוּ
וְרֵב כַּחוֹ יִתְפַּרֵּךְ וְיִכְלְתוּ וְהִשְׁתַּחֲוּ וּמַעֲשֵׂי הַנִּפְלְאוֹת
וְהַעֲצוּמִים בְּעֵלְיוֹנִים וּבַתְּחִינִים, וּבְזוּלַת זֶה מִתְּהַכְמָה
וְהַמוֹסָר וְהַמְדוּת הַטּוֹבוֹת מִה שֶׁלֹּא יִשְׁעַר.

(הגהות יש נחליק, שם)

וְכָל דְּבַרְיוֹ יִתְפַּרֵּךְ מִפִּי נְבִיאֵי שְׁנִיתָנוּ בְּתַנּוּ"ה
פּוֹעֲלִים לְדוֹרוֹת עוֹלָם בְּכָל הַנִּפְשׁוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, בְּכָל
דוֹר וָדוֹר, לְהוֹלִיד בְּלִבָּבְכֶם הַרְהוּרֵי תְּשׁוּבָה וְהַתְּעוֹרְרוֹת
לְשׁוֹבִיִּם.

(תקנת השב"ץ, יב)

ומאמינים בני מאמינים אנו, שזעקתם של הנביאים,
לא נזעקה רק לימיהם, אלא גם לנו ולבנינו ולבני בנינו
עד סוף כל הדורות.

ומוהרנ"ת ז"ל האריך בזה ואמר שצעקת הנבואות כל
נביא סוכבת לנפשות ישראל גם עתה.

(כוכבי אור, שיחות וסיפורים, כא)

כך שמוטלת עלינו חובה להאזין לזעקתם ונבואתם.

וְלִדְעוּתִי שֶׁהָיָה גַם בְּנִכְלָל בְּפִסְחוֹק וְבִקְלוֹלֵי תְּשׁוּבָה שֶׁדָּרְשׁוּ
רְבוּתֵנוּ וְזִרְנוֹם לְבָרְכָה "בְּקוֹל הַנְּבִיאִים", וְגַם כֵּן הוּא
נִכְלָל בְּכָל הַתְּרַעְמַת הַגְּדוּלוֹת שֶׁהַתְּרַעְמוּ הַנְּבִיאִים עָ"ה
עַל יִשְׂרָאֵל שֶׁלֹּא שָׁמְעוּ לְדְבָרֵי הַנְּבִיאָה. וְאִף שֶׁבְּעִנְיוֹת
לְעַת כְּזוֹת נִסְתָּם הַחֲזוֹן וְנִעְדְּרוּ הַמְּרָאוֹת וְאִין לָנוּ נְבִיא
וְחֹזֶה, מִכָּל מְקוֹם אִם הֵם מֵתוּ, דְּבָרֵיהֶם חַיִּים וְנִמְיָיִם,
וּמְחִיבִין אֲנַחְנוּ לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹל דְּבָרֵיהֶם דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים,
וְאִין הַפֶּרֶשׁ בְּעוֹלָם אִם הָיוּ הַנְּבִיאִים עֲצֻמִּים בְּתַי תִּיחֶם
וְשִׁמְעֵנוּ דְּבָרֵיהֶם מִפִּיהֶם אוֹ אִם דְּבָרֵיהֶם חַיִּים וְנִמְיָיִם
נֶאֱמָרִים וְנִחְמָדִים לְעַד וְלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. וְעַל כֵּן צָרִיכִין
אֲנַחְנוּ לְשׁוֹמֵעַ בְּקוֹלָם וְלְדַבְּקָה בָּהֶם וְלִיגַע וְלְהֶאֱמִין
בְּדְבָרֵיהֶם הַנֶּאֱמָרִים בְּאֵמֶת. וְאִם כֵּן אִי לֹא יִלְמְדוּ וְיִדְעוּ
וְיִבְקִי בָּהֶם, הֲיֵאֵר יִשְׁמַע בְּקוֹלָם וְיַעֲשֶׂם!?

(הגהות יש נחליק, שם)

ואכן, באופן כזה עלינו ללמוד תנ"ך:

שִׁיקְרָא בְּסִפְרֵי תוֹרַת הָאֱלֹהִים בְּשׁוֹם שְׂכָל וְיָבִין בְּמִקְרָא
וְיִשִּׁים הַדְּבָרִים אֵל לְבוֹ, לֹא כְּמִי שֶׁקוֹרָא בְּסִפְרֵי מִסְפָּרֵי
דְּבָרֵי תִּמְיָיִם הַהֲדוּטִיָּים.

(שם)

וכפי שאכן מסופר על מוהרנ"ת:

כֵּן מִקְרָא וּמִקְרָא מְדַבְּרֵי הַתַּנּוּ"ה, כְּשֶׁהָיָה מוֹצִיאֵנוּ מִפִּי,
מִמֶּשׁ הָיָה נִדְמָה לְהַשׁוֹמֵעַ כְּאִלּוּ הַנְּבִיאֵי פְּעֻמּוֹ קוֹרָא

וְנִזְעַק אֶת אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים!

(מי התלאות, הקדמה)

יתרה מזו:

גם כל הסיפורים שבתנ"ך, אינם רק סיפורים שאירעו
בעבר, אלא הם ממשיכים וקורים עד עצם היום הזה,
ועוברים על כל אחד ואחד מאתנו... שכן:

הַתּוֹרָה הִיא בְּכָל אָדָם וּבְכָל זְמַן, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
מִי שְׂרוּצָה לְכַנֵּס בְּדַרְךְ הַיִּשְׂרָאֵלִי בְּאֵמֶת בְּדַרְךְ הַקִּדְּשׁ
בְּדַרְךְ הָאֵמֶת, עוֹבְרִין עָלָיו כָּל הַגְּלוּיֹת וְכָל הַמְּלַחְמוֹת
וְהַסְּפוּרִים הַמְּבֹאָרִים בְּכָל הַתּוֹרָה כְּפֶה וּבְנִבְיָאִים
וּבְקַתּוּבִים. כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל כְּלוּל מִכָּל הַתּוֹרָה, וְצָרִיךְ
שְׂעִיבְרֵי עָלָיו כָּל הַמְּלַחְמוֹת, וְכָל הַגְּלוּיֹת בְּחֵינַת גְּלוּת
מִצְרַיִם וְגֵאֲלֹתָהּ, וְשֹׁאֵר כָּל הַגְּלוּיֹת וְגֵאֲלֹתָן, וּמְלַחְמַת
עַמְלֵק וּמְלַחְמַת ל"א מְלָכִים וְשֹׁאֵר כָּל הַמְּלַחְמוֹת שֶׁהָיוּ
עַל יִשְׂרָאֵל הַמְּבֹאָרִין בְּכָל הַתַּנּוּ"ה, הַכָּל צָרִיךְ לְעַבֵּר עַל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, עַד שֶׁזֹּכֶה לְבַחֲיוֹת גְּאֻלָּה שְׂלֵמָה
שֶׁהִיא בְּחֵינַת גְּאֻלָּה שְׂאִין אַחֲרֵיהֶם הַפֶּסֶק, דְּהֵינּוּ פְּשׁוּטָה
לְקַבֵּעַ עֲצָמוֹ בְּדַרְךְ הַקִּדְּשׁ בְּקַבְּעוּת גְּדוּל פִּיתוּד חֻזֵק כָּל
יְמֵי לְעוֹלָם, וְזוֹכֶה לְהִתְקַרֵּב לַה' יִתְפַּרֵּךְ בְּאֵמֶת כְּרִאֵי,
וְגוֹאֵל נַפְשׁוֹ מִכָּל הַתְּאוּוֹת וּמִכָּל הַכְּלֵי עוֹלָם הָאֵל לְגַמְרֵי.

(ליקוטי הלכות, אונאה ג, א"י)

כך שמכל סיפור וסיפור בתנ"ך, ניתן ללמוד מוסר-
השכל וחיוזוק על סיפורי ומאורעות חיינו, דהיינו הך...

ומן הענין לציין לדבריו הנפלאים של רבי אריה לייב
הכהן ז"ל, שמספר על אביו החפץ חיים זיע"א:

סִפְרֵי הַתַּנּוּ"ה הֵיךְ מוֹרָה דְּרַבּוֹ, לֹא לְבַד חֵלֶק הַתְּקִיָּים
וְהַמְּשַׁפְּטִים אֲלֵא גַם כָּל מֵאֲרַע וּמִקְרָה שֶׁבָּאוּ בְּדְבָרֵי
הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים וְהַקְּטוּבִים, מִהֵם לְמַד אִיךְ לְכַוֵּן אוֹרָה
הַחַיִּים שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל. דְּבָרֵיהֶם הִצִּיתוּ בּוֹ אֵשׁ קוֹדֶשׁ
לְהַגִּיד לְעַמּוּנוֹ אֵת אֲשֶׁר עָלֵיהֶם לְעִשׂוֹת, דְּבָרִים מְלַהֲבִים
כְּגַחְלֵי אֵשׁ, וּמִהֵם שָׂאֵב תְּנַחֲמוֹת אֵל לְכָל נְדָכָה וְנִבְכָה רוּחַ,
וְלַחֲזֹק בְּרַפִּים כּוֹשְׁלוֹת וְלְצַפּוֹת לִישׁוּעַת אֱלֹהִים. וְהַתַּנּוּ"ה
הֵיךְ כְּמַעֲט בְּכָל יְמֵי חַיֵּי בְּאֵמֶת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִילִין שְׁלוֹ.
אֲמָנָם, מְעוֹלָם לֹא קָרַב דְּבָרֵי הַתּוֹרָה וְהַנְּבִיאִים לְשַׁכְּלוֹ
הוּא, וְלְהַעֲמִים בָּהֶם רְעִיּוֹנוֹת וְחִידוֹת כְּדַרְךְ רַבִּים וְגַם
שְׂלֵמִים מְטוּבֵי עַמּוּנוֹ. אֲדַרְבְּהָ, קָרַב שַׁכְּלוֹ לְשַׁכְּלוֹ הַתּוֹרָה
תָּמִיד.

(דוגמא מדרכי אבי, עמוד כח)

יזכנו ה' להתמיד "באוריין תליתאי", ללמוד וללמד
לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי התורה, לטוב לנו
כל הימים, אמן.

כו. ואגב; עצם הלימוד בדברי הנביאים מסוגל לחזק את האמונה, וכמסופר על הרה"ק רבי פנחס מקארץ זיע"א: "אמר לבנו שלמד נביאים, כי הנביאים הם נצח והוד, סוד רגלין, ונתחזק האמונה" (אמרי פנחס, שער א, את קפכ).
כז. להרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א.
כט. וכבר ידועים דבריו הנוקבים של רבי אברהם ב"ד נחמן שכתב בשם אביו זצ"ל: "כי זה כלל גדול שכל מי שלומד תורה נביאים וכו' והוא אומר שרק אז היו מעשיות כאלה, ועכשיו לא, הוא בהמה ממש!" (כוכבי אור, ששון ושמוחה, יא).

האם חייבים ללכת למקווה!?

שמו לב שהוא הולך למקווה בטרם יענה...

עכשיו כשאתה מביא את המקורות הנפלאים הללו, אני נזכר במעשה מהברסלב'ר בטבריה שלא הסכימו לו לטבול במקווה, כיון שהיתה בצורת ולא יכלו להחליף את המים, מהר מאד הוא הלך והתפלל לה' בדמעות עד שפעל בתפלתו שהחלו לרדת גשמים...

אם כבר הזכרת את 'טבריה' שבצפון הארץ הקדושה, הרי אין כמו המקווה להינצל משונאינו ואויבינו הרבים מדרום וצפון גם יחד, ופידוע ה'ה רבי מיכל בן רבי יצחק בן מוהרנ"ת ז"היר מאד בְּטְבִילַת מְקוּוֹה, וְאָמַר פְּעַם בְּדֶרֶךְ רָמֵז, שְׁסוּפֵי תִיבוֹת: רְבוֹת רְעוֹת צְדִיק' וּמְכַלְמֵם יְצִילֵנִי ה' הוּא מְקוּוֹה, כָּל פֶּה מוֹעֵלֵת זְכוֹת הַטְּבִילָה בְּמְקוּוֹה. (שיש"ד תל"ד)

ישנה אף עדות מיוחדת מבתו של מוהרנ"ת, על כך שבשנות המחלוקת והגירוש היה הולך למקווה פעמיים ביום. הוא ראה בכך דרך להמתיק את הדינים ולצלוח את השעות הקשות. (שם ה' צ"ד)

ומה עושים כשקשה? כשקר מאוד? כשעייפים? כשהמקווה לא

הכי בעולם!?

גם כאן, נתבונן במעשייה של החסידים מהדור הקודם, שמסרו על כך את נפשם ומאודם. למשל, החסיד הדגול רבי אברהם שטרנהארץ בגיל שמונים היה הולך מקטמון ועד לשערי חסד בכל יום - מהלך של שעה עבור אדם בגילו - ולאחר מקווה שארך לו כשעה היה חוזר עוד שעת הליכה לביתו. הכל בשביל המצווה הקדושה הזו.

כך גם היה רבי לוי יצחק בנדר ע"ה מספר על החסיד עובד ה' מופלג רבי געצי ע"ה שהיה מסיר את הכפפות מידי בעת חוליו הקשה כדי לטבול במקווה, למרות הסבל והכאב העצום מכך שהיו ידיו זבות דם!

ולסיום, אם תוכל להזכיר לי משהו על המקווה של שבועות...

אני לא יודע אם אתה זוכר, אבל מוהרנ"ת כותב שעם ישראל 'זכו לקבל את התורה הקדושה על ידי טבילת מקוה, כלשונו הטהורה.

עכשיו, בשבועות, זה הזמן המתאים ביותר להתחיל להתחדש בעניין של מקווה, מוהרנ"ת בהלכות ברכת הריח הלכה ד' מגלה כיצד דווקא במים הללו שנבראו קודם לכל והיו עוד מעת תחילת הבריאה, על ידי הטבילה בהם אנו זוכים להיכלל באורם של הצדיקים שמגלים את האמונה שכל העולם מתחדש בטובו יתברך בכל רגע, וכך זוכים לקבל מחדש את התורה ולהאמין בה' למרות כל ההסתרות הקשות.

רק נמשיך ונתפלל: "ותעזרנו שנוכה

להמשיך עלינו קדושת המקווה הזאת בכל

השנה כולה. ונוכה לטהר ולקדש עצמנו

תמיד, ולצאת מהרה מחמשים

שערי טומאה, ולכנס

בתוך חמשים שערי

קדושה במהרה",

אמן!

שלום ר' יחיאל, חג השבועות כבר כאן, ואתה יודע מה... למדתי היום בתורה הזמנית, תורה נ"ו על נוראות המקווה ובפרט המקווה של שבועות, אמרתי את התפילה שעליה ותמתתי לעצמי, אם מקווה זה אכן עניין גבוה כל כך, אז מדוע אין שום חיוב ללכת למקווה כל יום, לא שמעתי על חיוב או ציווי ממוהרנ"ת בעניין...

נו, באמת, נחמן ידידי... אתה מבין בוודאי שכשמציעים לאדם מיליון דולר אין צורך 'לצוות' עליו לקחת אותם. חוץ מזה, ידוע שהטבילה היום-יומית הייתה אצל אנשי שלומינו בכל הדורות זכות שהם לא אבו להפסיד בשום צורה... וחוץ מזה, אתה צודק אולי שאין ציווי מפורש, אבל הוראה לכל מי שמחפש תקווה לחייו ישנה ועוד איך.

אתה בטח זוכר, את המסופר אודות התלמיד הגדול רבי נתן, כיצד שבועיים לפני הסתלקותו יצאה שמועה כי תקרת המקווה נפלה, והוא כלל לא התבלבל מכך ורצה לצאת לטבול במצב הקשה שלו תחת מעטה הקרח של נהר הבוג. ומה שצד את עיני וליבי הם מילותיו הקדושות של רבי נתן שאמר אחר כך, משפט נוראי שלא נאמר כמותו על עוד עניין בעולם: 'אך ורק שִׁהְיֵי נְזָהָרִים בְּטְבִילַת מְקוּוֹה מִים, וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה הַכֹּל עַל נְכוֹן, וְיִתְתַקֵּן כָּל מַה שְּׁעָבַר עָלָיו... וּמִי שִׁיְהֶיָה חֹזֵק בְּטְבִילַת מְקוּוֹה תָּמִיד, יִהְיֶה אִיךָ שִׁיְהֶיָה פּוֹדָא יִתְקַן הַכֹּל! אתה שומע חבר יקר, מה הולך פה?! הבטחה שכזו - בוודאי יתתקן הכל, הכל!

פלאי פלאות! מעולם לא שמעתי כהנה! תמיד חשבתי שמקווה זה 'עוד דבר' כמו איזה מנהג, ועכשיו אני מגלה שזה דבר יסודי כל כך!

בערך מאה שנה לאחר המעשה עליו סיפרנו ממוהרנ"ת. התרחש מעשה דומה עם החסיד ר' לוי יצחק בנדר שכן הלך למקווה ללא תקרה... וכה סיפר, פעם כשהיה בעיירה קיבליטש גילה שתקרת המקווה נפלה והבור מלא בשלג קפוא, כנראה שזה היה ממש מצב של מסירות נפש והוא חשב לוותר על הטבילה. אך חמיו של חמיו החסיד ר' אהרן מקיבליטש סיפר לו אז בהשגחה נפלאה אודות יהודי אחד שלאחר שחלה במחלה קשה, הודיעו לו הרופאים שהוא עומד למות בקרוב אם לא יעבור ניתוח קשה ומסוכן, והוא הלך לטבול במקווה למרות היסורים האינמיים שהיו לו ברגלו ומאז הוא הבריא לגמרי. דא עקא, כיוון שהיה כל כך בטוח שימות הוא כבר חילק לילדיו את כל הוננו, וכבר לא נשאר לו למחיתו ולכן נאלץ להסתובב לאסוף ולקבץ צדקה. 'כשמעתי זאת', אמר ר' לוי יצחק. 'הלכתי לטבול במקווה הקפוא!'

אתה יודע מה? אני מסכים איתך שזה עניין חשוב מאד, אבל איך זוכים להרגיש את האור שבדבר? בתפילה יש מתיקות לדיבורים ובתורה יש עונג של שכל דקדושה אבל מה אמורים להרגיש במקווה?

אז כך, חוץ מהעניין הסגולי של המקווה והזכות העצומה לקיים את דברי מוהרנ"ת, מצאתי מקורות נפלאים, שמהם למדתי כי אפשר ממש להרגיש בחוש את פעולת המקווה על האדם מיד כשטובל. האחד, הוא בליקוטי הלכות (הנשר כלים ד) שם כתוב בפירושי: "וכמו שמרגישין על פי רוב בחוש שנמשך על האדם רוח חיים וחשק דקדושה על ידי טבילת מקווה הקדושה". כמו כן, ידוע על החסיד הקדוש ר' מיכל נכד מוהרנ"ת שכבר היה זקן מופלג ועל כל זאת סחב את עצמו למקווה בכל יום במסירות נפש ועקשנות דקדושה, וכששאלוהו מדוע לא יוותר על הטרחה הקשה הזו, ענה שהיכפה לא יושבת לו טוב על הראש לפני המקווה: כך גם השיחה על ר' נשקע מטולטשין שבכל עת שהיו שואלים ממנו עצה,

100 שנה
תרפ"ד -
תשפ"ד

“וזהריקודין
עלה כל פעם
בהתלהבות יותר,
עד שהאבק כיסה
את כולנו כמו
בתוך מראה הענן
של קבלת התורה”

התיאור המלא של חגיגת הדפסת
הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'
במהדורה השביעית, בבית
החסידים דברסלב בוורשה בל"ג
בעומר תרפ"ד - מתוך חיבורו
של החסיד ר' יצחק מאיר קורמן
'ילקוט הליקוטים'

בית הגנאים

מאמדים
אגרות ומכתבים
וחידושי תורה
בלתי ידועים

הדפסת

הספר ליקוטי מוהר"ן משנת תרפ"ד - התחיל עוד לסדר בלובלין על ידי הר' יהודא לייב

רוזנפלד נ"י (הנקרא ר' לייבלי פראמפאלער) הגר בירושלים - (אשר הוא היה משתדל ועוסק הרבה שנים בהדפסת ספרי רבינו הק' וכו' עוד משנת תר"ע. והפסיק כמה פעמים לאיזה זמן ארוך - כאשר יבואר מזה במקום הצריך לענין) - וסידר החמש בויגען הראשונים במאטריצען - והפסיק - על כן הם משובשים מאד כי לא נגהה בהגהה מדויקת.

ואחר זה עבר כל סדר הדפסת הספר ליקוטי מוהר"ן הזה להר' אהרן לייב ציגעלמאן ז"ל מורשה - והוא גמר הכל עד גמירה במסירת נפש גדול ועצום מאד בגוף ונפש וממון. בשלימות כל - הקמא והתנינא עם ההוספות - בהידור הכי יפה ונפלא מאד - וגם הוסיף את השער הראשון שער מיוחד בצירוף עץ נפלא צבע ירוק וספוקים שונים - וגם התמונה של הציון רבינו הק' מאומאן - וכדרכו תמיד מן שנת תרע"ו עסק בהדפסת כל ספרי רבינו הק' ותלמידיו הק' - עד היום האחרון שעלה נשמתו ונשמת כל אנשי ביתו למעלה מתוך כבשן האש זרה ביחד עם כלל ישראל השש מליונים רח"ל בקדושת העשרה הרוגי מלכות וכו' - בערך בשנות תש"א-תש"ו.

וארשום כאן הרשימה מכל מספר סכום איזה הספרים שנדפסו על ידו דייקא - שעל ידי זה זכותו ישאר לזכרון בספר כתוב לנצח - בתוספת מרבית מכתבים לכמה מאות כתב ידו - שנמצאים תחת יד המלקט - אשר כולם יצטרפו לספר ילקוט הליקוטים הזה - ויודרו כל אחד ואחד במקום והענין השייך לכל תורה ומאמר שבספרי רבינו הק' וספרי תלמידיו הק'. וכן לענין הדפסת ספרים כאזהרת וצוואת רבינו הק' ומוהר"נ הק' זצ"ל זיע"א - וגמר של הדפסת הספר הזה נחגגה חגיגה מפוארת בעיר ורשה בליל של ל"ג בעומר תרפ"ד, בקיבוץ גדול והתאספות של רוב חסידי ברסלב מכל אתר ואתר העיירות שבפולין, לבית החסידים דברסלב ברחוב דזשלנה מספר 43.

והשמחה היתה לפי הסדר הזה:

א) תפילת ערבית בכוונה בהתקשרות לרבינו הק' כמו ליל הראש השנה ויום כיפור.

ב) בקול רם את ברכת ה' שהחיינו על ידי הר' אהרן לייב ציגלמן ז"ל שהיה מלוכס אז בבגד חדש של משי וספר הליקוטי מוהר"ן בידו ועמד במקום גבוה שיהיה נראה לעין כל - אשר נשמע כרעם את ענית "אמן" מכל הקהל, אשר היה בוקע רקיעים.

ג) ואחר זה התחיל החזן בקולו הנעים של שיר זומרה כדרכו הק' הר' שלמה יהודא הופמן ז"ל מורשה (חסיד ברסלב ותיק ומובהק ועסקן כללי - ובעל תפילת שחרית תמיד בכל ראש השנה בקיבוץ הק' בלובלין - אשר נאסף גם כן כבשן האש רח"ל) את אמירת "אתה הראת לדעת" וכו', כמו בשמחת תורה, פסוק בפסוק וכל הקהל אחרי - ואחר זה הוציאו את כל הספרי תורות מארון הקודש ונעשה סיבוב כל הז' הקפות מסביב הבימה - מי בידו ספר תורה ביחד עם ספר ליקוטי מוהר"ן - ומי בספר ליקוטי מוהר"ן לבד בידו - ואפילו לילד קטן היה בידו

הספר ליקוטי מוהר"ן. וכולם היו מכורכים בכריכה הכי יפה ונאה ביותר - וכל הידיים היו שלובי יד ביד חברו דבוק. והשיר והניגון הידוע "כך רבינו נגילה ונשמחה בך" - בלי הפסק נשימה של שתי שעות.

והריקודין עלה כל פעם בהתלהבות יותר, עד שהאבק כיסה את כולנו כמו בתוך מראה הענן של קבלת התורה ממש. אשרינו שזכינו לכל זה ברגעים אלו - להרגיש את נועם מתיקות עריבות הדביקות בו יתברך וברבינו הקדוש - אשר אי אפשר לי למפרש בשפתי חדוה דלבאי בזה בזכרי זאת היום.

ד) ואחר כך נטלנו ידינו לסעודת מצוה - שהיה מוכן מכל טוב בגשמיות כסעודת שלמה המלך בשעתו - וברוחניות טעמנו בכל, טעם גן עדן טעם מן, לחם מן השמים - בפרט שהזכרנו שעכשיו הוא החתונה העליונה של הילדים בקבלת התורה, כמבואר בהמעשה של הז' בעטלערס מהקיבוץ והכינוס לכל הבעטלערס ביחד עם הז' בעטלערס הק' שבאו גם כן על החתונה עם הברכה והדרשה גישאנק.

ה) בין מאכל למאכל נאמו ודיברו חידושי תורה חשובי חסידי ברסלב, זיכרונות שונות, זיכרון בספר, התורות העמוקות, שיחות, וסיפורים שונים - מגודל מעלת הדפסת ספרים הק' אלו - ומגודל חובת לימוד בספר שיעורים - ביחיד, וברבים - להפיץ אור פנימיות עמקות כל תורה ומאמר לכל בן אדם, לבל להיות עץ יבש וכו' וכו'. ברוך ה' אשר גם אני המלקט זכיתי לשיח ולספר ולבאר בפרוטרוט הרבה הרבה שיחות נפלאות ומאמרים וסיפורים שונים. ובפרט מכל פרוט דבר כל עיקר הענין של רצון רבינו הק' מאתנו לנצח - להיות תלמיד ותיק - ומשרת נאמן - וציר זריז - ולא רוע מזל, שקורין שלימזלניק. להכניע כל האיברים לשרת את כל השארת רבינו הק' שאמר "מיין פייערל וועט שוין טלואין ביז משיח וועט קומען".

ובפרט כשזכיתי להוציא הגה מפי מגודל מעלת רבינו הק' כזה אשר היה לנו ואשר יש עוד לנו לנצח - ומכל פרטיותיו מיום ביאתו לעולם הזה עם כל הקדושות של עולם העליון ודבר תיקון כל נשמות ישראל אשר ישנו פה ואשר איננו פה, אשר על ידי זה זכה לגלות לנו כל כך תורות ושיחות וסיפורים - ולגנוז - ולשרוף - ולהסתיר סודות הרבה וסיפורים רבים ולהזהיר לבלי לגלות לזרים וכדומה - וגם להצפין אפילו בתוך כל ספריו הק' בעמקות כזה - אשר לכל אחד ואחד נתגלה חידוש ופירוש נפלאה, כל חד לפי דמשער בליבו. ולהבין ולהרגיש את הטעם הטוב והמתוק והנועם העליון בספריו הק' ומתלמידיו הק' שהיה יחד אתו בחיים חיותו - עד ימינו אלו אשר זכינו להתוודע ממנו בדרך נס אחר יותר ממאה שנים של הסתלקותו הק' אשר לא חלם לנו כזאת - ובפרט זכינו לטעום מטעם התפילה ושיחה בינו לבין קונו והתבודדות כל יום ואמירת תהלים הרבה - וכן להיות בשמחה תמיד ולהחיות את עצמינו עם נקודות טובות - שלא עשני גוי - בהתקרבות לתורה ולמצות וכו' - ובפרט שזכינו להתקרב ולהישען עליו זצ"ל - אשר הוא יתקן את כולנו, כמו שאמר "דיפיט אויף מיר - איך גיאי פאר

א. גלינות

ב. לחות

ג. מכתב ר' אהרן לייב ציגלמן מיום ט' למספר בני ישראל תרפ"ד: "וברוך ה' התחלתי בהצקת הפלאין [=לוחות] וגם ברוך ה' קניתי נייר - יהי רצון שאזכה להוציא לאור עולם בשלימות ובהידור וכן דקדושה במהרה, יראו עינינו וישמח לבנו והנה רצוני וכוספי חזק שנוכל לעשות יום חגיגה של סיום הספר אם ירצה ה' בל"ג בעומר ביום הילולא דרשב" זיע"א אשר אמר 'בווהר דא יפקון מן גלותא' ורבינו הקדוש ז"ל גם כן אמר על ספרו שהוא אתחלתא דגאולה והיינו הך כמובן"

ד. מכתב פה' ווארשע בבית החסידים דברסלב אור ליום ד' חול המועד פסח תרפ"ד: "וליתר שאת ולטובה, אות להראות חיבתנו ואהבתנו לידידנו הר' אהרן יהודא נ"י הנ"ל הוסכם אצלנו לעשות לו בלי נדר בגד משי (אט"ס) לכבוד חגיגת יום אשר יזכה להוציא לאור עולם הספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן בקרוב"

ה. ח"י מוהר"ן שו: "שמעתי מאיש אחד ששמע מרבינו ז"ל שאמר בזה"ל: מיין פייערל וועט שוין טלואין ביז משיח וועט קומען [האש שלי תוקד עד שיבוא משיח]" ו. 'עלים לתרופה' מכתב מיום ב' שלח תר"ג: "ועל כולם כוחו הגדול שאינו נפסק לעולם, שאמר בפירוש להישען על כוחו, דופיט אויף מיין כח"

הציון שעה הקבר הצדיק הק"י מוהר"ן זצ"ל עברסלב באומאן.

ציון של ציון רבינו לצד עמוד השער

מחזקה שפרסם ר' אהרן לייב ציגלמן על הדפסת הספר

בזה ולהבדל"ח - על חברי הר' אהרן לייב ז"ל - ועל מכירו את יראי ה' חסידי ברסלב בלובלין - וכשמסר לידי את התעודה הלז - ישבו אז הבית דין שלו שלשה רבנים ז"ל. שנים היו פרושים - ואחד היה איש חסידי ממקורבי אדמו"ר הר' צדוק הכהן ז"ל מלובלין. איש זקן ושמו ר' ישעיה צלניקר ז"ל. שאל בזה"ל בפני להרב ר' אליהו ז"ל - למה לא סמך על הרבי מלובלין שגם הוא נתן הסכמה על הספר ליקוטי מוהר"ן. ענה ואמר למו"ץ הנ"ל בתמימות ובפשיטות - בזה"ל - גם אין לי ידיעה ברבי החוזה מלובלין - כי אני גדלתי בין הגאונים וכו' - אז נתפלאו כל העומדים שם בשמעם מפיו את גודל מדרגת העניויות שלו שלא בוש לומר שאין לו ידיעה בצדיקים - ורק כל סמיכותו על דברי הגאונים והגדולים הקודמים מתוך כבוד הגדול ודרך ארץ רב. אבל לעומת זה התעודה של הרב מאוסטרובצה - היה נכתבה

איך" (סימכו על כוח, אני הולך לפניכם), אשר על ידו זכינו להרבה הרבה דברים שהתורה נקנית בהן, אשר לא יספיקו כל אילי נביות...

והיה אז קול ישר - וקול חוזר - בכל אוזן השומע - ונתעורר כל לב אז ב"קיימו וקיבלו מחדש" - לקבל על שכמו להיות ברסלב חסיד כרצונו זצ"ל בלב שלם - ובתודה וקול שיר של מחיאת כפיים ושמחת רב הריקודין נתעלה ונתרומם השמחה עד קרוב לאור הבוקר בלי הפסק בדרך הפלא ופלא - אשר כדאי להרשים לי זאת בזיכרון לנצח, את השמחה השלמה הזו. עם השתתפות השמחה רצנו בזריות למקוה להכנת תפילת שחרית תפילת ותיקין - והתפילה נתקיים בצעקה בקול רם ובמחיאת כף אל כף - ובסוף התפילה נאמר העשרה מזמורי תהלים תיקון הכללי בצוותא חדא יחד - וכל הנ"ל היה הכל בהתקשרות לרבינו הק' זצ"ל. והשלמה היה בריקודין רבים עד אין מספר כמעט כל היום' כנהוג בינינו חסידי ברסלב - כי מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד כאזהרתו זצ"ל, ובפרט ביומי דפגרא וקדוש כזה, ביום הילולא של רבן שמעון בר יוחאי זצ"ל - אשר יש לו שייכות גדול לרבינו הק"י

◆◆◆

בדבר אלו הפרענועראנטען" - היה עיקר הסיוע בכסף נדבת לב מאנשי שלומינו חסידי ברסלב ז"ל מפולין אשר נרשמו שמותיהם גם בשם אמם - בכונה שידעו להתפלל אחד בעד חבירו בתמידיות -

ורק למיעוט היה נדבות קטנות מאנשים יחידים הנרשמים גם בפרענועראנטען - שרצו גם כן לזכות באיזה סיוע לספר הזה - כמו עיר ראוונע וכדומה אשר אני (המלקט) הייתי כל המשתדל בזה בנסיעה מיוחדת - (וא"א להארץ כל פרוט זה). ואודות שחשבנו להשתדל בשביל לאסוף כסף מעמינו בני ישראל, קבלנו שני תעודות בגין זה. (א) מהרה"ג וכו' הר' יחיאל מאיר ז"ל הרב דעיר אוסטרובצה. (ב) מהרה"ג וכו' הר' אליהו קלצקין ז"ל הרב דעיר לובלין. אשר מנוחתו כבוד בעיה"ק ירושלים על הר הזיתים - ואני (המלקט) הייתי כל המשתדל בזה אצל הרב מלובלין - וכתב כתב הדר במליצה נוראה מאד. ולבש עצמו בתוך ענוה ויראה גדולה - ורק מה שהיה כל סמיכותו היה על הגאון הגדול וכו' מו"ה אפרים זלמן מרגליות זצ"ל מבראד - כי הוא בעצמו אין לו שום ידיעה בזה הספר - ועיקר עדותיו היה מה שהעיד עלי המשתדל

ז. אלה אזכרה מאת אוד מוצל מאש ר' בייך רובינון, בליקוטי מוהר"ן הוצאת משך הנחל תשמ"ז: "ואני משתף בזכותי את כל אלפי חסידי ברסלב מפולניה ובפרט אותם שמסרו נפשם להדפסת הליקוטי מוהר"ן בפולניה בשנת תרפ"ד ע"י הרה"ח ר' אהרן לייב ציגלמן הי"ד, כי היה להם חסרון כיס גדול ונורא, וזוכר אני את השמחה שהיתה לכל אנ"ש כשגמרו הדפסתו, עד שהלכו בבגדי שבת ויום-טוב לגודל השמחה"

ח. לשון ר' ישראל קרדונר במכתבו לר' יצחק מאיר קורמן: "בפרט שבפה בצפת"ו יש מעלה יתירה מכל א"י שפה טומון אור הגנוז והנעלם הוא התנא אלוקי רשב"י שיש שייכות גדול לרביה"ק כידוע למחצדי חקלא שבין אנ"ש" (אמונת אומן, לא)

ט. רשימת נותני מעות קדימה שנדפסה בסוף הליקוטי מוהר"ן

י. הרה"ק ר' מאיר יחיאל האלשטוק, רב ואדמו"ר באוסטרובצה שבפולין

שער 'ליקוטי מוהר"ן מהדרת וורשה תרפ"ד

ובקי בכל חדרי התורה כולה וכו', אחד מהכי חשובי חסידי ברסלב שבאוסטרובצה - ומאריך באריכות בענין הנוגע להחזקת הדפסת הספר הק' הזה, כל התעודה זו נכתבה רבי-שדיק".

השני התעודות האלו היה נמצא אצל הר' אהרן לייב ציגעלמאן (ז"ל) בורשה, וחבל על דאבדין ולא משתכחין ביחד עם כל שאר כתבי יד הרבה, ועם הרבה ספרי דפוס, וכל המסדרת והאותיות של הוצאת ברסלב, ויותר מכמה אלפים נפשות אנשי שלומינו חסידי ברסלב המסולאים בפז וכו' הם ונשיהם ובניהם ובנותיהם וכו' יהי זכרם ברוך לנצח, יה"ד שיחזיר לנו כל האבידות שבכתב ובנפש כמאמר חז"ל (שבת קה) נוטריקון "אנכי" - אנא נפשי כתבית יהבית - וכמבואר בספר ליקוטי מוהר"ן קמא סימן קע"ג אכ"ר. (המלקט)

השער השני

מתוך יראת הכבוד הכי גדול - ובהתרוממות הגדלות - על הני תרי הצדיקים החוזה מלובלין והמגיד מקאזניץ (ז"ע) שמעידים על הספר ליקוטי מוהר"ן - ומי כמוהם - וכן כתב איך שגם הגאונים הכי גדולים זכו להכיר את חשיבות הצדיק מוהר"ן ז"ל ז"ע - אשר נתנו הסכמות על ספרו הק' - והוא מחבב את הספר ליקוטי מוהר"ן לספר עליון וגבוה מאד מאד - וגם הוא מפארו מאד את כל תלמידיו שהיו למוהר"ן זצ"ל אשר עד היום עסקו לנצח להוציא נפשות מנוקבא דתהומא רבה להכניסם תחת צל כנפי השכינה - וגם מה שהוא פותח שער ופתח פתוח להראות לגדולים תלמידי חכמים ויראי ה' - את זוהר זיו אור לימוד הקבלה לעובדא ולמעשה - והוא גם שמח מאד אשר יש לו קשר עם המקורבים למוהר"ן זצ"ל בעירו אוסטרובצה - ובפרט עם שאר בשרו הרה"ג וכו' והדרשן המופלג ברבים בבית המדרש "דמאראוצשיק" זצ"ל - ביומי דשבת ויום טוב קודש - וגם זכה להעמיד תלמידים רבים גדולים בתורה וכו' - ה"ה מו"ה אברהם יצחק ווייסזאנד (ז"ל אשר לידו מסר את התעודה זו - ואשר גם הוא נאסף רח"ל בכבשן האש בלודז' בשנות הפרעות של היטלר ימ"ש, יהיה זכרו ברוך), אשר הוא מפארו לחסיד ועניו ויראת ה' תאיר פניו זוכה ומזכה

יש לוא שורל הנוסעים על ציונך

את ר' שמעון קלצקי גירשו כבר פעמיים ממירון אבל הוא בחר לצאת חזרה בבעם השלישית בלב יוקד, לעומתו ר' פינצי שהגיע במיוחד מחו"ל מצא את עצמו תקוע בכל הדרכים שניסה כששמעון החול הולך ואוזל הוא מחסה לנס שיגיע, ואילו ר' נחמן אזה להתגלות של חסד בדמותו של נהג טרקטורון שהציל את המצב ♦ שלושה אברכים יקרים מתארים בירעה מיוחדת את הכיסופים, המניעות, הגדרות והיערות שלא הצליחו לכבות את האהבה עד שתחפץ ♦

מדלג על ההרים

נחמן כ"ץ

ל"ג בעומר תשפ"ד.

מראות ראש השנה תש"פ חזרו אל רבבות חסידי ברסלב במלא העוצמה, המניעות הגשמיות לנסוע לצדיקים שוב מתגברים, ואיתם יחד מניעות המוח, מה יהיה ומה יקרה? האם אזכה להגיע או לא? אולי יתפסו אותי ואני אצטרך לעשות את היום הגדול באיזה פינה שכוחה ברחבי ארץ ישראל...

הנסיעה לצדיקים ולקברי צדיקים, ובפרט על ציונו של אחד מיחידי הדורות, ובפרט ביומא דהילולא דיליה, גדלה מעלתה מאד מאד. ומה גם שכבר זכינו להתגלות הנוראה של רבי אברהם בן רבי נחמן שבה הוא כותב שההשאה העיקרית של יחידי הדורות - שבהם מתגלית נשמת משה רבינו רעיא מהימנא - היא מהרבי ורבי שמעון גם יחד.

כל אנשי שלומינו נהגו ונוהגים מאז ימות רבינו הק' ועד ימינו אנו, להסתופף רבות בצילו של הרשב"י עליו השלום, וכוספים ועורגים לזכות לקדושה ולתיקונים הנפלאים הנעשים בכל שעה ושעה בציונו הקדוש.

בשנים האחרונות כידוע, גברו המניעות, וידו פרש צר, ובכל פעם באמתלא אחרת, נתלה לו הבעל דבר לבטל את הבאים לעלות ולשמח עם רשב"י ביום שמחתו, מניעות רבות ומגוונות אשר הצד השווה שבהן שדרכן להזיק ולסתור את התפילה ואת השמחה אצל הצדיק על ציונו הקדוש ביומא דיליה, ומניעת תיקון העולם בעצם ההגעה אליו.

השנה הזו גמרו אומר רבבות חסידי ברסלב, כמו אלפים רבים אחרים שאינם חסידי ברסלב למסור את הנפש כפשוטו, ולעשות כל מאמץ שיירש כדי להגיע לציון הקדוש ביום הגדול.

כך ראינו כולנו את המראות הנפלאים שלבטח ייחרטו בלב כל אחד ואחד מאלו שהתאמצו, לראות משפחות משפחות, אברכים וצעירים, זקנים עם נערים, אנשים נשים וטף, וכמובן ילדי החלאקה החינניים עושים את דרכם ברחבי ההר, כששום דבר אינו עוצר אותם, לא הסלעים והבורות, לא השמש הקודחת ביום והקור העז בלילה, לא בני אדם ולא גדרות תיל... נוסעים והולכים לרבי שמעון... "לראות את פני האדון - דא רבי שמעון".

לפניכם מעט מזעיר סיפורם של כמה מאנשי שלומינו היקרים שזכו להגיע לציון הקדוש למרות המניעות שעברו עליהם, הר"ר פינחס רובינסון שהגיע במיוחד מארה"ב למירון, הר"ר שמעון קלצקי שגורש פעמיים מהציון וזכה להגיע בפעם השלישית, וסיפורו של סופר 'אבקשה' על נסיעה קשה במיוחד עם ילד חלאקה ומשפחה שלימה שנשרת מאחור.

שמונה עשרה שנה רצוף - סיפורו של ר' פנחס רובינסון

סיפורו של הר"ר פנחס רובינסון מאנשי שלומינו שבארה"ב ומנכדיו של חסיד ר' בירך רובינסון שמסר נפשו למען רבינו הקדוש והפצת אורו באמריקה שלאחר השואה, הוא סיפור יוצא דופן בשנה זו, בה רוב ככל תושבי חו"ל המגיעים בדרך כלל בהמוניהם להילולא קדישא, העדיפו להישאר בביתם ולא לצאת

בחלונותיהם של בתי
העיר צמת ועל גגות
הבתים של סמסופה
עמדו להם אנשים
והתבוננו, צמאים,
משתוקקים, מביטים
בערגה אל המבנים
הקטנים של מירון
שנראים בינות להרי
הענק, אם רק היו יכולים
- היו פורשים כנפיהם
ועמים היישר לשם, מי
יתן לי אבר כיונה אעופה
אשמונה

להרפתקה שכזו.

תמיהה זו אנו מעלים בפני ר' פנחס מיד בתחילת סיפורו כיצד זכה למרות כל המניעות הגדולות להגיע לציון הקדוש בל"ג בעומר.

ר' פינחס, רוב חבריך מחו"ל לא הגיעו השנה בגלל המצב המיוחד, מה מביא אותך כן להחליט למרות הכל לנסוע, וזאת על אף שאתה יודע שיכול להיות שלא תזכה להגיע לציון ואולי אפילו תחווה כמה דברים לא נעימים בכלל בדרך?

תשובתו אופיינית לחסידי ברסלב האמונים על המסירות נפש לנסיעה לצדיק בכל מצב וזמן "אני נוסע כבר מזה 18 שנה לציון הקדוש על ל"ג בעומר, חוץ משתי שנים, האחד - שנת הקורונה שסגרנו את ארץ ישראל לגמרי אין יוצא ואין בא, ובשנה של האסון הנורא, שעדיין לא פתחו את השערים מחמת הקורונה.

אבל חוץ מזה זכיתי להגיע כל שנה, ואף

בשנה שאחרי האסון שהיה סגור, ורק לבעלי כרטיסים נתנו להיכנס, הצלחתי להגיע בדרך לא דרך. לכן, גם השנה בחרתי לצאת לדרך ויהי מה...

המניעות מתבטלות

השנה - תשפ"ד, הייתה קבוצת אברכים בלייקווד שרצו לנסוע ואני בתוכם, אבל המניעות היו נראות גדולות מכדי לשברם, מחסור בממון, הסגר הצפוי, ועוד קשיים שונים איימו לייאש אותי. אך אז, כחסידי ברסלב, הדבר הראשון שעשיתי היה להתבודד על זה ולבקש מהש"ת שאזכה לעבור על כל המניעות ולהגיע לרבי שמעון, באותו זמן התפרסמה בימערכת ברסלב, שיחה חזקה מהרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א, על כך שגם מחו"ל יש לנסות ולעשות כל מה שאפשר לעשות בכדי להגיע לל"ג בעומר לארץ ישראל, אף שאני עצמי לא שמעתי את השיחה אבל זה עשה 'מצב' שכולם רצו לנסוע, והדליק אצל רבים את הרצון לנסוע ולעשות מה שאפשר, וגם אני הושפעתי מכך.

אך עדיין עמדו מולי שתי מניעות לא פשוטות. האחת, ביום ל"ג בעומר הייתי אמור להתחיל עבודה חדשה ולא יכולתי להפסיד אותה. והשנייה, מניעת הממון, זו המוכרת היטב לרבים מאיתנו.

המשכתי להתפלל למרות המחסומים שעמדו מולי, ובאורח פלא, התבטלה המניעה הראשונה. בעל הבית שמע שאני רוצה לנסוע ובנס הציע לדחות את תחילת העבודה בשבוע ימים, לא האמנתי למשמע אוזניי ופניתי להתמודד עם המניעה הבאה. גם מניעת הממון החלה כבר להיפתר בצורה מופלאה. מישהו התקשר והציע לי לנסוע עם בנו לארץ ישראל לל"ג בעומר, הוא הציע לי את ההוצאות ועוד סכום נכבד ועמדתי נדהם אל מול ההשגחה שהתגלתה בפניי.

הבעיה כעת הייתה, שבתאריכים בהם רציתי לטוס לארץ ישראל, המחירים היו יקרים מאד והכרטיסים עלו כמה אלפי דולרים מה שלא היה 'כדי שיעשה'. לא ידעתי מה לעשות... ולפתע, כמו הזמנה שמגיעה הישר מרשב"י, מתקשר אלי חבר ומציע לי כרטיס בפחות מאלף דולר 'תן לי דרכון ואשראי והכרטיס סגור'... לא האמנתי למשמע אוזניי... איך הוא מצא כרטיס כזה?! ראיתי בחוש את ההשגחה, העסק הלך והתקדם.

למרות ששמעתי מכמה וכמה חברים כאן בארץ ישראל, שכדאי לנסוע מוקדם ורבים אף נסעו כבר ביום רביעי מהפחד שיסגרו את הציון, חשבתי לעצמי שאני חייב יישוב הדעת ולכן את השבת עשיתי בירושלים. הייתי

בהדלקה בירושלים והנה לאחר כמה שעות אני מוצא את עצמי יחד עם עוד כמה חברים בדרך לצפת.

אין שום ייאוש

בתחילה אמרנו לעצמינו שניסע קודם לציון רבי עקיבא בטבריה, אלא שבדרך לשם היה מחסום משטרתי והם כמובן אמרו לנו לחזור. ניסינו דרך אחרת ועוד דרך, ובכל פעם עצרו אותנו במחסום ואמרו לנו לחזור לאיפה שבאנו, בין לבין נכנסנו לכל מיני כפרים ערביים, ממש פחד פחדים, הנהגים היו ערביים והם נכנסו לכל מיני מקומות שלא הכרנו.

בדרך לא דרך, לאחר שבע שעות נסיעה הגענו לצפת כמה שעות לפני השקיעה, חיכינו לגיפ שיבוא לאסוף אותנו, אלא שבדיוק אז השוטרים תפשו את הנהג של הגיפ והיינו צריכים פתרון אחר. מאן דהו הציע לי לבוא ברכב עמו אבל כשהגעתי ראיתי שלא נותר לי מקום שם. בקיצור, כבר לא ידעתי מה לעשות והנה עוד מעט שקיעה... בינתיים, הגיע אוטובוס עם מלא בחורים שאמרו שהכל סגור ומסוגר ואין מה לדבר על כניסה למירון.

בתוך כך, ישבתי שם בצפת ואמרתי לעצמי: הנה, אני רואה את מירון, עשיתי מה שיכולתי ומה שה' רוצה וזהו, מה עוד אני יכול לעשות. ב"ה שזכיתי לפחות להגיע עד כאן...

באותו שלב שכמעט והתייאשתי, החליט מישהו בבית הכנסת שבו ישבתי שחייבים לדאוג לי, כיוון שהגעתי מחו"ל וכך, אחרי כמה דקות הוא קורא לי ואומר: הנה מגיע טנדר, תעלה, עד למירון... נסענו שלושת רבעי שעה, וכמעט עברנו את כל המחסומים, סך הכל היינו כמה טנדרים בשיירה והגענו ליד גוש חלב, שם עצרו אותנו המשטרה והורידו את כולם, אנשים נשים וטף, משם ירד שביל שהיה קשה ללכת בו, אבל... אפשר להגיע לר' שמעון. הבעיה הייתה שלא ידענו את הדרך, ניסינו מפה ומשם, אך ללא הצלחה. חישבנו לפרוש ולעזוב חזרה, עד שלפתע מצאנו אחד, חסיד ברסלב, שהגיע משמים וכיון אותנו למקום הנכון. המשכנו והלכנו עד שהגענו לספסופה, ושם, כמה תושבים עשו מאיתנו 'צחוק' 'תלכו מפה', 'תלכו משם', הם אמרו לנו. ואכן,

כך עשינו - הלכנו והסתכנו, לפה ולשם. כחצי שעה לפני השקיעה, הגענו לשביל שליך המושב, ולפתע אני שומע צעקות בקרבת מקום. התקרבותי, והנה מולי היו כמה בחורים שנתפסו ע"י המשטרה. חבר שהיה איתי הזהיר אותי: 'אל תלך!' אבל אני בחרתי כן לצאת. בסוף, חברי שהיה עמי הגיע למירון אחרי, הייתה זו הדרך שבה בחרו עבורי משמים לבוא אל הצדיק.

למעשה, נקלעתי לתסבוכת, השוטרים שהיו במקום החזירו את הרכב שתפסו לעבר צפת, ואני כדי שלא להיעצר, הצגתי את עצמי כאחד מהנוסעים, והנה, עוד רגע ואני מוצא את עצמי בחזרה לצפת...

צער עמוק מילא את ליבי. סברתי כי עוד מעט אני כבר ממש בציון, ופתאום אנחנו לא מצליחים להגיע, בבחינת "מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבא" ח"ו, התפללתי להשם ממעמקי הלב שיעזור לי.

נהג הרכב שיצא את הדרך צפתה ניסה למצוא שביל אחר שיחזיר אותנו למירון, אך עד מהרה הופיעה ניידת מהעבר השני והורתה לו לחזור לכיוון צפת, כך, מוקפים מכל עבר הבנו כי כלתה אלינו הרעה.

אין גיבור כמתיאש - אצל רבי שמעון

הרכב אך נסע כמה מטרים, והנה מתוך היער הגיחה לפתע קבוצת בחורים ענקית

שלא הבינו להיכן הם הגיעו. הנהג פתח את החלון וצעק להם, 'יש פה משטרה', 'תעברו מהר לצד השני', ואז הוא פנה אלי: אתה רוצה להגיע לרבי שמעון?! לך איתם! אני אומר לך, כך תגיע!

בלי לחשוב פעמיים יצאתי החוצה והצטרפתי אליהם. רצנו כולנו, עברנו עוד גדר ועוד גדר ורצנו. מייד שסיימתי לעבור את הגדר, הגיעה קבוצה חדשה של שוטרים אל המקום בו היינו. תיכף כולנו נשכבנו על הרצפה כדי להסתתר. אך בדיוק יצא אלינו מישהו עם רמקול ואמר לנו: 'הגעתם! הגעתם!' זה מושב מירון, הוא כנראה היה ברסלב. היה לו הכנסת אורחים, וישבנו באוהל שלו עם מוזיקה והיה ממש נפלא, שם גם אכלנו והשבוענו את נפשינו.

לאחר המתנה קצרה, התחלתי לומר תיקון הכללי, בעודי פוסע לעבר הציון. וכך, בהשגחה של ממש, הגעתי לחצר הציון דקות ספורות לפני מוצאי ל"ג בעומר לפי שיטת רבינו תם. אין לי איך לתאר ולהסביר את השמחה וההתרגשות שהייתה כשהגענו לשם, שזכינו להגיע לציון הקדוש לל"ג בעומר.

בשעתיים הקרובות לא הייתי מסוגל לעשות שום דבר מלבד לרקוד. הייתה שם כזו שמחה, ברען וחיות, ואני בעצמי כיוונתי להודות לה' שריחם עלי וזיכה אותי להגיע. עד שלוש לפנות בוקר הייתי שם על הציון בשמחה גדולה יחד עם רבבות יהודים ובפרט אנשי שלומינו. המציאות הזו החזירה אותנו ארבע

וצאים בכרמים

| ? הכהן |

בינות לשורות הגפנים שבכרמי 'אור הגנוז' התנהלה לאיטה שיירה מרגשת במיוחד, מחזה הוד השמור לעלייה לרגל לבית המקדש ולעת הגאולה שתגיע במהרה, כמותו לא ראו מימות עולם אשכולות הקברנה העסיסיים שהיו תלויים על הענפים הרכים.

מלפנים אבות לבושים בבגדי שבת מכל הסוגים ועל כתפיהם ילדי חלאקה שזופי שמש ומאחור שירכו נשים צדקניות. כך, על השבילים הילכו ובינות לעצים טיפסו, ממש באותם המקומות בהם עסקו התנאים הקדושים לגלות את המאמרים הנוראים שבזוהר הקדוש.

דווקא באותו דור אחרון עליו נאמר 'עתידה תורה שתשכח' חלילה, 'הסתר פנים' נורא כל כך, נפשות שעוברות גלות נפש קשה כל כך, דווקא אז עלתה פורחת אהבת נצחים למעיינות הצדיקים האמיתיים.

לא רק הכרמים צפו במחזה, מארבע קצוות הארץ הגיעו לבבות יוקדים ובינות לכל הגאיות והעמקים שסביב למושבה הקטנה, צעדו, פסעו להם יהודים תמימים ופשוטים, מביטים ממרחק, מתרגשים: הנה, כבר ניתן לראות את הכיפה שעל הציון... אלו הם האורות של הכפר, אולי אפילו של חצר המערה...

בחלונותיהם של בתי העיר צפת ועל גגות הבתים של ספסופה עמדו להם אנשים והתבוננו, צמאים, משתוקקים, מביטים בערגה אל המבנים הקטנים של מירון שנראים בינות להרי הענק, אם רק היו יכולים - היו פורשים כנפיהם ועפים היישר לשם, מי יתן לי אבר כיונה אעופה אשכונה.

בל"ג בעומר תשפ"ד הדהדה בחלל העולם מחדש הבטחתו הנצחית של רבי שמעון בר יוחאי, 'ואף על פי כן - לא תשכח מפי זרעו', הנבואה הקדושה התגלתה בצורה מוחשית וחייה, כאשר למרות האפרוריות המכסה את הלב ולמרות הבלי העולם המגבירים את השכחה, התפרצה כלבת אש אהבת עולמים לצדיקי הדורות והוציאה אנשים ממקומם אל בינות לקוצים וסלעים בלי להבין למה ומדוע, בבחינת 'חולת אהבה', רק כדי להתקרב עוד קמעא אל ציון המצוינת.

זוהי תקוותנו לקבל את התורה מחדש בחג השבועות הקרב ובא, כי למרות שכבר עברו אלפי שנים מעת נתינתה בסניני, עדיין 'לא תשכח'! גם כעת היא חדשה ממש ותוסף לחדש את ליבותינו לאהבתה ולקיומה בתכלית, עד שתימלא את הארץ מתוך התחדשות אמיתית שתביאנו אל הגאולה במהרה.

שנים אחורה אל 'אומן ראש השנה' בשנת הקורונה, גם אז זכיתי להגיע בדרך לא דרך, וכל אחד שהגיע - זה היה שמחה גדולה ממש!!!

מסירות נפש גם בדור ירוד שכזה

אני רוצה להדגיש שתי נקודות של התחזקות מהמסע שעברתי:

הראשונה, מה שהרבי גילה על הפסוק 'כי לא תשכח מפי זרעו' ומה שרבי שמעון אומר 'עולו ואתכנשו', ורואים בכך את כוח הצדיק, איך שמכל השכבות הגיעו במסירות נפש, אחרי הצהריים הגיעו אלפי אנשים בדרכים לא דרכים וכל הדרכים היו מלאים במאות אנשים, וזה רואים אפילו באחרית הימים שאנחנו בכזה דור ירוד, ויש כזאת מסירות נפש.

הנקודה השנייה. ראיתי שזה לא היה תלוי בהשתדלות! למרות שוודאי שצריך לעשות מה שאפשר, אבל אני אישית בכלל לא אחד כזה שיילחם בשוטרים, אני אפילו לא יודע לצעוק, אלא רק להתפלל על זה להיות מקושר לצדיק, לרבי שמעון. לפני ל"ג בעומר אמרתי הרבה פעמים את התפילה של מוהרנ"ת בתחינה גדולה שאזכה להיות על הציון הקדוש. ועל זה נאמר 'לא עליך המלאכה לגמור', אתה תתפלל, וזה תפקידך, לעשות כל מה שאתה יכול כדי להגיע לרבי שמעון, ומה שהקב"ה רוצה - 'יהיה, והשי"ת יעזור שבמהרה נראה איך הכל מסתדר, אבל העניין הוא להיות מקושר לצדיק, ואז זוכים להגיע לצדיק עד הסוף, והעניין העיקרי הוא להגיע לפנימיות של רבי שמעון ושל רבינו הקדוש, לזכות להיות מחובר אליהם באמת.

זכות הכנסת אורחים - סיפורו של ר' שמעון קלצקי

זכיתי להיות מנכדיו של הרה"ח ר' חיים ליברמנש שליט"א לרפ"ש, שזוכה מזה עשרים שנה להפעיל הכנסת אורחים במירון בל"ג בעומר, בחדר 14 שמעל לציון. גם השנה, למרות שנראה היה שהכל יהיה סגור, נכנסתי לעבודה במלוא המרץ והרצון. כבר מיום רביעי שהיתי במקום, וגם השנה, כמו תמיד הבאנו סחורה בשווי עשרות אלפי שקלים. בכל שלב ראינו ממש ניסים מעל הטבע, למרות כל המניעות הצלחנו להכניס את המשאית לשענר המושב בחסות יהודי מתושבי המקום שעזר לנו. אך משעלתה המשאית לכיוון

הציון החלו הקשיים, השוטרים הקשו מדוע משאית שמיועדת למושב עולה להר, ואכן אחרי שהוצאנו את רוב המשטחים החרימה המשטרה את השאר. אך גם זה היה לטובה. כל כמויות הרוגאלך שהוחרמו שוחררו לידינו יום למחרת ל"ג בעומר ואז היה צורך דחוף בהם. כל הסחורה שהוכנה לל"ג בעומר

בלי לחשוב פעמיים
יצאתי החוצה
והצטרפתי אליהם. רצנו

כולנו, עברנו עוד גדר
ועוד גדר ורצנו. מיד
שסיימתי לעבור את
הגדר, הגיעה קבוצה
חדשה של שוטרים אל
המקום בו היינו. תיכף
כולנו נשכבנו על הרצפה
כדי להסתתר. אך

בדיוק יצא אלינו מישהו
עם רמקול ואמר לנו:
הגענתם! הגעתם!

בעצמו אזלה. הכל קרה ברגע הנכון בחסדי ה'.

יומיים תמימים בילינו בעבודת ה' ללא הפרעה, בליל שישי הגיעו כוחות בפעם הראשונה ליד הציון, ובמשך הלילה הם

פינו את המתפללים מהאיזור, אבל עדיין היו תפילות מנחה מעריב בציון.

גם החדרים שמעל לציון זכו לפינוי, כל מי ששהה באיזור פונה, וכך גם בניו של החסיד רבי שמואל שפירא זצ"ל ששהו בחדרו, פני זקנים לא נהדרו, כולם הוצאו.

בבוקר ניסיתי לצאת כדי להגיע לציון, אך עמד שם שוטר ואמר שאין מעבר, ניסיתי עוד פעם, עד שבסוף נצמדתי כ'גבאי' ליהודי מבוגר שעבר במחסום, כיון שראיתי שלמבוגרים הם כן נותנים לעבור. ב"ה, התפללתי בציון שחרית יחד עם עוד רבים שכאמור, רובם היו מבוגרים עם זקנים לבנים, אני הייתי הצעיר היחיד כמעט ביניהם. לקראת הצהריים החלו שוב הגירושים לכרמיאל ולצפת, ב"ה מהם הצלחתי

להתחמק.

השבת עברה בצורה נפלאה ביותר, בליל שבת התאספו פתאום מאות אלפי אנשים, הם ממש הופיעו מכל הכיוונים ומכל הצדדים, לא האמנתי שיש כבר כזה ציבור ענק על ההר, ביניהם היו רבים שממש מסרו את נפשם וישנו בשדות. כל השבת התנהלה כרגיל והצלחנו להתפלל בשמחה גדולה ובהתלהבות בצילו של התנא הקדוש.

הגלייה ראשונה וחזרה לציון

במוצאי שבת לאחר הדלקת מדורה וריקודים סוערים שהתקיימו במקום החל פינוי הציון

הספקתי אותו בשלמותו.

מאז החלה מסכת ארוכה ומיוחדת של תיקונים ומניעות. נלקחנו לאוטובוסים, וברחנו, נתפסנו ושוב ברחנו. באמצע הדרך הייתה יד נעלמת שפתחה את הדלתות והזרזים הצליחו להימלט בחזרה למירון, אך אני נותרתי במקומי. בסופו של מסע, הגענו לכרמיאל ושם מצאנו את עצמנו בתחנה המרכזית עם בגדי שבת, ללא כרטיס נסיעה וללא טלפון נייד כלל, אך היינו מלאי שמחה והשתוקקות לאורו של רשב"י.

בכרמיאל עלינו מיד על אוטובוס לצפת, משם מצאנו 'טרמפ' עד ביריה לציון הקדוש של רבי יהודה בר אלעאי, שם התפללתי ממעמקי ליבי שאזכה להגיע בחזרה לרבי שמעון ובכלל לנסוע לצדיקים ולהיכלל באורם הקדוש. אחרי התפילה בציון התחלנו ללכת יחד בקבוצה גדולה, וחיוקתי את עצמי שבזכות ההכנסת אורחים אזכה עוד להגיע לציון בעזרת השי"ת. התחלנו ללכת מבלי לדעת להיכן אנו הולכים ומיד כשיצאנו משם, מצאנו בס"ד בחור שידע את הכיוון למירון, וכך הלכנו יחד. כל זה התרחש במוצאי שבת, בשעה שתים עשרה בלילה בערך.

שעה לאחר מכן כבר הגענו למירון בחזרה, עברנו את עין זיתים, וכל הזמן הלכנו ביערות ובין אבנים וסלעים, פסענו ליד הגדרות ובשדות הצמודים כדי שלא ניתפס חלילה. כשעלינו על דרך המלך, מצאתי אחד עם טלפון נייד והתקשרתי הביתה... לראשונה מאז מוצאי שבת.

באותו זמן ממש התרחש עם סבי ר' חיים ליברמנש שליט"א לרפו"ש נס תחיית המתים ממש. המדדים נפלו וכבר היו מי שחשבו להתארגן ללוויה, אך לאחר מכן הוא שב להכרה, ייתכן שהיה זה בזכות אותם רצונות שהקדשתי לזכותו.

לאליפלט וחזור

בלילה ישנתי במירון ובבוקר שוב נתפסתי והפעם לאחר שזכיתי לשבירת עצמות כהוגן, לקחו אותי באוטובוס לאליפלט, שם המתינו לנו כוחות גדולים. כשירדתי מהאוטובוס, התקשיתי ללכת מחמת המכות החזקות שקיבלתי ברגליי, אך למרות הקושי הרגשתי את הבעירה בליבי, את הרצון העז לחזור שוב לציון, לחוג את יומו הגדול של רשב"י בצילו. מהר מאד מצאנו קו אוטובוס שהביא אותנו לצפת ושם חיפשנו לעלות על אוטובוסים לכיוון צומת מירון, אך כמוכן שלא היו כאלו.

הקדוש, שורש חיותם של רבבות אלפי ישראל. למרות ניסיון העבר כשידעתי שאוכל לברוח ולהינצל מפניו, לא רציתי שהציון יישאר חלילה ריק בשום פנים ואופן, לכן נשארתי שם ולא היה אכפת לי כלל מה שייעשה עמי.

קודם כל הוציאו את כולם למרפסת הכהנים, ועדיין, בזמן הפינוי אמרתי במהירות את התיקון הכללי בשלימותו כדי שאזכה לפחות להגיד תיקון הכללי אחד אצל רבי שמעון בל"ג בעומר. וב"ה

באחת מהתחנות, ראיתי בשלט מידע על אוטובוס שמתקרב והבנתי שהוא יוכל לקדם אותי בדרכי. בתחנה פגשתי גם באברך ליטאי שהיה נראה יהודי מכובד, והחלטנו שנלך יחדיו. מהאוטובוס ירדנו בצומת עין זיתים, אותה הכרתי מיום האתמול. משם, יצאנו לדרך רגלית בין ההרים למרות שלא ידענו את הדרך, אמרתי לעצמי: כל מקום שאני הולך, אני הולך לרבי שמעון!

הדרך הלכה והסתבכה. במקום לראות את עצמנו תוך שעה בציון, כפי שהיה ביום האתמול, התחלנו להסתובב באפיסת כוחות בין הרים וסלעים, לפתע מצאנו את עצמנו בציון הקדוש של רבי בנאה, אשר מעולם לא זכיתי להיות בו. ניצלנו יחד את ההזדמנות והתפללנו בהתרגשות על ציון הצדיק, ומלבד זאת, הייתה לנו כעת נקודת ציון, וכבר יכולנו להרים טלפון ולברר על הדרך הלאה.

מתברר כי ישנם לפנינו לפחות עוד ארבעים דקות של דרך קשה כדי להגיע. אינני יודע מהיכן לקחתי כוחות להמשיך כך, אך לבסוף לאחר עוד ועוד טלטולים זכיתי להגיע אל הציון שכבר הספיק להיפתח ושם זכיתי לרקוד ולהתפלל יחד עם אלפי העולים. כמובן, מהר מאד עליתי לחדר ההכנסת אורחים, שם פתחנו את החלון והתחלנו להוציא סחורה לציבור העייתי, אשרינו שזכינו!

בנימה אישית: הייתי שם - סיפורו של ר' נחמן

כשהחלו הדיבורים זו הפעם החמישית בשנים האחרונות על סגירת הציון הקדוש בל"ג בעומר, חששתי והתחלתי להתפלל, בני נולד לפני שלוש שנים במוצאי ל"ג בעומר, מה שהפך את עניין החלאקה במירון בל"ג בעומר להרבה יותר דחוף בעיניי.

ככל שחלפו הימים, הבנתי שאנחנו צריכים לרחמי שמים מרובים ועצומים כדי להצליח ולזכות להגיע יחד עם ילד חלאקה ויחד עם בני ביתי שרצו גם הם להשתתף בשמחה העצומה ובקיום המנהג הקדוש עוד מימי האר"י הקדוש בציון רשב"י זיע"א, שהרי לא הרי אדם צעיר ויחיד שיכול ללכת מהר והרבה זמן בשבילים וביערות, ואולי גם לברוח כשצריך, כהרי אדם שהולך עם משפחה ובהם ילד בן שלוש.

מבחינתי, 'פרוייקט ל"ג בעומר' החל כבר תקופה ארוכה קודם לכן. התפללתי על העניין בכל תפילה ובכל התבודדות, כדי שאזכה לקיים את ההנהגה הקדושה מאבותינו ורבותינו בלי מניעות.

ביום ל"ג בעומר בשעות לפני הצהריים יצאנו

עם טנדר מאחד מערי הצפון לכיוון מירון, כשאנו תוקעים את מבטחינו בהשם יתברך, שיעזור לנו בזכות כל הצדיקים ובפרט רבי שמעון בר יוחאי לעבור על כל המניעות, ולהגיע בזמן בלי טלטולים מיותרים.

את הדרך עשינו דרך משעולי העיר ראש פינה שהובילה אותנו אל תוככי העיר צפת, כרוב רובם של העולים, ומשם בנסיעה לכיוון יער ביריה הסמוך, כששלטי 52 המעטרים את הדרך הם הסימון המהווה אישור לכך שאנו בדרך הנכונה.

בתוך כך, בכל הזמן הזה אנו ממלמלים פסוקי תהלים, כמו כן הצטיידתי בשמות הצדיקים שעל זה אומר רבינו הקדוש בספר המידות שזה מסוגל לשנות את הטבע, וקיויתי לה' שיעזרנו, לאחר מכן אכן התברר עד כמה לא היה 'טבע' בכל מהלך הנסיעה, וכפי שאספר בהמשך את הניסים הגדולים שגמל עמנו השי"ת בחסדו וברחמיו.

בערך בשעה ארבע אחר הצהריים, לאחר סיבובים רבים ואחרי הטיפוס לראש פינה, הגענו לחלק השני של יער ביריה, שם עמד רכב משטרה שלא נתן לנו להמשיך בנסיעה, אך בחסד ה' לא מנע מאיתנו להמשיך וללכת ברגל, לכל הפחות.

מאן דהו בקבוצה שהיה "מומחה" גדול, סיפר לנו כי בפנינו אך הליכה מועטה ותיכף נגיע. בהמשך הבנו כי היה זה חסד גדול כי אלמלא היינו יודעים מראש על הדרך הארוכה שלפנינו,

כנראה שהיינו מוותרים, 'נצא לדרך' אמרנו לעצמנו, 'זה יהיה בעזרתנו'.
 כך התחלנו ללכת. איתי ילד קטן בן שלוש שנים ועוד אחד, קצת יותר גדול. לא היה זה כביש סלול, הצטרקנו לדלג על בורות וסלעים, קוצים ודרדרים, כשכל העת קפחה השמש בעוז מעל ראשינו. מדי פעם נצרכנו לעצור בפינה כדי ללגום ממעט המים שהיו עמנו, אבל הכל התגמד לעומת הרצון והידיעה שאנחנו בדרך לרבי שמעון, וזו היתה שמחה גדולה. בנוסף, היינו בטוחים שהנה הנה אנחנו כבר מגיעים, ואל רבי שמעון נכנסים.

טרקטון באמצע היער!

באותו העת זלגו השמועות על כך שבינתיים הציון עדיין סגור, ומי שמגיע למושב מגורש מיד, אם לצפת, ובמקרה יותר גרוע, אף לכרמאל. אבל זה לא שבר אותנו. 'אנחנו נעשה את שלנו', החלטנו. לא עליך המלאכה לגמור, אך עדיין, אי אתה בן חורין להיבטל ממנה.
 בשלב מסויים הרגשנו שנגמרו לנו הכוחות, מעט השתיה שלקחנו כבר התחממה ולא ידענו איך נמשיך כך. בדיוק אז שלח לנו השי"ת שליח בדמות טרקטורן קטן עם ספסל ריק, ובתוכו ישב אדם שעוד לא זכה להכיר את היהדות, אך כנראה שהניצוץ היהודי פעם בו, והוא לא יכול היה לראות משפחה נשרכת בדרך האימומה הזו. בחסדי ה' יתברך הוא לקח אותנו עד הכניסה

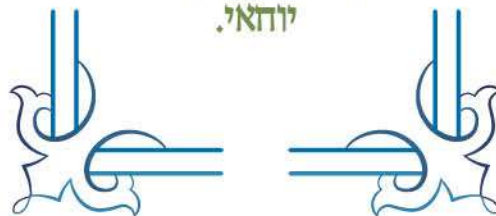
של מושב 'אור הגנוז' (כלומר עד הכניסה מהצד המרוחק ממיון). היה זה הרכב הראשון וההצלה הראשונה כדי שנוכל להמשיך את המסע המפרך שכמעט בלתי נגמר.

התחלנו ללכת את 'אור הגנוז', בתחושה שעוד קצת ואנחנו נמצאים בפנים אצל הצדיק, מסתופפים בצילו, מוגנים מהעולם הזה, תרתי משמע.

בהמשך, עצר לנו רכב ובו יהודי יקר שקירב אותנו לכניסה למושב. יהודי של חסד ומסירות

לא אוכל לתאר את ההתרגשות להרים את הילד על הכתפיים כשהפיאות בצדעיו ליד הציון של רבי שמעון וגם בעת שכאז לרקוד עמו במעגל ולשיר את השירים הנוראים על רבי שמעון בר יוחאי.

נפש שהפך עצמו לנהג שאטלים' במשך כל היום, לכבוד רשב"י.

ביציאה מהמושב, עמד יהודי שכיוון אותי ואמר: 'תלך לצד ימין'. שאלתי אותו: 'אבל כולם הולכים לצד שמאל?' אז הוא חזר ואמר לי 'כולם חוזרים משם, תלך מצד ימין'. והקשבתי לעצתו. בין השיחים צמוד לשער המושב ספסופה, נכנסנו לקוצים, למקום שאין בכלל דרך אפילו לא שביל, היו שם בורות גבוהים, וזה לא היה פשוט בכלל אבל ידענו שרק כך מגיעים לרבי שמעון, רק ככה נזכה בעזרת השי"ת להתגבר על כל המניעות.

עברנו את הכביש והתחלנו ללכת בניחותא את הדרך מעל המושב ביער שם, כשלפחות שם הגנו עלינו העצים הגבוהים מחום השמש הקופחת, התחלתי לשיר עם בניי את שירי ל"ג בעומר, 'בר יוחאי' וזמרתם כה לחי' בשמחה גדולה שהביאה את השתוקקות הנפש שלנו לגבהים, כשאנו הולכים ומתקרבים למקום אש להבת שלהבת.

משם, יצאנו והמשכנו, הלכנו והסתכנו. בין שיחים קוצניים, שבילים מתפתלים המשכנו לאט לאט. יהודים יקרים החזירו אותנו לדרכים וה'פרצות הנכונות', דרכן יכולנו להמשיך עוד קטע ועוד שדה. בין כרמים ומטעים עשינו את קטע הדרך האחרון, כשכל העת הלב גואה למראה בתי הכפר שמביטים ממרחק. כשהגענו לשביל הירידה למושב, ראינו מולנו שוטרים, אך לא היה לנו כח לברוח. המשכנו ללכת עד שמאן דהו הושיב אותנו למנוחה על ספסל צדדי.

אין גיבור כמתייאש

בשלב הזה יצאו כמאה חמישים איש מהדירה ליד, והחלו ללכת. 'אין גיבור כמתייאש', השעה הייתה דחוקה - שעה לפני השקיעה וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, ולאחר נסיעה קצרה ברכב של יהודי גומל חסדים הגענו לאזור הציון.

בחצר בניין הכנסת האורחים של 'טדג' ישבתי עם בניי על הספסל ולא האמנתי שאני כבר נמצא פה ליד הציון הקדוש, לאחר כל כך הרבה שעות ומסע משבר עצמות, קראתי לכמה אנשים שהכרתי במירון ובני משפחה שיגזזו את שערות ראשו של הילד ולאחר מכן עשיתי לו תספורת, ומה אומר ומה אדבר שזיכתי ברחמי ובישועתו יתברך לעשות את זה כחצי שעה לפני השקיעה מה שלא זכו רבים בשנה זו.

לא אוכל לתאר את ההתרגשות להרים את הילד על הכתפיים כשהפיאות בצדעיו ליד הציון של רבי שמעון וגם בעת שכאז לרקוד עמו במעגל ולשיר את השירים הנוראים על רבי שמעון בר יוחאי. לחשתי 'מזמור לתודה' בעיניים דומעות... מי היה מאמין... זה היה נראה כל כך רחוק... אבל ב"ה זה קרה!

המנצח האמיתי

הזוהר הקדוש אומר 'מאן נצח? מאן דאחיד מאנא קרבא בידוי' - המנצח הוא לא מי שדווקא ביצע את המטרה, אלא מי שאוחז וממשיך לאחוז בכל עת את כלי המלחמה וממשיך ללחום, וכך זה היה, מי שנלחם ומי שהשתדל וודאי ובוודאי זכה להגיע, גם אם לא בגוף, אז ברוח ובנפש, וכמו שרבינו הק' מלמד אותנו שעל הנסיעה לצדיק שהוא דבר שכל יהדותו תלוי בזה - יש הרבה מניעות - אולם לא עליך המלאכה לגמור, ואי אתה בן חורין ליבטל ממנה. לא הרגשתי הרגשה של ניצחון, הרגשתי שנלחמתי, ואני ממשיך להילחם, כמו שרבינו מלמד אותנו כל ימי חייו.

ה' יעזור שנזכה כל עם ישראל לנסוע ולהתקרב לצדיקים האמיתיים בכל עת ללא קשיים ומניעות, ואף לנסוע אליהם בחיים חיותם בביאת משיח צדיקינו ובתחיית המתים, אמן ואמן. ■

מעבור

למסך
הברזל

לגדול בתקופת
הדמדומים של יהדות
הדממה ולהתקרב
מחדש ביתר שאת להר
סיני - סיפורו המאלף
של הר"ר שמואל לייב
מרגוליס שעשה כבוד
דרך לבדו מקייב שתחת
הפטיש והמגל, ועד
להיכלו של מלך

מ. לבבי

בניו (ר' יעקב מימין ור' נחום משמאל) בראיון 'אבקשה'. קרדיט: נעימות ברסלב

הם קיבלו כרטיסי נסיעה ברכבת, אך הרכבות היו עמוסות בפליטים נמלטים. עד כדי כך שהיו צריכים להשליך את אבי מעל ראשי האנשים כדי להכניסו לרכבת. כך הם נדדו כל העת. תחנתם האחרונה היתה בכפר סראטוב שבעומק רוסיה. הם 'התגוררו' בצריף קטן שנועד לשופכי. בתנאים הירודים ביותר שניתן להעלות על הדעת. מי שזוכר את הנסיעות הראשונות לאומן בשנות התש"ן, יודע במה מדובר. הבור כוסה בלוח עץ ושם התגוררה משפחה בת שש נפשות. ילד, אבא ואמא, סבא וסבתא ודודה. אבא סיפר שמבעד לסדקי הצריף ראו את הבזקי ההפצצות על סטאלינגרד. אך זה כבר היה נחשב מקום בטוח לעומת המקומות שהם עזבו וברחו מהם. אבא לא סיפר הרבה. הוא היה תכליתי וגם כשסיפר, זה היה תמיד לצורך העברת מסר מסוים. הוא סיפר למשל שבכל משך זמן המלחמה שרר רעב כבד והוא נאלץ לדפוק על דלתות של גויים שייתנו להם קצת לחם, בכך רצה ללמד אותנו לא להשחית אוכל. הוא העריך מאוד מה זה כל פירור לחם.

תפילת וותיקין לצד הגורן

ר' יעקב: סבו השני שהיה במלחמה יחד עם שני נכדים בכפר מסוים, שם עבד כשומר על

בנס, ללא שאכל כדרך כל התינוקות. המשפחה היתה מרקע חסידי, הסבים נקראו על שם אדמו"רי בית רוז'ין. אולם הקשר ליהדות היה קלוש ביותר. צריך להבין שבאותה תקופה שמירת מצוות היתה כמעט בלתי אפשרית. גם מה שכן הצליחו לשמור, היה תחת פחד גדול. הם זכרו שהם יהודים, אבל לא הרבה מעבר לכך. אבינו סיפר שהוא זכר את ליל הסדר אצל הסבא-רבא שלו ר' יעקב, שהיה יהודי חסידי והיתה לו משפחה גדולה בת עשרה ילדים. ליל הסדר הזה נחקק מאוד בזיכרוננו והיה גורם משפיע על המשך חייו מלאי התהפוכות.

הבריחה מפני הפולש הגרמני

אבא היה בן שש בלבד כשמלחמת העולם השנייה הגיעה לאוקראינה, לאחר שבחודש סיון תש"א פלשו במפתיע לרוסיה כארבעה מיליון חיילים של גרמניה ובנות בריתה. כל הצעירים גויסו לצבא הרוסי, ביניהם קרובי משפחתו. רובם לא שרדו. אביו של אבא, סבא נחום, ניצל מגיוס בזכות העובדה שהיה עובד נחוץ בתעשיית חלקי חילוף לטנקים, הצבא הרוסי היה זקוק לו והוא נע כל הזמן יחד עם המפעל מזרחה, כשאליו מצורפים גם בני משפחתו וחמיו וחמותו.

יש אנשים שכמו נולדו לתוך דרך סלולה ומסודרת, וכל שנותר להם הוא רק לצעוד בה בבטחה. אולם יש כאלו שקנו בעמל וביזע את הקשר להקב"ה, צעד אחר צעד כבשו את דרכם העולה בית ה', ושום דבר לא היה אצלם מובן מאליו.

יושבים אנו עם שני בניו של הר"ר שמואל לייב מרגוליס ז"ל, הר"ר נחום שיח"ו והר"ר יעקב שיח"ו, שניהם ממזכי הרבים בקהילת קודש צפת, ומאזינים לסיפורו המפעים של אביהם.

בצל רדיפת היהדות

ר' נחום: אבא נולד בשנת תרצ"ה בקייב. מקור המשפחה בעיירה רוז'ין. בשנת תרפ"ט הם עוד התגוררו שם, אך היות והמצב שם נעשה קשה יותר ויותר בגשמיות ורוחניות, הם עברו להתגורר בקייב. התקופה בה נולד אבא היתה מהקשות ביותר, היו אלו השנים של שיא הרדיפות מצד שלטון סטאלין.

אבא היה בן יחיד להוריו. ע"פ הטבע הוא לא היה אמור להיוולד, בשל בעיות שהתגלו קודם לכן. אביה של סבתי לקח אותה בדרכים עקלקלות ובשבילים צדדיים לכפר כלשהו באזור קייב, לצדיק נסתר שהם קראו לו 'הצדיק מסאנדיגורא' (לא זה הידוע), הוא נתן לה לעקאח ובראנפן (עגות וימסקה), ולאחר מכן הילד, אבא, נולד חוץ מדרך הטבע. גם לאחר מכן הוא גדל

מה התיקון שלך. בית הכנסת אלשיך בצפת

גבעת טרשים באמצע יער בגליל. המושב טל א-ל כיום

בתנאים לא הכי נוחים. היו כאלו שהתלוננו, גם ההורים שלנו ידעו להתאונן על מס הכנסה וכו' אבל על עצם המגורים בארץ הקדושה מעולם הם לא התלוננו ואף לא יכלו לשמוע מישהו המשמיע ביקורת כזו. כאב להם לשמוע על מישהו שנוסע מהארץ, הם אהבו את א"י וידעו שהיא נקנית בייסורים. בהתחלה גרו בנתניה כמה שנים, שם התגוררה אחות אמה. ומיד אבא החליט לקנות דירה עם התחייבות ושעבוד רב שנים במטרה להשתקע. הוא היה בטוח בה' שיסדר ויצליח. הוא רצה ליישב את א"י, בתחילה חשב להתגורר בשומרון, בסוף החליט על יישוב חדש שקם אז בגבעת טרשים באמצע יער בגליל, מוקף כפרים ערבים. המקום יושב ביוצאי ברית-המועצות. הוא נקרא כיום 'טל אל'. זה היה בתש"מ.

אין איך לחמם מים, והם מעלים חבית מים לגג כדי שיתחממו מקרני השמש... על ההמצאה שהמציאו כאן בארץ 'דוד שמש', הם לא שמעו...

לכן היה ברור לאבא שהוא נוסע למדבר שממה. חבריו נתנו לו במתנה לפני הנסיעה מקדחה, "כדי שיהיה לך איך להתקין בין האוהלים כבלי חשמל"...

רק ארץ ישראל

זה היה בתשל"ז. הם עזבו סוף סוף את ברית המועצות ויצאו לדרך. תחנת המעבר היתה וינה. רוב הנוסעים פנו משם לאמריקה והם שאלו אותו: "מה לך שם, בוא איתנו לאמריקה" אבל הוא ואמא באחת: "רק ארץ ישראל". אז עלו הרבה משפחות ושיכנו אותם

מדובר היה בקרובים ממדרגה ראשונה, כמו אח, אחות, אב וכן. הקרוב היה צריך לשלוח הזמנה לקרובו שברוסיה, ובמקביל כל הקרובים של מבקש העלייה המתגוררים ברוסיה היו צריכים לחתום שהם מסכימים לעלייתו.

ואז החלה להתפתח תעשייה שלמה של 'קרובים'. לאחות אמי קראו סגל, מצאו מישהו בארץ עם שם משפחה זהה, ואותו סגל שלח טפסים ומסמכים שהוא מחפש את אחיו... כמוכן שאסור היה לבקש במכתב מאתו קרוב שיזמין אותו. הכל היה צריך להתנהל בתחכום, ברמזים ובזהירות רבה. וכל הקרובים היו צריכים לחתום, אולם סבא חשש לחתום שמא הדבר יזמין עליו צרות. עד כדי כך היה הפחד מוחשי.

לפי החוק, מי שיציאתו סורבה, פוטר באופן אוטומטי מהעבודה ונותרו בידו רק שתי אפשרויות עבודה: שומר לילה, או עובד אשפה. שתי העבודות הכי בזויות.

ולכן היה חשש גדול, כי אבי היה מדען והם עלולים להחליט לסרב לו לצאת, ואז יישאר בנוסף בלי עבודה. בכל זאת הוא נטל את הסיכון. אולם חלף זמן רב ושום מכתב בענין אינו מגיע. התברר שאת כל המכתבים פשוט לא העבירו לתעודתם. הם הרי פתחו את כל המכתבים.

הם מחכים ומחכים ואין זכר למכתב מהארץ. בסוף עלה בלבו של אבא רעיון, הוא אמר לקרובת המשפחה שתשלח זאת לשגרירות ההולנדית בבריה"מ, ולמה לשם? כי דואר שנשלח לשם לא נפתח כי מדובר בשגרירות. לשגרירות ההולנדית היתה נשלחת אשרת היציאה הסופית למבקשי עלייה לא"י. כך זה התנהל אז.

היא שלחה זאת לשם. במקביל אבא חיפש יהודי שיסכים להיכנס לשגרירות ההולנדית במוסקבה, היות והיה בכך סיכון וזה היה עלול להיגמר רע. בנוסף היה צריך סיעתא דשמיא כדי למצוא בין הררי המסמכים את המכתב הממוען למר מרגוליס העלום מקייב... הוא באמת מצא מישהו כזה. היו אלו נסים גלויים. הראשונים שקיבלו אשרות יציאה היו הסבתא המבוגרת, והדודה המבוגרת אף היא יחסית. אבא עמל רבות כדי לשכנען לעלות כשהוא מבטיח לדאוג לפרנסתן בארץ. הוא היה צריך לדאוג לכולם. הוא היה אדם חזק וחסון בגופו ובנפשו.

אבא ידע שהמצב בארץ "נורא", משום שהיתה תעמולה מיוחדת שהמצב כאן גרוע מכל הבחינות. אמנו סיפרה שכשנהרגו פעם במלחמת תשכ"ז 270 איש, דיווחו ברוסיה שנהרגו 270,000... כמו כן סיפרו השכם והערב סיפורי בדים על המצוקה הכלכלית בארץ. חלק נבע פשוט מבורות. הגיעו סוכני קג"ב לארץ כדי לרחרח, וכשחזרו סיפרו שלאנשים

חיכינו לאשרה לארץ ישראל. בנין הקנב ברחוב לובליניא באוסקבה

עמוקות על חייו. האחת - המקובל רבי דניאל פריש זצ"ל בעל 'מתוק מדבש' על הזוהר הקדוש, הוא התחבר מאוד לביאוריו ומאז למד לפי שיטתו. במקביל גילה את הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'. הוא יצא מגדרו מהתפעלות כל פעם מחדש כשהיה לומד בספר, והיה אומר "ראו מה יש כאן, בקטע קטן זה יש סודי סודות התורה!"

ההיכרות עם ברסלב נוצרה באופן כאילו אקראי, על ידי אדם מהיישוב 'טל אל' שהכיר יהודי מצפת בשם ר' אלון טבריס, אף הוא מעולי ברית המועצות שהתקרב לברסלב, אבא התחבר עמו וכך הכיר את ספרי ברסלב. ר' אלון נתן לו 'ליקוטי מוהר"ן' ולקח אותו ליער להתבודדות.

בנסיעה הראשונה שלו לאומן בתשנ"א, הוא נסע עם פחדים לא רגילים, כי אנחנו נחשבנו הרי ל"בוגדים", בצאתנו מבריה"מ החתימו את הדרכון שלנו בחותמת שחורה, לאמור: "אתה לפה לא חוזר". הוא אמר על הרוסים "אני לא מאמין להם לכלום, לא כדאי לקנות כאן שום נכסים, הם מסוגלים ברגע אחד להפוך את היצרות..."

שיעורים בתורתו של הרבי

ר' נחום: מהרגע שאבא התוודע לברסלב, התקרב בכל נפשו. הוא לקח אותנו כילדים למירון ושם ביקש מהרה"ח ר' שמואל צ'צ'יק זצ"ל שיברך אותנו. כן נסע במיוחד לירושלים לקנות את כל הקלטות של הרה"ח ר' משה קרמר שליט"א על 'ליקוטי מוהר"ן', כמאתיים קלטות שהיו אז, העתיק אותם והחזיר. הוא עשה לו מנהג לקחת את המשפחה בכל פעם לשבות בעיר אחרת בה קיים ריכוז של שומרי תורה ומצוות. פעם בבני ברק, פעם בצפת וכו'. נשארנו להתגורר בטל אל תקופה ניכרת מפני שהיתה לאבא עבודה באזור, וגם מפני שהיה לו יער צמוד לבית,

מסע של התקרבות

ביישוב החדש הוא החל להתקרב ברצינות ליהדות, שם החל החיפוש הרוחני שלו. יהודי בגיל ארבעים שאינו יודע כמעט מילה בלשון הקודש מתחיל את מסע ההתקרבות שלו. הוא לא הלך לסמינר או משהו כזה. הכל מתוך חיפוש עצמי. ביום כיפור הראשון הוא הלך לביהכ"ס כל מבלי שיידע כיצד מתפללים, הוא צם ונשאר בביהכ"ס כל העת. כשאמא שאלה אותו לאחר מכן "מה עשית שם?" הוא ענה "דיברתי עם ה' קצת"... היה לו חבר בעבודה שהניח תפילין, הוא פנה אליו וביקש ממנו שילמד אותו להניח גם כן, כך התקדם צעד אחרי צעד.

בשלב מסוים הוא הגיע לחב"ד, אליהם היה קשור כמה שנים. כולם הכירו ואהבו אותו, רבני חב"ד בכל הגליל והקריית, עכו וכו'. במיוחד חיבבוהו תושבי 'טל אל' עצמה. הוא היה שומר המצוות היחיד שהיה מעוטר בזקן, ולמרות זאת סמכו עליו ומינו אותו ליו"ר ועד המושב, כי ידעו שיבצע את המשימות במסירות.

אבא החל להתעניין בלימוד קבלה והתקרב לחצר אשלג, לבנו בכורו של בעל ה'סולם' רבי ברוך שלום אשלג זצ"ל המכונה 'הרב"ש' והיה נוסע אליו תכופות. באותה תקופה בנה לעצמו בחצר מקווה-טהרה, שהרי אם הוא לומד קבלה עליו לטבול קודם לכן. זה היה יוצא דופן בהחלט, משום שעולה מברית-המועצות אינו יודע הרבה בנגלה. ובכל זאת הוא נמשך מאוד לקבלה, במקביל ללימודיו בנגלה. בהיותו מורה לאלקטרוניקה בבי"ס לקציני-ים סידר את הדברים כך שיוכל לשמוע שיעורי תורה ולנסוע את נסיעותיו ללימודי קבלה.

ההתקרבות לברסלב

אחרי כמה שנים הוא גילה שתי תגליות שהשפיעו

לפי החוק, מי שיציאתו סורבה, פוטר באופן אוטומטי מהעבודה ונותרו בידו רק שתי אפשרויות עבודה: שומר לילה, או עובד אשפה. שתי העבודות הכי באזיות...

האמנה

התורה למשך

יום אחד הוא הלך למניין תפילה ואמר קדיש, למחרת אמר לו מנהל העבודה הרוסי: 'אם תלך שוב לתפילה, תפוטרו!'

האחרון בחייו, שאל: "אם ארצה לנסוע לאומן, תיקחו אותי"? וזה כאשר ההליכה מביתו לבית הכנסת, שבימים כתיקונם ארכה לו דקה, לקחה לו באותה תקופה 40 דקות!

לאחר פטירתו, כל הרחוב בא לנחם ב'שבעה', הכל הכירוהו כ'יהודי הזקן שבא לביהכנ"ס'. וזאת למרות שמרוב חולשתו היה צריך לנוח בין כל פעולה ופעולה. בחור צעיר שגר בשכנות אמר שבזכותו הוא מרגיש קשר לבית הכנסת, "ראו על אביכם בבית הכנסת שהוא מדבר לה', הוא לא נכנס אליו כמי שנכנס למקום סתמי, אלא לבית ה'".

ברוך ה', הוא זכה עד ימיו האחרונים ליישוב וצלילות הדעת, ביומו האחרון התפלל שחרית לאחר שהנחתי לו תפילין, ואחר כך שאל "מה עם תפילין דרבנו תם?" אחר כך למדנו יחד.

למרות שהפריעה לו ההמולה הגדולה באומן בר"ה, הוא תמיד היה אומר: "תראו איך הרבי גדול, איך כל אחד ואחד בא אליו ומוצא את תיקונו, מהצדיקים שומרי העיניים, ועד הכי בלגניסטים... תראו את גדולת הצדיק, כל אחד מוצא את מקומו ומה שהוא צריך אצל הרבי".

אבא מעולם לא התבייש לשכנע מישהו לאמת. בתקופת העלייה הגדולה מברי"מ התאכסנו אצלנו בבית המוני אנשים, ועם כולם דיבר ישירות מהתכלית, ויש הרבה שבעקבות כך התחזקו ושובו. כך הוא היה תמיד. בתקופה האחרונה לחייו סעד אותו מטפל אחד, קיבוצניק במקורו, הוא היה אתו בסך הכל חודש אחד, ואמר לנו "מאביכם למדתי אמונה! אף שלא דיבר הרבה!" ■

אליו היה יוצא להתבודד כל העת. הוא חש קשר חזק לאדמת ארץ הקודש. שתל בעצמו את העצים ובנה במו ידיו את הבית.

הוא נקשר מאוד ליישוב. גם בהמשך, כשעברנו לצפת בתשנ"א בהתחלה כדירת אירוח לשבתות ואחר כך כמגורי קבע, הוא חשב כל הזמן על פיתוח 'טל אל' מבחינה רוחנית, מנייני תפילה וכו'.

אבא היה מאוד עמקן ויסודי. הספרים שלמד היו מלאים בהגותיו, הוא 'הלך' עם הדברים וחשב עליהם המון. היו לו סימונים היכן שלא הבין בלימודו, והרבה להתמיד ולעיין. במשך כמה שנים 'ישב' על תורה אחת בליקוטי מוהר"ן.

באחד מביקוריו הראשונים בצפת, ראה בביהכנ"ס על שם האלשיך הקדוש, יהודי זקן יושב ולומד קבלה, הוא ניגש אליו וביקש שיברך אותנו, לאחר מכן שאל אותו "איפה יש אדם כיום כהאר"י הקדוש, שיידע להגיד לאדם עבור מה הוא הגיע לכאן ומה התיקון שלו?" הזקן ניסה להסביר לו את מה שידוע מהספרים, שמצוה שאדם נמשך אליה אות הוא כי היא תיקונו בעולם. אבל הוא רצה לדעת בוודאות מה תיקונו וייעודו בהאי עלמא. הוא היה הפוך מכל אלה שנולדו 'עם כפית בפה'. הכל בא לו בעמל, מתוך חיפוש, גיעה וחתירה לאמת בעקשנות.

בערוב ימיו נחלשה ראייתו עד שכמעט ולא ראה כלום, בתקופה ההיא הוא האזין הרבה לשיעורי תורה. יום אחד כשישבתי ולמדתי אתו יחד, הוא אומר לי לפתע: "אבל היכן יש היום צדיק כמו האריז"ל, שיוכל לומר לאדם בשביל מה בא לעולם?" ואז הבנתי שהעניין הזה ליווה אותו במשך ארבעים שנה.

האמונה מדור לדור

אבא חי בתחושת אחריות גבוהה להמשך הדורות היהודיים. מכיון שלאחר מלחמת העולם השנייה התברר שמכל משפחתו הענפה, נותרו רק הוא ועוד שני בני דודים שלו, שגם הם היו בנים יחידיים להוריהם. אולם הם ניהלו אורח חיים רחוק מאוד מיהדות. לכן הרגיש שעל כתפיו מונחת הדאגה לרצף הדורות היהודיים, לגדל צאצאים הנאמנים לבורא יתברך ולתורתו הקדושה.

לקיבוץ הקדוש באומן הוא נסע עד הקורונה, חוץ משנה אחת בה היה במירון. באלול תשפ"ג,

ריקוד בחתונת בנו עם המחותן הרב פרידמן תשסד

אוצר של יראת שמים

אחרי עשרים וחמש אלף סטים של ליקוטי הלכות ויצירת פאר מופלאה שמחולקת לכל דורש אנחנו מקבלים הצצה מיוחדת לפרויקט הענק של מכון תורת הנצח להדפסת 'אוצר היראה השלם' ביופי ופאר שלא נראה כמותו מעולם • הרה"ח ר' נתן בורשטיין שליט"א בשיחה מיוחדת מספר על השכלולים והחידושים במהדורה החדשה ועל הספר שלא מש משולחנם של חסידי ברסלב בכל הדורות • יראה עילאה

נחמן גלינסקי

את הסט המרהיב של סדרת כרכי 'ליקוטי הלכות' של מכון תורת הנצח, אין מי שלא מכיר. הסט המפואר שהודפס בהדפסה משובחת ובעימוד מרהיב עיניים, הפך לנכס צאן ברזל בבתיהם של אלפי חסידי ברסלב שהספיקו לרכוש את הסט לפני שהמהדורה אזלה, כמו גם בבתיהם של אלפים אחרים שהמתינו בכליון עיניים למהדורות הנוספות שיצאו כעבור זמן קצר ונחטפו גם הם. מכון 'תורת הנצח', מיסודו של הרה"ח ר' נתן נפתלי בורשטיין שליט"א עוסק כבר מעל ארבעים שנים בהפצה, אך השיא היה בעשרה בטבת האחרון אז הופיע הסט החדש של ליקוטי הלכות, עליו שקדו חברי המכון במשך שנים ארוכות, כאשר כל אלף הסטים שהודפסו במהדורה הראשונה נרכשו תוך שעות ספורות. מעת ההדפסה, בנקודות שונות ברחבי העולם. מאז, הספיקו במכון להדפיס עוד שש מהדורות ליקוטי הלכות, בשלושה גדלים, ענק, כיס ורגיל, ובנוסף, הציגו במכון בשורה שכמוה לא נראה מעולם. הטקסט היקר, שבו הושקעו עשרות אלפי שקלים ואלפי שעות עבודה, עד שהגיע לצורתו הנוכחית כסולת נקיה מהודרת וברורה - מחולק חינם אין כסף לכל מדפיס החפץ בכך.

מאז יום הילולת מוהרנ"ת בהאי שתא, הודפסו מהטקסט של מכון תורת הנצח - עשרים וחמישה אלף סטים של ליקוטי הלכות, אשר זכויותיהם העצומות נזקפות לזכות מוסרי הנפש היקרים שהביאונו עד הלום! כפי הנראה, מעולם לא הודפסה כמות גדולה שכזו בזמן כה קצר!

בנוסף לאיכות המיוחדת של הקנקן המשובח ליין הישן, שמים במכון דגש מיוחד על כך שהספרים ימכרו במחיר זול מאוד, כדי שכל מי שחפץ חיים יבוא ויטול והמניעה הכספית לא תהווה חלילה מניעה וחציצה מול המעיין היוצא מבית ה'.

לא פלא, אם כן, שהציבור עט על הסטים הללו. כשגם התוכן מושלם וגם המחיר זול - מי יותר על מתנה כזו?

זכות המחיר הזול וההשקעה המרובה נזקפת כולה לשרי האלפים, אלו הם אברכים חמים וברי לבב שחשכו מפייתם ונתנו כל אחד אלף ש"ח. רק בזכות כספם זכה המכון להשקיע כל כך הרבה הן בהגשת הטקסט - בגופן המיוחד של האותיות, בכותרות, בהגהה המדוקדקת, ועוד ועוד, והן במחיר הזול שאפשר לכל

מבקש ה' לשאת את הברכה אל ביתו.

ואם חשבנו שהחידוש הגדול כבר מאחורינו, מתברר כי ב'תורת הנצח' לא חדלים מלעמול על פרויקטים שיחדשו ויפארו את 'ארון הספרים הברסלבאי' ובימים הקרובים הם מתעתדים להוציא לאור עולם את 'האוצר היראה השלם' של הרב מטשעהרין - הגאון הקדוש רבי נחמן גולדשטיין זצ"ל, בהוצאה חדשה ומהודרת שלא נראה כמוה מימות עולם.

בהוצאה זו, בנוסף על העימוד מאיר העיניים, ההגהה המדוייקת, והניקוד המדוקדק - יופיעו בעז"ה גם כותרות תמצות הנותנות הצצה לתוכן הקטע ומאפשרות לחזור במהירות עצומה על דפים שלמים - ובדומה לכותרות שהוכנסו בליקוטי הלכות של המכון.

כמו כן, מושקעת עבודה רבה בחלוקת החומר לקטעים ופיוק הטקסט כולו בצורה מקצועית ואיכותית, כדי שהלימוד יהיה קל, מאיר עיניים ומשובב נפש.

גם את הסט של 'האוצר היראה' החדש, מתכננים במכון תורת הנצח למכור במחיר זול מאוד, כך שתהיה לכל אחד האפשרות לקנות את הספרים ולהגות בהם.

במכון תורת הנצח בטוחים כי גם כעת, בזכותם של שרי האלפים - יזכו אלפי חסידים לרכוש את סדרת ספרי אוצר היראה ולבשם את נפשם מההגשה המיוחדת והתוכן המזוקק שבו, וכהתבטאונו של הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א כשנחשף לקובץ הראשוני של 'אוצר היראה השלם', עם העימוד המהודר של מהדורת תורת הנצח: 'מעכשיו, כבר לא יהיו תירוצים! יהיו חייבים ללמוד בזה הרבה!'

בשיחה הקצרה שערכנו עם הרה"ח ר' נתן נפתלי בורשטיין י"ר מכון 'תורת הנצח' נדהמנו לקבל פרטים חדשים ומיוחדים על הפרויקט, והתרגשנו לשמוע מכלי ראשון, עד כמה מדובר בבשורה היסטורית ומיוחדת, שכל אחד מאיתנו יכול להיות חלק ממנו.

ר' נתן. מה כל כך מיוחד בסט החדש של אוצר היראה? על מה הרעש הגדול?

כדי להבין כמה ניתן לחדש, עלינו לחזור לספר שמכון תורת הנצח כבר זכה לעשות, והוא סדרת ספרי ליקוטי הלכות.

לאחר שנבחין במעלות המיוחדות של הסט ליקוטי הלכות שיצא לאור על ידינו והמעלות המיוחדות שבו, ניתן יהיה להקיש מכך גם על

המעלות המיוחדות של סדרת ספרי אוצר היראה.

המעלות של הליקוטי הלכות שזכינו להוציא מתחלקות לשני חלקים. האחד הוא חלק התוכן וההגשה המושקעים, והשני הוא בשורת המחיר המוזל.

חלק ההגשה עצמו מתחלק לכמה וכמה חלקים. קודם כל, העימוד אותו בחרנו הינו עימוד מיוחד ומאיר עיניים, כשכלל לא היה מדובר במלאכה קלה. צורת הדף של הליקוטי הלכות היא צפופה מאוד ומכילה מילים רבות, כדי להוציא דבר מושלם מתחת ידינו עמלנו רבות במאמץ עילאי. התמקדנו גם בגודל האותיות, ברווח שבין השורות, ועוד, והכל כדי לוודא שתישאר צורת הדף המקורית.

בנוסף, ה'פונט' (גופן וצורת האות) אותו בחרנו הוא פונט מיוחד במינו, אותו בחרנו לאחר סינון קפדני מתוך שלושים סוגי אותיות שנמצאו מתאימים, כדי שיהיה באמת הגופן הכי קריא, ושהעיניים יוכלו לרוץ בין השורות ולהתענג על נועם צוף אמריו של מוהרנ"ת.

בנוסף לכך, ישנם הכותרות - הכותרות המתומצצות בצד כל קטע וקטע, נותנות הצצה מהירה לתוכן הקטע, ומאפשרות חזרה מהירה לאחר הלימוד למען יעמדו הדברים ימים רבים. התגובות הרבות והנלהבות שקיבלנו על חידוש מיוחד זה מעידות עד כמה הדבר מועיל לעשרות אלפי הלומדים בצורה מיוחדת.

החלק השני הינו עניין הממון. מכון תורת הנצח הציב בראש מעייניו את צוואת מוהרנ"ת להפיץ את המעיינות חוצה, ולכן משתדל בכל דרך לסבסד את הספרים בסבסוד יסודי ומשמעותי שיש בו ממש ויותר מכך. הדבר מתאפשר אודות לשותפים היקרים הנותנים מהונם למען דבר נשגב זה וכך יכול כל אחד לרכוש את הסט במחיר שווה לכל נפש. משכך, לא פלא שכל מהדורה שיוצאת לאור נחטפת מיד.

רק אתמול סיפר לי המפיץ שמהמהדורה האחרונה שהודפסה לאחר חג הפסח כבר נקנו שני משטחים שלמים שהם מאתיים סטים. בסייעתא דשמיא!

המחיר הזול כל כך גרם שאנשים היו מסוגלים לרכוש את הסט הרחב אפילו בתור מתנה לחתני בר מצוות, ונפשות רכות אלו יזכו להגות בתוכן קדוש זה ולהרוות את נפשם הצעירה והצמאה כבר מגיל צעיר.

ומכאן, אנו מגיעים למעלות המיוחדות של האוצר היראה החדש שעומד לראות אור בהוצאתנו. כל החידושים שמנינו לגבי הליקוטי הלכות, אמורים גם כלפי האוצר

ר' נתן בורשטיין מצביע על סיוטת האוצר היראה החדש והמפואר

לליקוטי מוהר"ן. כך ניתן לעבור על הלכות שלמות בליקוטי הלכות ולהבין מהם הדרכה ישרה הלכה למעשה.

וכידוע, הספרים 'השתפכות הנפש' ומשיבת נפש' אשר עוררו וקירבו אלפי נפשות לאורו של הרבי, הם ליקוט מתוך ערך 'התחזקות' ו'תפילה' שבאוצר היראה.

בנוסף, כפי שהעיד הגה"ח ר' משה קרמר שליט"א, לפעמים יש דברים שלא ניתן להבין בליקוטי הלכות, ורק על ידי הלימוד בספר אוצר היראה, כשרואים כיצד הבין הרב מטשעהרין את הדברים - ניתן להבין לאשורם את דבריו של מוהרנ"ת.

גם הגה"ח ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א הביע את התפעלותו הרבה מדפי הספר המפוארים שהצגתי בפניו: איזה הידור! איזה פאר! לאחר מכן הוא בירכני בחמימות, שאזכה להוציא הכל מכח אל הפועל במהרה.

הספרים הקדושים מלאים בכל כך הרבה התחזקות ופנינים יקרים היכולים להחיות כל אדם ולהעלותו מעמקי שאול אל רום גבהי מרומים ולנטוע בקרבו חיות והתחדשות עצומה ורעננה לעבודת ה'.

מסופר על החסיד ר' נחמן קנלסקי ע"ה המכונה ר' נחמן רוסישער, שהיה ירא ה' ועבד את בוראו בפשטות ובתמימות יתירה, שהתבטא פעם לעת זקנותו, שכלימוד ליקוטי

המקצועי, שחברו יחידו בחמשת הכרכים של הסט המפואר, אשר יהפכו את הלימוד למאיר ומעורר במיוחד, בעזרתו יתברך.

יש ברוך ה' המון ספרי ברסלב, מדוע בחרתם להשקיע דווקא באוצר היראה?

כאן המקום לציין את דבריו של המחבר הקדוש, הרב מטשעהרין, בהקדמת הספר: "כי בחיבור הזה ימצא המעיין החפץ באמת מרגוע לנפשו, ועל ידו יראו ויתבוננו כל בני אדם את כל האוצרות היקרים והנפלאים ונוראים מאד והסגולות החמודות והגנוזות והעצות הנפלאות והתמימות והקדושות מאד הנמצאים בספרי 'ליקוטי הלכות' הקדושים, בכל פרט ופרט מענייני העולם העוברים על כל אחד מישראל, בכל עת, ויהיו הדברים האלה הנמצאים בחיבור זה לכל החפצים לשמוע דבר ה' באמת, כמים קרים על נפש עייפה".

לבד מהעניין שספר זה הוא מספרי היסוד של ברסלב, יש בו כמה וכמה מעלות שבזכותם התמקדנו בההדרת ספר מיוחד זה.

מעלת ספרי ליקוטי הלכות ידועה לכל, ההתחזקות העצומה והרעיונות העמוקים שמוהרנ"ת מביא מהיים כל נפש. ספר אוצר היראה הוא כעין 'סיכום' ו'תמצית' של הלכות נפלאות אלו, וכעין קיצור ליקוטי מוהר"ן ביחס

היראה.

גם ההגשה, הכוללת את העימוד, הפונט, וכמובן גם הכותרות. ואף המחיר הזול - שכדי לאפשר אותו אנו פונים כעת לכלל אנ"ש ונותנים להם את ההזדמנות להיות חלק מדבר זה ולסייע בסבסוד המהדורה למחיר זול, השווה לכל נפש.

הסט מכונה 'אוצר היראה השלם'. במה הסט מושלם יותר מהמהדורות שיצאו עד כה?

שאלתך מובילה אותנו לעוד מעלה מיוחדת אותה לא הזכרתי, בגינה זכה הסט לכינוי 'אוצר היראה השלם'. דרכו של הרב מטשעהרין, שפעמים רבות הוא מציין לעיין במקומות אחרים שם הוא מרחיב בעניין המדובר,

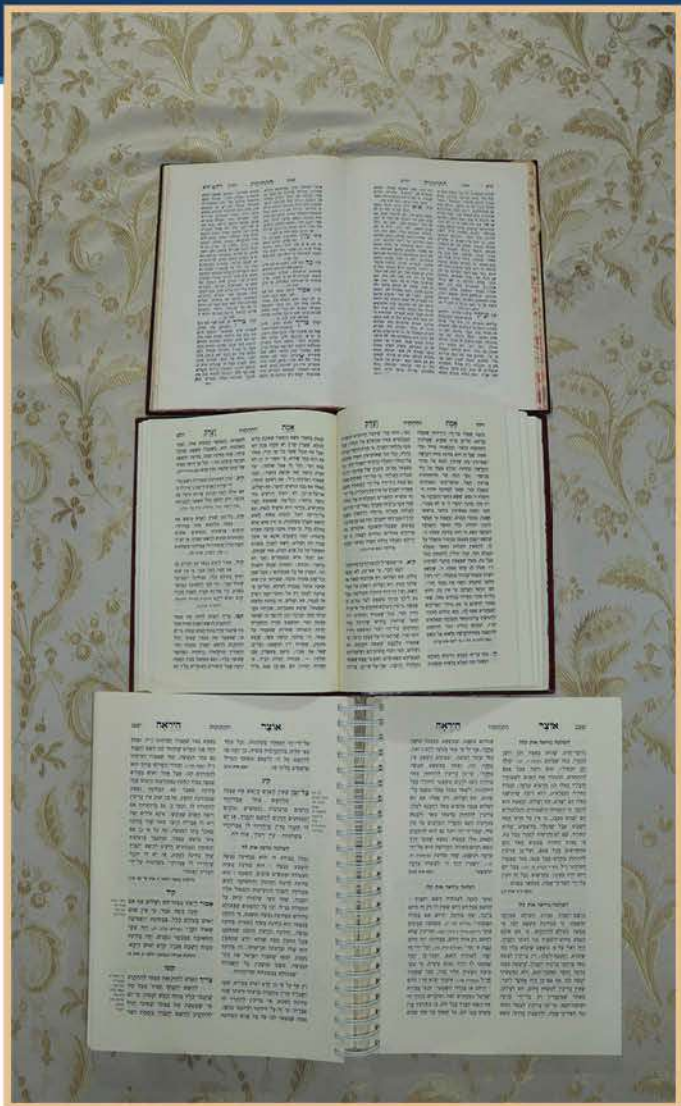
אך כדרכו של עולם קשה ללכת ולפתוח כרך אחר ולעיין היכן שהוא מציין וממילא מפסידים רווחים עצומים, וחבל.

במהדורה הנוכחית, בהמלצת חשובי אנ"ש, בכל מקום שצוין לעיין במקום פלוני, השתדלנו להביא את כל הנוגע לעניין המדובר כדי שלא יהיה צורך לדפדף ולעיין בכמה מקומות. מאחר שאין צורת הדף באוצר היראה הוקלה עלינו המלאכה, ובחרנו בשני גדלים של אותיות שיציינו את ההבדל בין גוף הדברים לבין דברים שהבאנו ממקומות אחרים.

אם שייך להציין מעט אל מאחורי הקלעים. כמה זמן נמשכת העבודה על סדרת ספרי אוצר היראה?

העבודה נמשכת כבר מעל לשנתיים ומחצה, ומשולבת מאין ספור שעות עבודה מאומצות של אברכים יראי ה' וברי לבב והן מהמון המון תפילה והתבודדות שנוזכה להוציא מתחת ידינו דבר נאה, שלם ומתוקן.

בנוסף על המעלות המיוחדות שפירטנו לעיל, שוקדים במכון על הגשת התוכן בספרים הקדושים הללו בצורה ברורה ונהירה, ולראשונה מימות עולם הדברים היו מחולקים לקטעים קצרים וברורים שיקלו במאוד מאוד על הלימוד. זאת בנוסף לפיסוק והניקוד

ר' נתן ברדשין מביע על שיטת האוצר היראה החדש והמפואר

בהזדמנות זו חשוב לציין שוב פעם, כי משהיה משרי האלפים שזכו ונטלו את חלקם בהדפסת הליקוטי הלכות, יש לו חלק בעשרות אלפי סטים שהודפסו על ידי מכון תורת הנצח ומכונים רבים נוספים שקיבלו את החומר חנים אין כסף, ובאלפים שרכשו את הסט ממכון תורת הנצח במחיר השווה לכל נפש.

כמו גם במאות אלפי הלומדים בספרים אלו שרבים מהם נמצאים בספריות ציבוריות כבתי כנסת וישיבות וכדומה, ושיעורים רבים נמסרים בהם בפני ציבור גדול, ואף נודע לנו על כמה מקורבים טריים שגילו את האור דרך אלו הספרים.

זה מה שהולך להיות באוצר היראה גם כן בעוד, מי שישכיל להשקיע בעת הזריעה, בזמן הקמת היסודות, יהיה אחראי אחר כך לאלפי רבבות זכויות הדפסה שייקפו לזכותו בוודאי. זוהי זכות חד-פעמית שלא כדאי לפספס אותה!

בסכום סמלי תוכלו להיות חלק מדבר גדול כל כך שוודאי יפיץ את תורתו של רבינו הקדוש ויקרב את גאולתנו השלימה. ובכך נזכה ליטול חלק בקיום צוואתו הקדושה של מוהרנ"ת: היו חזקים ברצון, בממון ובטרחו. ■

שכל העבודה תתבצע אך ורק על ידי אברכים יראי ה' וחושבי שמו, ופשוט וברור שספר קודש שיוצא לאור בצורה כזו זוכה לסייעתא דשמיא מיוחדת.

אילו עוד פרוייקטים קיימים כעת במכון?

חברי המכון עובדים כעת על מפתח מפורט על ספרי ליקוטי הלכות. זה יהיה בעזרת השם משהו שלא היה עד היום, ועל ידו יזכו כלל חסידי ברסלב למצוא את כל מבוקשם במרחבי ליקוטי הלכות במהירות יתירה וללא שום קושי.

המפתח הנפלא יקיף את כל הנושאים בליקוטי הלכות לפרטי פרטים, ויסייע מאוד לכל מי שמחפש משהו מסויים, מה שעד היום היה קשה מאוד ולפעמים היה ניתן

לחפש שעות ולא למצוא - ומעתה ואילך יהיה זה דבר קל ומהיר.

את מעלת ההשקעה ושכלול ספרי רבינו הקדוש, אנו מוצאים בלשונו הזהב של מוהרנ"ת בעלים לתרופה (ק"א): "הנה דעתי נוהה מאד ממה שאתה עוסק בכתיבת המפתחות, כי הוא הצלחה נפלאה ונצחית כשאנו זוכים לעסוק בספרי אדמו"ר ז"ל, ובפרט לעשות בהם איזה תיקונים, שהם זכות הרבים לדורות ואי אפשר לבאר גודל העסק הזה!"

בנוסף, אנו עסוקים בימים אלו בכמה פרוייקטים נוספים, וצפויים בס"ד הפתעות שיפארו וייקרו את שמו של רבינו הקדוש.

אם אני רוצה לזכות להיות משרי הארץ בפרוייקט נשגב זה, איך ניתן לעשות זאת?

ניתן לפנות אליי בטלפון 0504128290 ולהרים את נדבת ה'.

ניתן גם לקנות הנצחות שונות כגון כרך שלם וכדומה, לזכות או לעילוי נשמת וכדומה, וזכות הרבים תהיה תלויה במצדיק הרבים.

הלכות קשה לו - מפאת גילו ומצבו - לעקוב אחר מהלך הדברים המורכב, אך באוצר היראה שם הדברים פשוטים וברורים בתכלית, בהירים ושמיים כנתינתם מסיני.

בוודאי נכון הדבר גם לבחורים צעירים או מקורבים חדשים שעדיין לא נכנסו עמוק לשערי אוצרותיו של מוהרנ"ת, אשר בעזרת הספרים הללו יקבלו גישה אל אוצרותיו הבלתי נדלים של התלמיד הגדול, אף בטרם ישכילו להבין את עומק דבריו בליקוטי הלכות.

מה אנחנו יודעים על המחבר הקדוש של הספר 'אוצר היראה'?

אכן, בבואנו לספר על מעלת הספר, בוודאי כאן המקום להזכיר בסילודין את דמותו הקדושה של מחבר היצירה הקדושה הזו. הלא הוא הרב הקדוש רבי נחמן מטשעהרין זצ"ל.

ישנה שיחה נוראה ממוהרנ"ת שהתבטא פעם באומרו לרבי נחמן מטשעהרין: אולי כל מה שהתכוון רבינו הקדוש כשטרח כל כך לקרב את סביך הרה"ק רבי אהרן ולמנות אותו לרב בברסלב, הייתה כוונתו אליך, לקרב אותך, שאתה תתקרב, ואתה עומד מן הצד?! (טעם זקנים וצא תשל"ה)

כמו כן ידוע כי מוהרנ"ת אמר שהוא לא כותב את ספריו למי שלא חושב על יומו האחרון, ואף הרב מטשעהרין התבטא בלשון דומה, כששאלו אותו פעם מדוע אינו מחבר ספר של שו"ת כדרכם של גדולי ישראל, ענה שהוא גם כן עוסק בכך לחבר שו"ת - לתוך הקבר, דהיינו, שהוא מכין את הלומד בו לעולם הנצחי שכולו טוב.

גם מבין שורות צוואתו המיוחדת והנוראה של הרב מטשעהרין נשקפת גדלותו העצומה, ופשוט וברור שמי שזוכה להגות בספריו המיוסדים על אדני פז - רבינו הקדוש ותלמידו מוהרנ"ת זוכה להגות בתורה מזוקקת וטהורה.

מה סוד הסייעתא דשמיא המיוחדת לה זכו ספרי ליקוטי הלכות של תורת הנצח?

כאמור, הן ההגשה המצינית ואף המחיר הנוח עליהם הרחבנו לעיל בוודאי מוסיפים רבות לביקוש האדיר להם זוכים הספרים.

אך בנוסף, ללא ספק יש כאן עניין סגולי ולכאורה דבר זה תלוי בהקפדה מיוחדת שהייתה לנו בעת העבודה על הליקוטי הלכות. כל התוכן כולו הוגה אך ורק על ידי אברכים יראים ושלמים, טהורים ושמורים. לא הסכמנו בשום אופן לקחת מגייהים מן הרחוב, והקפדנו

אם רבי נתן אמר...

הוא נולד בבית ליטאי מכובד ולמד בשיבות הקדושות,
אך נפשו כמחה למשהו יותר 'חי' ויותר משתוקק, יותר
מעמיק ♦ הוא זוכה להכיר את עצת ההתבודדות ומשם
הרבי מושך אותו בכל הכוחות אליו ♦ האמונה בתמימות
בדברי רבינו להגיע אליו לראש השנה והדארת פנים
באומן ♦ הרה"ח ר' אליעזר שטרנבוך נכדו של הגאון
הגדול רבי משה שטרנבוך שליט"א בסיפור התקרבות
בפרסום ראשון

אז למדתי בישיבת קמניץ, וכמו כולם רציתי להיות 'מוצלח' אך
לא הרגשתי שאני בכיוון הנכון. המקום בו אני נמצא לא מסתדר עם
השאיפות שלי, התובענות והשאיפה לשלמות, הייתה נראית לי רחוקה
מהשגתי.

תקופה לאחר מכן 'סחבו' אותי כמה חברים, לשיעוריו של המשפיע
החסיד הנודע רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, ואצלו בפעם
הראשונה שמעתי שיעורים של התחזקות, סגנון אחר מההתעוררות
שיש בעולם המוסר הליטאי, פתאום שמעתי שאני חשוב לה' יתברך,
ואני יכול, ואף אצליח. הדיבורים הללו כבר פתחו לי את הראש, ואף
החלו לשנות לי את ההסתכלות על המושג 'חסידות'.

רבי צבי מאיר מכניס הרבה בשיעוריו את הנקודה של התבודדות,
כמובן, הוא אומר זאת כעוד עצה בין העצות שהוא מביא מהרבה
צדיקים, אך אני התחברתי במיוחד לנקודה זו, לעובדה שאני יכול לדבר
עם השם יתברך תמיד ובכל מצב.

במשך כמה שנים התענגתי על קרבתו, ההתחזקות שהוא 'מכר'
חסרה הייתה לי כאוויר לנשימה ואף עצת ההתבודדות בה החלתי,
פתחה את ליבי לקשר אחר עם בורא עולם.

בשנים מאוחרות יותר עברתי לישיבה גדולה בבני ברק, וגם שם
הייתי נוסע מדי פעם עם בחורי ישיבת ברסלב לשדה, אמנם, לא היה לי
שום קשר מיוחד איתם, אבל זה 'עשה לי טוב', ואהבתי מאד להתבודד
ולדבר עם השם, ייתכן שאף רקדתי איתם לאחר מכן, כך הייתי מתבודד
תמיד.

"באשר שאינו מרגיש טעם בעבודתו, וחסר לו, ואינו יודע מהו..."

נולדתי בבית ליטאי רגיל, לא היה לנו שום קשר עם חסידות בכלל
וברסלב בפרט, למדתי בישיבות ליטאיות. בבית לא הייתה התנגדות
לחסידות, אבי שיחיה תמיד חינוך אותנו שמכל אחד צריך ללמוד את
הנקודות הטובות, וכמובן שזה יהיה במסגרת המשפחתית הליטאית.
גם סבי [הגאון הגדול רבי משה שטרנבוך] אינו מתנגד לחסידות, הוא
אף מכיר באופן אישי אדמורי"ם רבים, אמנם אורחות חייו הם לפי
שיטת הגר"א, אבל הוא לא התנגד אף פעם. אבי היה מספר הרבה
סיפורי צדיקים ובין השאר היה מספר גם על אדמורי"ם חסידיים
ידועים.

אבי שיחיה ברצותו לתאר לנו מהי חמימות בעבודת ה', היה מתאר
לנו על יהודי בבני ברק שכל פעם שהיה מברך "שלא עשני גוי" היה
קופץ בשמחה גדולה, אבי סיפר את זה בהתפעלות מיוחדת. ליהודי
הזה קראו הרה"ח רבי זאב ליברמנש זצ"ל, אביו של הגה"ח רבי נתן
ליברמנש שליט"א.

כמו שסיפרתי כבר, בילדותי ובבחרותי לא היה לי שום קשר
לברסלב, עד שהגיעה תקופה בישיבה קטנה שראיתי שאני לא 'מוצא'
את עצמי, כלומר, לא הרגשתי שום התחדשות בעבודת ה', לא הרגשתי
שחסר לי משהו, אבל חיפשתי משהו נוסף, שיעורר אותי וייתן לי חיות
וטעם מחדש בחיים.

גם במשפחתי כבר הבינו שאני נמשך מעט לחסידות, וזו כבר לא הייתה 'רעידת אדמה', מבחינתם, אם אני נהנה אז זה בסדר.

"...בכך הוא רוצה לנסוע לאותו צדיק"

בגיל עשרים עברתי לישיבה בנתיבות ושם המשכתי בעבודת ההתבודדות ואז נכנסה במוחי מחשבה - שאם אני מאמין שרבי נחמן היה צדיק אז צריך לשמוע לו ולנסוע לראש השנה לאומן. אולי זה היה בהשפעת ה'כרוזים' שהופצו במקומות ציבוריים שונים, בכל אופן, הרעיון לא מש ממחשבותי.

בנקודה הזו אני מוכרח לציין, שהרצון לנסוע כלל לא הגיע מקריאה בספרים או חיבור לענייני של הרבי - אז לא ידעתי כלום מברסלב, התבודדות ותו לא! השי"ת ברחמי רצה לקרבי שאזכה לתיקוני הנצחי אצל הצדיק האמת, והמחשבה לנסוע הייתה תקועה אצלי בחזק. אמרתי לעצמי כך: או שהוא צדיק ואז צריך להקשיב לו ולעשות כל מה שהוא אומר. או שאני לא מאמין למה שהוא אומר בכלל ואז אני לא חייב לעשות כלום, ח"ו. משכך הייתה בעיני תמיהה גדולה על שאר החסידים שאינם מציינים לדבריו ועצותיו. מילא הליטאים לא חונכו בדרך זו, אבל החסידים, אלו שכבר כן מדברים ממנו, איך ניתן לעבור על הציזיו שלו כצדיק ולא לבוא אליו?!

הקושיא הזו הובילה אותי להחלטה שאני חייב לבא לראש השנה, לא היה ברור לי אם בכל ראש השנה אני צריך לבא, אבל פעם אחת היה ברור לי שאני חייב לעשות את זה. אינני יכול להתעלם. הלא הגמרא אומרת 'ברא רבא קאמר מילתא לא תכוחו עליה - לא תצחקו עליו, אם אני מאמין שיש כזה צדיק אני צריך לעשות את מה שהוא אומר.

כצעד ראשון, התחלתי להתפלל להשם שלא יודע דבר נסיעתי, לא למשפחה ולא לישיבה, לא רציתי שידעו כמובן, כי ידעתי שהם לא יראו זאת בעין יפה. עד לשלב הזה, הם כלל לא התנגדו להתקרבותי לדעות החסידים, הם לא ראו בכך דבר בעייתי, למרות שהם כלל לא הבינו למה אני צריך את זה. אבל נסיעה לאומן ועוד על ראש השנה, זה היה עלול להפוך לפרשייה מיוחדת.

נקבע בדעתי שאני אסע ויהי מה. מה שלמדתי מזה למפרע, שכשאדם הולך עם עצה של הרבי אפילו לא מכיר כלום ולא קרא כלום ואין לו שום ידיעה, הרבי כבר מושך אותו אליו בכל כוחו.

אני נוסע ויהי מה...

לפני שאני ממשין, אני מוכרח לציין שמהרגע שהחלטתי לנסוע החלה שרשרת ניסים מופלאה שהובילה אותי לאומן מעל לדרך הטבע, למרות לוח הזמנים הקצר והעובדה שלא היה לי את הממון הדרוש. היה זה מעשה נפלא ומופלא, שמלא בהשגחה גלויה, הכל כדי לקרבני לאור האורות רבינו הקדוש זיע"א.

נחזור לסיפורינו, התאריך היה ט"ז באלול תשע"ד, שבועיים לפני ראש השנה תשע"ה.

כאמור, לא היה לי כסף להוצאות הרבות, אבי היה נותן לי מדי פעם 'דמי כיס', אבל זה לא היה מספיק, ביררתי אצל אנשים, מה עושים? אמרו לי חברים, תיגש לקהילה הברסלבית ליד הישיבה, ותבקש מהרב שם שיעזור לך. זה מה שעשיתי.

ניגשתי אליו ושאלתי אותו מה הוא יכול לעזור לי, והוא אמר לי בהחלטיות, דבר ראשון 'לך תעשה דרכון', הקשבתי לעצתו ההגיגית וביררתי במהירות היכן אוכל לעשות דרכון דחוף, שלחו אותי לבאר שבע, שם נתתי כתובת למשלוח של אברך שגר בבני ברק וביקשתי שיציניו שזה דחוף, כל זאת שבועיים בלבד לפני ראש השנה.

בשבועיים הללו, התחלתי לאסוף כסף על יד על יד מחברים ומכרים, אולי יהיה לי את הכסף, כמובן שהשגתי סכום של קרוב לאלף שקל, כשכרטיסי הטיסה באותו זמן עלו כמעט שבע מאות דולר. אני בתמימותי ידעתי בטוח שאני נוסע, והיה ברור לי שאני בראש השנה באומן, הרבי פשוט שם אותי בתוך אווירה של בטחון מופלג, למרות שעדיין אין לי דרכון...

אל הרבי עם רצונות, ותמימות ופשיטות

ראש השנה של אותה שנה חל כמו השנה, חמישי שישי שבת, והנה מגיע יום שלישי, כ"ח אלול - ואני אומר לעצמי: 'אני נוסע!' עדיין אין לי דרכון ואין כלום, אבל 'אני נוסע!' החלטתי להכניס לתיק כמה בגדים, חפצים, כמה חלות, כלל לא ידעתי איפה אני הולך לאכול באומן, ויצאתי לבני ברק.

ברגע שנכנסתי לביתו של החבר, הוא מזדעק לעומתי: "איפה אתה?! אני מחפש אותך כבר כמה שעות! עכשיו הגיע הדרכון". היה זה נס של ממש בזכותו של הצדיק יסוד עולם. החבר נרתם מייד לפעולה והוא אומר לי: עכשיו, לך תקנה כרטיס... עניתי לו שיש לי רק אלף שקל, הוא מסתכל עלי כאילו נחתתי מהירח עכשיו ותמה: 'אלף שקל?!'

ייאמר לשבח, שהוא הוציא מהמגירה שלו שמונה מאות דולרים מגוהצים, והלווה לי אותם, למרות שהיה לי ספק גדול האם לקחת את הכסף, (במאמר המוסגר, אין ללמוד ממעשה זה הוראה למעשה, רק שבגלל שראיתי שכל פעולה שעשיתי מייד מצליחה הייתי בטוח גם עכשיו שאני יתאמץ וה' יעזור) עניתי בחיוב, והוא בודק בחברת 'דרך צדיקים' האם יש עוד סיכוי לקבל כרטיס טיסה מידי. למרבה התדהמה, הם עונים לו שיש כרטיס שבוטל הרגע, זהו למעשה הכרטיס האחרון...

הוא מיד מבקש מהם לשמור לי את הכרטיס, ומביתו יצאתי למשרד הנסיעות, והנה אני קונה את הכרטיס האחרון שנשאר, אולי אפילו המקום האחרון שהיה זמין לנסיעה לראש השנה באותה שנה. לאחר שרכשתי את הכרטיס, הם מזהירים אותי: 'קח עכשיו מוניט לשדה התעופה, כדי שתספיק את הטיסה'. והנה, אני מוצא את עצמי בשדה שם הריקודים והמחאות כפים בעת ההמראה מרקיעים שחקים, כפשוטו. מסביב שרים את הניגונים המוכרים, והם מסעירים את נשמת. אני חש שמשוה גדול ביותר קורה איתי, כל האומן הזה, התחלתי להיכנס לאווירה יותר ויותר.

בדיוק בשבילי סובבה ההשגחה שלידי במטוס יישב בחור מיישבת 'בית מדרש עליון' הליטאית, עד שנדמה היה לי ש'כל עם ישראל נוסע'...

הארץ פנים מהרבי

בהגיעי לאומן לא ידעתי להיכן לפנות, כאמור לעיל, לא הכרתי איש, והייתי מבולבל מאד. דבר ראשון, התפללתי שחרית, ואחר כך ביקשתי טלפון מאחד שפגשתי כדי להגיד להורים שנה טובה, וכך היה. ב"ה שבדיוק באותה העת היתה שמחה במשפחה וכולם היו עסוקים מאד, הם קיצרו בדברים ולא קלטו שאני לא בישיבה, כמובן, בישיבה חשבו שאני בבית.

מיד שאלתי את אותו יהודי האם הוא יודע איפה אני יכול להשיג מיטה, ולשבחו ייאמר שהוא הציע לי מיטה במקום שבו הוא עצמו שהה, היה זה עוד אחד משרשרת הנסים המופלאה שסובב אותי השי"ת כדי שאוכל למצוא את עצמי בתוך הקדושה הנפלאה הזו והבלאגן שמסביב. הוא גם לא הסכים לקחת על זה תשלום בשום אופן, כך היתה לי מיטה מסודרת ומקום לשים את הדברים. ראיתי בכך הארץ פנים מיוחדת של הרבי אליי, הנה, הוא 'קיבל אותי בצורה כה יפה.

התבוננתי לאחור, והמסע שעברתי הוציא אותי מהתפעלות, כיצד בתוך שבועיים, יש לי דרכון, כסף, כרטיס 'אחרון', מיטה, ראיתי בזה הארה שמימית ממש, שהשם יתברך רוצה שאני יתקרב לאמת הזו.

את האמת אומר, אינני זוכר כלל את הפעם הראשונה שנכנסתי לציון, בוודאי שאמרתי תיקון הכללי ונתתי פרוטה לצדקה, אבל מה שתפס אותי היו דווקא התפילות בקלוז, השירה ההמונית, התפילה הענקית ביחד, ובפרט הניגון, הריקודים והקפיצות של 'ויאתיו כל לעבדך', זה היה שיא השיאים.

כמובן, באומן כבר שמעתי את האנשים מדברים מהספרים של רבינו ומהדיבורים והעצות, הייתי ממש 'בענגנים' שם באומן, זה היה דבר שונה כל כך בשבילי. אך למרות זאת כשחזרתי לארץ, לא התחלתי לחפש משפיעים או ספרים, אלא המשכתי הלאה בחיי.

כוח התפילה הוא עצום

כאן המקום לצייין את כח התפילה שראיתי בעיני, מה שהרבי מכניס בנו כל הזמן, שהתפילה מועילה באמת. כשחזרתי ואף לקחתי זאת בחשבון כשיצאתי, הייתי בטוח שהדבר יודע לסביבתי, אך הנה, ראו זה פלא, אף אחד סביבי לא ידע על כך, לא בשיבה ולא בבית. אני תולה זאת רק בכוח התפילה. כפי שראיתי אך כמה חודשים לאחר מכן, מה קרה כשלא השקעתי בתפילה...

באמצע החורף הקרוב, הציע לי גבאי של אדמו"ר אחד לבא וללוות אותם לנסיעה לקברי צדיקים באוקראינה, אמרתי לו שאין לי כסף, אז הוא אמר לי אל תדאג, דבר ראשון תבוא, ואחר כך נדבר, כמובן שקפצתי על המציאה לנסוע שוב לרבינו, וכך זכיתי להגיע עוד פעם לציון המציאות.

דא עקא, אז לא התפללתי שלא יודע הדבר לרבים, והאדמו"ר וחבורתו עשו תמונות בכל מקום בואם, כך אירע, שכשהגעתי חזרה לארץ ישראל, "ותהום כל העיר", אבי מיד שאל אותי מה עשיתי באומן, ענית לו, שלא תכננתי, אבל ביקשו ממני לבוא, אז נסעתי.

'ככה זה עובד', הוא מסיים. 'שום דבר לא מובן מאליו. אם אתה מתפלל - זה הולך, ולא, זה לא הולך'.

בכל מקרה דווקא הסיפור הזה שה' סיבב שיתגלה הדבר הקל עליי מאד. מעתה, כבר לא הייתי צריך להסתיר דבר. יכולתי ללמוד את הספרים, ולדבר על זה עם חברים באתגלייא.

אנשי הצדיק

כאן עובר ר' אליעזר לדבר על נושא חשוב, ומספר על מה שקירב אותו באופן סופי לאורו של הרבי: "מה שקירב אותי באמת, לגמרי, היה דווקא הקשר שלי עם אנשי הצדיק. יכול אדם להתבודד, ואפילו לנסוע לאומן, לעשות הרבה דברים טובים, אבל בשביל לחיות את הקשר עם הרבי ועם ברסלב כל אחד חייב להיות עם אנ"ש, לדבר עם אנ"ש, להתפלל עם אנ"ש. גם אצלי, זה הדבר שגרם לי בסופו של עניין להחליט שאני 'חסיד ברסלב'."

השידוך שלי (שאנג נסגר באתה שנה של הנסיעה) גם הוא התנהל בסיעתא דשמיא מופלאה, חמי הרה"ג ר' בצלאל גלינסקי שליט"א לא ידע שאני חסיד ברסלב, ואחרי החתונה, באמצע השבע ברכות, כשהוא שמע שסטתי כבר כמה פעמים הוא התרגש מאד מכך, הוא לא חשב על כך מראש... וכך גם להיפך. אבי שליט"א כלל לא ידע שר' בצלאל הוא חסיד ברסלב נלהב וכבר טס לאומן כבר למעלה מעשרים וחמש

שנה, משפחתו דמתה בעיניו למשפחה ליטאית מן השורה. אמנם, כבר ב'תנאים' הגיע סבי הגדול רבי משה שליט"א ואמר ש"ידוע שהחתן שלנו מחפש עבודת ה'", והוא אמר שם את הווארט הידוע, שאמרו על המתנגדים "שאי אפשר להעניש אותם כי הם היו גדולים מאד, אבל בכל זאת הם חלקו על הבעש"ט הק' ותלמידיו, אז 'עונשם' הוא שהצאצאים שלהם יהיו חסידים". אז התחיל להתפרסם דבר התקרבותי.

ככלל, סבי לא התייחס לזה כאל דבר שלילי, להיפך, שני הדברים שכן שמעתי ממנו ביחס לברסלב היו חיוביים, כל פעם שאני מגיע אליו הוא מכנה אותי 'דער ברסלב'ר' בחיבה, ומדי פעם היה מזכיר בהתפעלות את התפארותו של רבינו (בשבחי הר"ן) בעוצם קדושתו הנוראה, והיה אומר עליו א' הייליגער איד' - יהודי קדוש!

כמו כן הוא סיפר לי שכשהוא היה אצל המשגיח מפונוביז' רבי אליהו אליעזר דסלר זצ"ל הוא ראה אותו לומד בספרי רבינו הקדוש והוגה בהם רבות (בספרו "מכתב מאלהו" הוא מצטט את רבינו הקדוש כמה וכמה פעמים נכ.).

ישועה על טבעית בכוח התפילה

בשביל להשלים את היריעה על העניין של תפילה, אני חייב לספר שאחרי החתונה לא זכיתי לנסוע לרבי לראש השנה שני פעמים, לצערי הרב, כי הייתי עריק, וזה דבר שאי אפשר לסדר אותו בדרך הטבע. אבל אחרי שנתיים, נזכרתי שבעצם אני צריך לעשות את שלי, ולהתפלל ולזעוק אל ה' שאני רוצה מאד מאד לנסוע לרבי ושהבעיה תיפתר, זאת למרות שמחינה טבעית אין סיכוי לכך. לאחר תקופה התקשרתי גם לרשות האוכלוסין, וגם לרשויות הצבא בעצמן, ונדהמתי לשמוע מהם שבכלל יש לי פטור! היה זה נס גלוי. וממנו למדתי עד היכן כוח התפילה ושאפשר לפעול עמה את כל מבוקשי ואף יותר מכך.

בשביל לחיות כחסיד ברסלב אמיתי יש להסתובב בין חסידי ברסלב!

אחרי החתונה עברתי להר יונה, ושם התחלתי להסתובב בבית הכנסת של אנ"ש ואז יותר ויותר התחלתי להתקרב ממש, ולקבל רצונות ולדעת מהעצות, וכפי שכבר אמרתי, שקשה מאד להיות באמת חסיד ברסלב אמיתי ללא ההווייה של מקום אנשי שלומינו, לדבר איתם, להתחזק איתם, לחיות את החיים כחסיד ברסלב.

שם התחלתי ללמוד את הספרים הקדושים, ובפרט התחברתי לספר הקדוש של הרבי 'סיפורי מעשיות' שמלבד הסודות העצומים הגנוזים בהם, אפשר להתעורר מאד לעבודת ה' באמת ובתמים, וזה דבר נפלא ביותר לעורר אותנו.

לאחר מכן עברתי לגור בצפת, בימים ההם הר יונה לא הייתה מפותחת כמו היום, היא הייתה רק בראשיתה, ולא יכולנו להסתדר שם, וגם פה בצפת אני זוכה ב"ה להיות בין אנשי שלומינו ולהתחזק באור הצדיק.

לסיום, אני רוצה שוב לחזור ולהגיד: הכל התחיל מכך שהאמנתי שאם הרבי הוא צדיק אז צריך להקשיב לו ולהאמין בכל מה שהוא אומר. ה' יעזרנו שנזכה להתקרב להצדיק האמת, להתפלל עם אנ"ש, להיות עם אנ"ש, לחיות עם אנ"ש, ואז נהפכים לחסידי ברסלב אמיתיים.

חינוך הבנים

הקשבה וציזת במשנתם של הרב והתלמיד – חלק א'

והבלטת הרע או כאינטרס מסויים של האב לצורך עצמו אך לא כרצון להיטיב לבן.

ביחס לחלק הראשון, זוהי עבודת הסבלנות של האב, לצמצם את עצמו ולנסות לרדת למדרגת הבן וקטנות דעתו, קוצר רוח יכול לגרום לאב שירצה שיבינו אותו מהר כאשר פעמים רבות הוא מדלג על עיקרים חשובים שמעולם לא נתן את הדעת להבינם לבנו, נוח לו לדבר בשפה של 'קודים' ולהתפתות לחשוב שמסתמא הבן מבין אותו.

נקח לדוגמא, אבא המדבר עם בנו על הצורך להתייחס יפה לשאר בני הבית ולא לריב עם, בדרך כלל נוסח הדבור הוא 'תפסיק לריב עם פלוני' מין גערה ואזהרה גרידא, לפעמים הוא יכול להשתמש עם 'קוד' ולומר לילד בפנים חמורות סבר: 'זוהי אונאת דברים!' וכשרואה שהילד חוזר על מעשהו הרע הוא צועק לעברו 'לא דברתי אליך ברור?!', האב בטוח שאין לשון ברורה יותר מאשר לומר את ה'פסק' הזה בהחלטיות, אולם יתכן מאד שהילד לא מתחיל להבין מה רע בהצקה לבני הבית ומה זה 'אונאת דברים' ולמה זה רומז. זה לא פלא אם גם נגלה שהאב מעולם לא הקדיש זמן לרדת להבנתו הקטנה מאד של הבן שרואה רק את עצמו בלבד, ולנסות להבינו פעמים רבות על ידי סיפור ומשל והרחבת דברים מתוקים וברורים על מעלת הוויתור, על כאבו של הזולת, על יקרת מעלת הנתינה והחסד וכדומה, כל 'חינוכו' הסתכם בהערה או גערה בשעת מעשה בסגנון דיבור המקובל בינו לבין חבריו המבוגרים.

על אף שכמובן יש חובה גם לגעור ולהוכיח בשעת מעשה, אבל זה צריך להיות רק סימן וזכרון למה שכבר דוּפַר והוּצַב ביניהם מקודם בהרחבה ובירידה לקטנות דעתו עד שהדברים נתפסו בלבו קצת, בלא זה אפשר שיעברו ימים ושנים ובלבו תשאר רק טינה על ש'תמיד מבינים ומצדיקים רק את השני ואתו מכלימים ומאשימים', מבלי לגדול ולהתעלות כלל ביסודות אלו אותם רצה אביו ללמדו.

המקבל הקטן בדעת

רבינו הקדוש מלמדנו, כי הצורך לבוא לצדיק לגדול במעלה הינו מפני שככל שהמקבל קטן בדעת יותר, צריך אומנות גדולה יותר לצמצם את הדברים ולהנחילם לקטן, וכאשר הצדיק רוצה להכניס השגות אלקות

שאלה: מה אעשה כשהילד שלי לא מקשיב לי, הוא לא מבין מה אני רוצה ממנו, אנו, ההורים חשים כאילו אנחנו מדברים כמו אל הקיר, אין תקשורת בינינו.

...

תשובה:

אבא יקר, שאלתך סתומה מאד, לא פרטת במי ובמה מדובר, מה הסיבה לחוסר התקשורת, האם היו ביניכם בעבר הרבה תקריות מכאיבות שגרמו להסתגרות ולנתק הזה, האם רק אתך אין לו תקשורת או גם לכל סובביו, יש מקומות או אנשים או פעמים שהוא כן מקשיב או שאין שום דבר בעולם שמגרה את רצונו לשמוע, הוא לא מבין ולא תופס מה רוצים ממנו או שהוא לא מציית.

כמובן שכל מקרה צריך לדון לגופו, האם זה פגע הנפש או רק קלקול המדות וההכנעה או שמא כעס וכאב שהצטברו ביניכם, ואין כאן המקום להרחיב בכל אלו. מה גם כי בודאי אין כאן המקום לעסוק בחליי ופגעי נפש מיוחדים של כאלו שנולדו באטימות שכל או רגשות באופן חריג, אלא במקרים נפוצים של חוסר הבנה והידברות בין אב לבנו.

ננסה לגעת בכמה נקודות יסוד שבעז"ה יאירו זוויית בסוגיה זו.

בדרך כלל, כאבו של אב מול בן שלא שומע בקולו אינו על כך שכשהוא מספר לו סיפור יפה אין הלה מקשיב, או שכשהם משוחחים על דא ועל הא אין הוא משתף פעולה, אלא על עסקי תוכחה וחינוך, כלומר, כאשר האב מנסה להנחילו ערכים קדושים או התנהגות נאותה ובפרט כאשר הוא מבקר את מעשי הבן או תובע ממנו דרישות מסוימות או שמוכיחו על שנכשל ולא עמד במה שנדרש ממנו.

שלוש סיבות אפשריות

יתכנו שלשה סיבות עקרויות על כך שאין הוא מוצא מסילות ללבו של הבן ועל האב לשים לבו על כך, א] כאשר הדיבור הינו בשפה גבוהה מדי שאינה לפי רמת הבנתו של הבן, ב] הדרישות הינן גבוהות מדי שלא לפי מדרגתו, ג] נימת הדברים נתפסת אצל הבן כסוג של דחיה ושנאה

ופשוט אצל אח זה גם מובן אצל אחיו הקטן או הגדול ממנו, בשעה שאצל הראשון זה דבר קל ונעשה כמעט מאליה הרי שאצל השני זו כמעט 'מסירות נפש' והתאמצות גדולה מאד, עלינו לברר ולהתאמץ מאד בתפילה בחיפוש ובהסתכלות ללא שוחד על מדרגתו האמיתית של הילד ולעזור לו להתקדם שם בכל פעם כחוט השערה [וכפי שהרחבנו קצת במאמר הקודם], לפעמים התביעות מצד הסובבים או המוסדות גורמים לחץ להורים לרצות להלך פסיעות גדולות מדי וכאן הם מפסידים הכל, הילד מתמרמר מכיון שבאמת אין זה לפי כחו ושכלו עדיין, הוא רואה רק שהוריו אינם מרוצים ממנו והחייץ ביניהם הולך וגובר.

רבינו הקדוש לימד אותנו לייקר התקדמות של כחוט השערה, וכדבריו של רבי נתן (לקוטי הלכות נזיקין ד-ג): "צריך כל אדם לידע שחוט השערה ואפילו פחות מזה יקר מאד מאד שאלפים עולמות אינם כדאי נגד זה, וכשמתגברים עליו מאד ונדמה לו שכבר נתעה כל כך צריך לידע ולהאמין שכל תנועה ותנועה שינתק וימשיך את עצמו מהם אפילו כחוט השערה הוא יקר מאד מאד בלי שיעור ואלו השערות יתלקטו יחד", יתכן מאד שפסיעותיו של הילד קצרות מאד, הוא זקוק להמון הכרה ביקרת התגברותו הפעוטה ולא לדון את כוחותיו ויכולותיו לפי מה שנדמה לנו בעצמנו.

יש ילדים שאצלם הקימה והיציאה בזריזות מהבית נעשים כמעט מאליהם, ולעומתם יש כאלו שכל 'מבצע' כזה הוא כקריעת ים סוף ממש, כאשר האב עומד ודורש 'בתוקף' שיזדרז ויעמוד בלוח הזמנים בדיוק רב מבלי לשים לב לקשיים אלו הרי בהחלט מובן אם התקשורת ביניהם תתקלקל, האב מתמלא מרירות על בנו החצוף או הסרבן והילד רואה לפניו 'רודף' היורד לחייו ותו לא, ואף אם לפעמים לא ניתן לוותר בפועל על רמת הדרישות, אולם לפחות אם היה הילד מבין שאביו יורד לסוף קשייו ומעבריו ומשתתף בצערם, היה נקל לו פי כמה להתקדם ולהתעלות ביתר שאת.

במאמר הבא נעמוד אי"ה על החלק השלישי והעיקרי, של צורת התוכחה.

תפלתנו ותקוותנו כהורים אוהבים שנזכה להיות שלוחים נאמנים לגדלם כראוי מתוך שמחה ונחת דקדושה כרצון ה'. ■

במי שמונח בשפלות מקומו צריך לכך אומן גדול ביותר, וכלשון קדשו (לקו"מ ח"א-ל): "כמו שאנו רואים בחוש, שאי אפשר להשיג שכל גדול כי אם על ידי התלבשות בשכל התחתון, כמו המלמד כשרוצה להסביר שכל גדול להתלמיד, הוא צריך להלביש אותו בשכל תחתון וקטן כדי שיוכל התלמיד להבינו, דהיינו, שהוא מציע לו מתחלה ההקדמות ושכליות קטנים שמסבב לו תחלה כדי להבינו על ידי זה המכוון שהוא שכל עליון וגדול, וצריך כל אחד לבקש מאד מלמד הגון כזה, שיוכל להסביר ולהבין אותו שכל עליון וגדול כזה, כי כל מה שהוא קטן ומרוחק ביותר, צריך מלמד גדול ביותר שיהיה אומן כזה, שיוכל להלביש שכל עליון כזה לקטן ומרוחק כמותו".

משל זה שרבינו הקדוש נוקט כאן, צריך שיעמוד נגד עינינו בבואנו להנחיל שכל ודעת לילד הקטן, להתבונן היטב בכל פעם, האם השתמשתי די ב'הקדמות ושכליות קטנים' כדי שיבין מה ולמה אסור או חובה לעשות או להמנע מדברים מסויימים, האם דברתי בשפה ברורה ומובנת לפי שכלו הקטן ולפי תפיסת עולמו עד שאני בטוח שהבין וגדל דיו בקליטת הדברים.

אנו צריכים לחשוב בעצמנו פעם אחר פעם אולי דברנו גבוהה מדי, אולי השתמשנו במונחים מופשטים מדי, ולצאת מנקודת הנחה ברורה שלא מה שמונח ופשוט אצלי פשוט אצלו, יתכן מאד שאולי הוא בכלל לא תופס מה רע או יקר בענין זה שעליו אנו מדברים עמו.

אסור לתת לנשיכת הנחש של העצלות שתגרם לנו קוצר רוח ובגלל זה להתפתות לרצות לצאת ידי חובה בגערה סתומה שגורמת רק ריחוק וניתוק, אלא להתאזר בסבלנות ולשוב ולרדת עוד ועוד לנמיכות הבנתו ועולמו של הילד ולנסות להאיר שם את הדעת הזה אותו אנו רוצים להנחילו.

דרישות הגיוניות

כך גם ביחס לחלק השני, להתבונן היטב מה הן הדרישות שאני מצביע לו והאם הדרישות אינן גבוהות מדי לפי מהותו של הילד. כאן נדרשת עבודת המדות גדולה יותר מצד האב, רבינו הקדוש (בלקו"מ ח"א סי' קנ"ה) לימד אותנו שהתנאי לצמיחה הוא אורך רוח, מי שאצה לו הדרך שהילד כבר יהא מושלם או שלפחות יהא כשאר בני גילו או כאחיו יכול להכשל מאד בחינוך מעיק שרק מרחיק. לכל אחד יש את ההדרגה המיוחדת לו, לא מה שמונח

אנו צריכים
להשוב בעצמנו
פעם אחר פעם
אולי דברנו
גבוהה מדי,
אולי השתמשנו
במונחים
מופשטים מדי,
ולצאת מנקודת
הנחה ברורה שלא
מה שמונח ופשוט
אצלי פשוט אצלו

אהבת תורה לוהטת

גדולים, ובכלל היה להם חשק מיוחד ללמוד תורה ובטח הייתה להם התמדה מיוחדת, אבל היום הדור חלש, המוח מבלבל, ואני לא מסגל ללמוד ככה!". מוישי לא נבהל ומהר להתנפח: "אותו יצר הרע שהיה פעם יש היום, והדור לא חלש, פשוט צריך להתאמץ ואז נוכל ללמוד תורה בכל מצב!" השנים לא שמו לב שהלחישות שלהם הפכו לדבורים רמים, והמלמד עצר את השעור והסתכל לכוונם, כשבעקבותיו מבטיהם של כל ילדי הכתה מפנות לעברם...

לפתע הבחינו השנים בשתיקה השוררת בכתה, הם הפתעו לגלות שעיני כלם תלויות בהם... מבוכה כסתה את פניהם, אך המלמד קרא: "אני מבין שקשה לילדים ללמוד במצב זה, החם המהביל מקשה על הלמוד, האמת היא שגם לי קשה ללמוד אתכם בחום, אך הבה ונתאמץ, ובעז"ה עוד מעט נסיים את השעור, אז נעבר לחפש בספרי רבינו עצה למצבינו. כי לכל מצב בעולם גלה רבינו עצות מפלאות כיצד להתנהג!" השעור המשיך כסדרו, כשגם שמעון מנסה להתרכז, עד שהמלמד סיים את השעור נשק את הגמרא ופתח את הספר "שיחות הר"ן".

כל הצדיקים הקדושים למודו גם בשהיה קשה להם!

"היודעים אתם, ילדים יקרים" - הכריז המלמד ר' אהרן - "רב הצדיקים והתלמידי חכמים המפלגים בכל הדורות, היו עניים מדכאים ביסורים, היו אף גאונים שלצורך פתיבת

שעת צהרים לוהטת, השמש עומדת ברום הרקיע ושולחת את קרניה, הרחובות ריקים מהולכים ושבים, כל מי שאינו מכרח לעבור ברחוב ממהר לתפס מחסה תחת קורת גג ממוגנת בכדי לברח מהחם המעיק.

החשמל קורם והחם בלתי נסבל, אפשר ללמוד בכה?!

אך בתלמוד תורה "חשק התורה" קרתה תקלה מצערת, כנראה מרב העמס על מערכת החשמל, כל החשמל בחיך קרס, כשהמנהל ממהר להתקשר לטכנאי ממחה שיבוא לתקן את התקלה, ובינתיים החם מתחיל לתת את אותותיו. החיך ממוקם במבנים גידים, ולכן, כשהמזגנים הפסיקו לעבוד התחיל החם הכבד לחדר פנימה, אל תוך הכתות.

המלמד בכתה ו' עסוק באמצע שעור בגמרא "שנים אוחזין" ובין התלמידים יושב לו שמעון, כשממחו נוטפים פלגי זעה, הוא אוחז קרטון בידו ומנסה לנפנף בו בכדי שיגיע אליו קצת אויר... "אי אפשר ללמוד ככה" - לוחש שמעון למוישי שישב לידו - "כל כך חם לי, בקשי אני יכול לנשם!" ולשם המחשה מנופף שמעון בקרטון במהירות... "אתה קצת מגזים", לוחש לו מוישי בחזרה. "נכון שחם קצת, אבל לא קרה שום דבר, וכי מה עשו פעם, לפני שהמציאו את המזגנים? וכי אז לא ישבו וללמוד בקיץ כבחוץ?!"

ושמעון, גם הוא לא נשאר חייב: "איך אתה משהו אותנו ל'אנשים של פעם?!" - השיב. "פעם היו האנשים גבורים

המספר הזה הוא כנגד מספר נשמות ישׂראל שהוא גם שש מאות אלף - ששים רבוא, וממילא, כאשר אנחנו נזהרים לא לדבר רע על שום יהודי, לא לחפש חסרון בחברים שלנו, לא להסתכל על הרע שלהם. ואז, כשכל היהודים שלמים, אז גם אין חסרון בתורה, והיא כלה שלמה. התורה משולה לכלה, שאם יש בה חסרון, לדוגמא אם חסרה לה יד או רגל, אז היא עלובה מאד. אבל כשהיא שלמה אז כלם רואים את מעלתה. כך גם התורה, שכשנזהרים לא לדבר עליה, על היהודים שהם כמספר אותיות התורה אזי יש חשק ללמוד אותה.

אמנם יש תנאי נוסף בכדי לזכות לאהב ולהבין ולקיים את התורה הקדושה. התנאי הוא שצריכים להיות מוכנים להתאמץ ולהתייגע בשביל התורה. ואז כשמוכנים להתאמץ ולעמל בעסק התורה, לפתע הקב"ה עוזר והתורה פותחת את שעריה...

הילדים מתאמצים ללמוד למרות הקשי והנה, מה קורה...

"ילדים יקרים" - שאל ר' אהרן המלמד - "האם אתם מוכנים להתאמץ ללמוד למרות החם המטריד?" "בנדאי!" ענו כלם במקלה: "אנו כל כך אוהבים את התורה, לא משנה שחם קצת..." האם אתם מוכנים להתחיל מעכשיו להזהר לא לדבר על שום יהודי, לא לחפש שום חסרון בחברים ובשום יהודי אלא להסתכל בטוב של כל אחד?!", "כן!" ענו הילדים. והנה, לפתע נשמע צפצוף והמזגן התחיל לפעל שוב!

המלמד התלהב ואמר: "אתם רואים?! רק קבלנו על עצמנו ברצון חזק שאנו מוכנים ללמוד למרות הקשי, והנה השם יתברך עזר לנו והפעיל בחזרה את המזגן..."

ילדים יקרים! ה' האיר את פניו והאיר את עינינו לראות שמיד כשקבלנו על עצמנו להתאמץ וללמוד בתוך החם, מיד נדלק המזגן. הבה נקח מזה לקח טוב, ונקבל על עצמנו להתאמץ לזכות לתורה, ושלא לדבר רע על שום יהודי כשר ומאמין, ואז נזכה שהשם יתברך יתן לנו במתנה את התורה! ■

אהבת תורה

מאמר

אם הוא יתאזר בסבלנות ויחזור על המשנה עוד הפעם, וישוב לכוף הוא יזכה לזכר פרוקים שלמים ואפילו מסכתות שלמות בעל-פה!

ספריהם העמקים לא היה להם אפלו ניר פשוט, לכן הם אספו חתיכות דפים קרועים ועליהם כתבו את ספריהם. בנוסף, הרבה מהם היו מגרשים ממדינה למדינה, ולפעמים היו גם חולים. אם כן איך הם הצליחו בכל זאת ללמוד ולהבין את התורה?

את התשובה לשאלה הזו נוכל למצוא בספר הקדוש שיחות הר"ן שם מגלה רבינו כי יש בתורה טעם מיחד מאד שמי שמרגיש אותו לא צריך שום דבר מהעולם הזה. וכך כתוב שם: "כשהתורה מראה אהבה לאחד, אז אינו רוצה כלל עולם הבא, רק שרוצה את התורה בעצמה" (שיחה י"ז) ובמקום אחר כותב רבינו הקדוש "אשרי האוהב להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה וזהו העקר להרגיש הנעימות שיש בהתורה" (תורה ע"א תנינא)

האם אתם מבינים, ילדים יקרים?! אם נזכה להרגיש את הנעימות המיוחדת שיש בהתורה, וכשהתורה תראה לנו את אהבתה, שוב לא נרגיש כלל בחם ובקור, ביסורים או בקשיים אחרים, כמו הלל הזקן שטפס על גג בית המדרש כדי לשמע את השעור מפי שמעיה ואבטליון. הוא לא הרגיש כיצד השלג נערם עליו, הוא היה שקוע כל כולו בדברי התורה עד שהתעלף מן הקור והכפור.

כך היה כשרבא ישב ולמד, וילא שימת לב נמחצה אצבעו ונטף ממנה דם, והוא כלל לא הרגיש בכך, מרב שהיה שקוע בתורה הקדושה, וכשעבר שם צדוקי אחד הוא אמר לו: "עם פזיז אתם, שהקדמתם בפניכם לומר 'נעשה' לפני ששמעתם באזניכם מה כתוב בתורה, ולכן אמרתם 'נעשה' קודם ל'נשמע'..." (מדרא שבת פח)

כן, גם אנחנו יכולים לזכות לאהב את התורה!

אמנם אלו הם מדרגות גבוהות מאד, אבל גם אנו, ילדים יקרים, יכולים לזכות לחשק והתמדה בתורה עד שלא נרגיש בסובב אותנו. רבינו מגלה לנו "סגלה" מיוחדת לכך: בתורה הקדושה, כותב רבינו הקדוש. 'יש שש מאות אלף אותיות, מה שנקרא 'ששים רבוא' -

המקוה המסתורי

"מישהו הלשין על השחיטה הכשרה שמתקיימת אצלנו. באותו לילה, כשפסיום השחיטה יצא אבי בחסות החשכה כמו בכל פעם לשפך את פסלת הדם והלכלוך לבור מרחק מביתנו, הפתיע אותו סוכן חרש (בלש) מטעם המשטרה שהופיע פתאום ופקד עליו: "אתה בא אתי!". אבי נסה להתחמק אולם ללא הצלחה.

אמי לא ידעה רוסית, אולם אני קלטתי את המתרחש, והבנתי שעלי לפעל במהירות בכדי לטשטש את העקבות. מצאתי מנעול ישן וחלוד, ומהרתי לנעל את דלת הפניסה לחדר המקוה. לאחר מכן, בעזרת השכנה סידתי את קירות החדר בו התקיימה השחיטה שהיו מכתמים בכתמי דם, את הרצפה שטפנו וגרפנו היטב במהירות.

בבקר הגיעו לביתנו שלשה שוטרים, נכנסו ושאלו: "מה יש כאן? אמרתי להם: "אין כאן כלום". אחד מהם אמר לי: "אתן לה שוקולד, תספרי לנו הכל". אף אני לא הגבתי להצעתו הנדיבה, פחדתי מאוד שמא הם ימצאו את החבל המכתם מדם שאתו קשרתי את הפרה, והחלטתי שאסביר להם שקבלתי חתך באצבע, והחבל הוא של העזים שלנו... ואז התקדמו השוטרים בפרוזדור וראו את הדלת הנעולה, ושאלו: "מה זה החדר הזה?" אמרתי להם: "כף קנו את הבית"... הם שברו את המנעול החלוד ונכנסו פנימה. לפי פקדנתם הדלקתי נר ונכנסתי אל החדר. רעדתי למחשבה שהם יגלו את המקוה. רציתי להסתיר את הבור, ונעמדתי מעליו, אלא שפנראה היו שם מים על הרצפה כי זה היה בחרף, החלקתי הישר אל תוך בור המים...

השוטרים נבהלו למראה ילדה נופלת פתאום לתוך הבור, אף דרשו מאמי להראות להם תעודת זהות, ואחר כך הורו לה ללכת בעקבותיהם... אחרי שהשוטרים הלכו, רצנו אל הציון של הרבי. בכינו שם ממעמקי הלב שהיה מלא חרדה ובקשנו מה' שהורינו ישחררו מהמעצר. למחרת קרה הפלא והנס הגדול: הקומוניסטים שחררו את אמא ואחר כך את אבא, דבר שהיה מעל לדבר הטבעי! כי תמיד פשהלכנו לרבי ובכינו אצלו שיעזור עלינו רחמי שמים - ראינו נסים!

בעיר אומן חי ברסלבר חסיד מפלא ושמו רבי אברהם דז'רגובסקי. ר' אברהם היה למדן מפלג ובעל מסירות נפש עצום שחי בתקופת הקומוניסטים הוא היה אביה של הצדקנית מרת שרה גלבף תליט"א, שמספרת פיצד מסר אביה נפשו בכדי לקיים כל פרט ופרט ביהדות...

בעיר אומן התקיים חידר מחתרתי בו למד הילד "צבי" בנו של רבי אברהם. בעקבות הלשנה נסגר החידר המחתרתי והמלמד ר' נתן קאטיק נלקח למאסר! הילדים התפזרו ומאז נשאר צבי הקטן בבית, כשאביו מלמדו בעצמו תורה.

במשך הזמן סגרו השלטונות את כל מרכזי היהדות ברוסיה בכלל ובעיר אומן בפרט, אולם ר' אברהם החליט באמץ לב ובעזות דקדושה לפתח מקוה טהרה בתוך ביתו. לשם כך חפר בור באחד משלשת החדרים שבביתו, ושם התקיים בסתר מקוה טהרה כשר.

לא רק מקוה טהרה יסד ר' אברהם בביתו, אלא גם שחיטה מהדרת עבור יראי ה' שלא נכנעו לגזרות הקומוניסטים. למטרה זו יחד חדר נוסף מבין שלשת חדרי ביתו. בחשכת הלילה היה מגיע לביתו חימל השוחט, והילדה שרה עזרה לתפס את הפרה והשוחט שחט את הפרה לאור האבוקה, ומיד היו ר' אברהם ובני ביתו מנתחים את הבהמה לנתחים לאחר שהפשיטו את עורה ומכשירים את הבשר.

רק סמוך לעלות השחר סימו את מלאכתם המפרכת, ומיד סידו את החדר בכדי שלא להשאיר כתמי דם העלולים להחשיד את סוכני המשטרה אם יבקרו בביתם.

לא ארכו הימים ולשלטונות נודע על הבית הרוחש פעילות יהודית מבוקת.

הרבנית גלבף זוכרת את אותו לילה אפל, בשנת תרצ"ח, ובו פשטו מלאכי החבלה על ביתם, כמו לא חלפו מאז שמונים שנה. וכך היא מספרת:

סיפור

אכלו הילדים

הקטנים

החזיקו את

הספר לקוטי

מוחר"ו

כאשר כל

הספרים

מכרכים

בכריכה נאה

ומהדרת...

ילדים וילדים ששועשוע

האוצר הטמון!

ילדים יקרים, לפניכם טבלה ובה צורות שונות למעלה, וכן מספרים בצד. לפי זה תוכלו לדעת איזה אות מרמזת בצורה שבתוכה מספר. לדגמא: משלש שבתוכו המספר 4, מסמל את האות צ' ומרבע שבתוכו המספר 2 מסמל את האות ז'.

					
ה	ם	ו	ל	ו	1
ך	ד	מ	ז	כ	2
ת	ק	ג	נ	י	3
ר	ה	ס	ב	צ	4
ט	ש	פ	ע	א	5

1 3 4 4 1 5 1 3 2 1 1 3 5 1 2

1 2 1 3 4 4 4 5 1 2 4

1 3 3 3 1 1 5 3 1 2 2 3 5 1

התורות של שבועות!

1. באיזה תורה אמר רבנו שהרפואה לחלי העצמות הוא ודוי דברים לפני הצדיק?
2. באיזה תורה דבר רבנו מחמרת השקר?
3. באיזה תורה דבר רבנו שצריך להזהר לא לקחת כבוד לעצמו?
4. באיזה תורה רפא רבנו לגמרי אחד מאנ"ש שהיה לו מכה פנימית?

חדש חדש ונתחדש!

ניתן להשיג:

עיר	כתובת	שם הציג
ירושלים		
ירושלים	בירגובים 7 קומת קרקע	משפחת ר' אפרים בדרמן
ירושלים	סלונים 17 מא"ש	משפחת ר' ישראל יצחק ברוין
ירושלים	הורביץ 9 מא"ש	משפחת הר"ח ר' שמעון שפירא
ירושלים	מבוא ליבנה 1	משפחת ר' אפרים פורטנוי
ירושלים	ישי ברכה 49/2	משפחת ר' ועלווי שווארטץ
ירושלים	חוקיהו שכתאי 11 קומת בניסה	משפחת ר' אליהו נהרי
בית שמש		
בית שמש	בן איש חי 51 קומה 3 - הפגיכה	משפחת ר' יהודה צבי ברוין
בית שמש	רבי אלעזר 27 בניסה ג דירה 16 - רמה 2	משפחת ר' יעקב אהרן גרוס
בית שמש	שדרות האמוראים 16/22 קומה 6	משפחת ר' שמעלקא גלבך
בית שמש	האמוראים 86/3 רמה ד	משפחת ר' שמעון בריינס
בית שמש	רח' חג 26 דירה 8 רמה ד	משפחת ר' דוד ברגשטיין
בית שמש	מנחת יצחק 12 קומה 1 (הקריה)	משפחת ר' נחמן קיפניס
ביתר עילית		
ביתר עילית	נדבורנא 31	משפחת ר' ישי קופרמן
ביתר עילית	הרב ש"ך 78	משפחת ר' אהרן הרמן
ביתר עילית	סחי יצחק 31	משפחת ר' נחמן חופמן
צפת		
צפת	לוחמי הנטאות 9	משפחת ר' שרגא מלמד
צפת	צהל 7 בניסה א קומה 6-	משפחת ר' יוסף גלנט
הרבי הארי		
אשדוד - אשקלון	היותם 14/4	משפחת ר' אברהם בן יעיש
באר שבע	אמיגורו המארי 29/3	משפחת ר' אלדד אליאסי
בר יוחאי	מתת הג מרומ הגליל	משפחת ר' יצבי ליאור
גוש עציון	בת עין	משפחת ר' אברהם יצחק סיגל
גן יבנה	החבור 49	משפחת ר' עזריאל גבאי
הר יונה	פנתס טיילר 2/22	משפחת ר' נחמן מלמד
זכרון יעקב	אח על פי 20	משפחת ר' אלון חלמיש
חיפה	מיכאל 25 דירה 1	משפחת ר' דוד ישי
יבנאל	סגור 1	משפחת ר' צרשקוב מאיר
יבנה	הסביון 1 דירה 24	משפחת ר' גיא אליאסי
יצהר	יצהר	משפחת ר' יוסף כרובי
גיר עקיבא	נור עקיבא 75 ה.ג. הנגב	משפחת ר' שמואל ישראלי
נתיבות	פלמ"ח 5 נתיבות	משפחת ר' ישעיה אריאל
עפולה	יגאל הכהן 3/8 גבעת המורה	משפחת ר' אשר זוהר
רחובות	ווינה 9	משפחת ר' עודד טרי
רכסים	דרך הרב מיישיבוסקי 10/11	משפחת ר' עמוס בוקובזה
אזור המרכז		
בני ברק	חזון איש 40 קומה 4	משפחת ר' יחיאל רוט
בני ברק	רשב"ם 9 קומה א	משפחת ברמן
אלעד	בן זכאי 52 קומה א	משפחת ר' אריאל ארו
רמת השרון	מדיעין 22	משפחת ר' אסף מזמר
מדיעין עילית	יהודה הנשיא 13 קומה 4	משפחת ר' נפתלי קרלכך
נתניה	רבי עקיבא 25 קומה ג - קרית צאנז	משפחת ר' נחמן וייספיש
עמנואל		משפחת ר' בנימין הרמן
חדרה		משפחת ר' עופר ספר
רמלה		משפחת ר' פינחס אלעזרה
ראש העין		משפחת ר' יוסף עזמרי
תל אביב		משפחת ר' שלום יוסף משאש
נחליאל		משפחת ר' מלאכי לוינגל
הוד השרון		משפחת ר' יוסף צבי הרצוג
ראשון לציון		משפחת ר' אלרועי צורף
הרש"ש		משפחת ר' יעקב צוקרמן
חול		
ארה"ב	8456509638	משפחת ר' יחיאל מאיר פרלשטיין
אנגליה - לונדון	442088024970	משפחת ר' מרדכי רונפלד

הופיע לאור עולם מוסף חדש ומיוחד **'אבקשה לבית'** הווי רוחני מאיר ומיוחד שיכניס את אורו הקדוש של רבינו הקדוש אליכם לתוך הבית פנימה

הצטרפו עוד היום לשותפי אבקשה המפארים את שמו של רבינו הקדוש וקבלו את שני הגילונות עד הבית בכל חודש
 « 02-6237686 שלוחה 3 מוקד 'אבקשה לבית' »